

รายงานผลการวิจัย

การศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
สาขาไทยศึกษา โดยวิธีการจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย

The Study of English Listening Proficiency in Second Year
Students of Thai Studies Program during their Attendance of
a Short Course in Malaysia

นางสาวณิชา ไตรวรรณเกษม

รายงานฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะวิเทศศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
ปีงบประมาณ 2555

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา หลังจากการไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาทักษะด้านการฟังมากยิ่งขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต ที่ไปศึกษาภาคฤดูร้อน ณ มหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia ประเทศมาเลเซีย ระยะเวลาสั้นเวลา 3 เดือน 15 วัน จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังทั้งก่อนและหลังการศึกษา ณ ประเทศมาเลเซีย แบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ และแบบสอบถามเพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ช่วงเวลาของการเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ก่อนนักศึกษาไปต่างประเทศ ช่วงเวลาที่นักศึกษาเรียนอยู่ในต่างประเทศ และหลังจากการไปต่างประเทศ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษหลังจากการไปศึกษาระยะสั้นเพิ่มขึ้น ซึ่งปรากฏผลจากคะแนนต่างเฉลี่ยที่การทดสอบหลังการไปต่างประเทศสูงกว่าการทดสอบก่อนไปต่างประเทศ 3.32 อย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ ข้อสรุปดังต่อไปนี้

- 1) เกิดจากปัจจัยภายในประกอบด้วยคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษและการปรับตัวของนักศึกษา ความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และการรับรู้ในสิ่งการพูด
- 2) เกิดจากปัจจัยภายนอกประกอบด้วยลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซีย คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน และเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา

Abstract

This research aims to study English listening ability of second year students in Thai Studies Program after their short course study in Malaysia. Another purpose is to study students' factors affecting the English listening development. The sample was eleven students attended in the second year in Thai Studies Program, Faculty of International Studies, Prince of Songkla University, Phuket Campus. They were taking short course study at Universiti Sains Malaysia for three months and fifteen days. The research methods consisted the pretest and posttest to compare students' English listening ability before and after their short course study in Malaysia, the questionnaire of their English background and the education in Malaysia, the test of English vocabulary listening in Malay accent, and the interview script for the lecturers. The duration of data collection are divided into 3 times which are; before students' depart to Malaysia, during the study in Malaysia, and after their study in Malaysia.

The results of this research found that the students tended to gain higher ability of English listening after their short course in Malaysia. There is a claim that the average scores of posttest were significantly higher than average scores of pretest at the 0.05 level. Another result of the factors affecting students' English listening development is revealed as below;

1) The internal factors appears in terms of students' English background and adaptation, their confidence in English and skill in learning English, and their perception in accents

2) The external factors consisted of the overall teaching styles in Malaysia, the characteristics of lecturers, and the lecturers' attitude towards students.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับคำแนะนำแนวคิดที่ดีจากอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเรือง ชื่นสุวิมล รวมถึงอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ คือ ดร.เข้มทอง สีนวงศ์สุวัฒน์ และดร.สุศดากาญจน์ ปัทมดิลก ที่ให้คำปรึกษา คอยให้คำแนะนำ และชี้แนะแนวทางการออกแบบ ข้อสอบและหลักการเขียนงานวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณกองทุนวิจัยคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต ที่ให้ความไว้วางใจผลิตงานวิจัยฉบับนี้โดยให้การสนับสนุนทุนอุดหนุน รวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่สละเวลาในการช่วยตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่อง ตรวจทานความถูกต้องของภาษา และพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาในเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ณ มหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย ที่ให้การสนับสนุนในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับนักศึกษา ให้คำแนะนำวิธีการเก็บข้อมูลภาคสนาม และการเอื้อเฟื้อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆในขณะที่อยู่ในมหาวิทยาลัย เช่น การอนุญาตให้เข้าใช้ห้องสมุด การจัดสถานที่ทำงาน และการจัดหาที่พักอย่างเหมาะสม เป็นต้น นอกจากนี้ ต้องขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต ที่ให้ความร่วมมือในการเป็นนักศึกษากลุ่มตัวอย่างและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการศึกษาในต่างประเทศต่อไป

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณคุณแม่ พ่อคุณแม่ เพื่อน พี่น้อง ที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือให้คำปรึกษา งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ณิชา ไตรวรรณเกษม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
สารบัญตาราง.....	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	6
2.1 การเรียนภาษากับการฟัง.....	7
2.1.1 ความหมายของการฟัง.....	7
2.1.2 ความสำคัญของการเรียนภาษากับการฟัง.....	7
2.1.3 ลักษณะการเรียนภาษากับการฟัง.....	8
2.1.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟัง.....	12

2.2 การศึกษาในต่างประเทศ.....	20
2.2.1 ลักษณะการศึกษาในต่างประเทศ.....	20
2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในต่างประเทศ.....	21
2.3 ลักษณะทั่วไปของประเทศมาเลเซีย.....	23
2.3.1 ประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับการศึกษาในประเทศมาเลเซีย.....	23
2.3.2 ระบบการศึกษาในประเทศมาเลเซีย.....	24
2.3.3 สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย.....	26
2.3.4 ลักษณะภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย.....	27
บทที่ 3 เปรียบวิธีวิจัย.....	30
3.1 ขอบเขตการวิจัย.....	30
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล.....	32
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....	40
4.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา หลังจากการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....	45
4.2.1 การศึกษาปัจจัยภายในของนักศึกษาที่ส่งผลต่อการพัฒนา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....	45
4.2.2 การศึกษาปัจจัยภายนอกของนักศึกษาที่ส่งผลต่อการพัฒนา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....	65

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	76
5.1 ความนำ.....	76
5.2 สรุปผลการวิจัย.....	77
5.3 การอภิปรายผล.....	80
5.4 ปัญหาและข้อจำกัดในการวิจัย.....	87
5.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอนในต่างประเทศ.....	88
5.6 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	89
บรรณานุกรม	90
ภาคผนวก	97
ภาคผนวกที่ 1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง.....	98
ภาคผนวกที่ 2 แบบสอบถามพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย.....	109
ภาคผนวกที่ 3 แบบทดสอบวัดผลการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์.....	115
ประวัติผู้วิจัย	119

สารบัญตาราง

หน้า

<p>ตารางที่ 1 แสดงลักษณะข้อสอบและเกณฑ์การประเมินคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ.....</p>	35
<p>ตารางที่ 2 คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....</p>	41
<p>ตารางที่ 3 คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....</p>	42
<p>ตารางที่ 4 คะแนนรวมความสามารถด้านการฟังทั้งสองสถานการณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....</p>	43
<p>ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง.....</p>	44
<p>ตารางที่ 6 ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ย (X) และ SD ของคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังจากกลับจากการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....</p>	46
<p>ตารางที่ 7 ตารางแสดงเรื่องของการปรับตัวในการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย ของนักศึกษาโดยเรียงลำดับจากยากที่สุด – ง่ายที่สุด จำนวนนักศึกษาที่เลือกตอบในแต่ละลักษณะมากที่สุด และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ.....</p>	48
<p>ตารางที่ 8 ตารางแสดงผลความเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยมีผลร้อยละที่ประเมินตนเองเป็นรายบุคคล (เริ่มต้นตั้งแต่ร้อยละ 10 – ร้อยละ 100) และค่าเฉลี่ยร้อยละของทั้งหมด.....</p>	50
<p>ตารางที่ 9 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ SD เกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษและทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นเรียนของนักศึกษาในระหว่าง การศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....</p>	52

ตารางที่ 10 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ ค่า SD เกี่ยวกับความไม่มั่นใจ ในการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษาในระหว่างการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....	53
ตารางที่ 11 ตารางแสดงผลความเข้าใจเนื้อหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวันของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยมีผลร้อยละ ที่ประเมินตนเองเป็นรายบุคคล (เริ่มต้นตั้งแต่ร้อยละ 10 – ร้อยละ 100) และค่าเฉลี่ยร้อยละของทั้งหมด.....	54
ตารางที่ 12 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ SD เกี่ยวกับความมั่นใจ ในความสามารถทางภาษาอังกฤษและทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ นอกชั้นเรียน หรือในชีวิตประจำวันของนักศึกษาในระหว่างการศึกษา ระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย.....	55
ตารางที่ 13 แสดงผลการทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ ประกอบด้วยข้อมูลคะแนนส่วนที่ 1 คะแนนส่วนที่ 2 ผลรวมของคะแนน ทั้งสองส่วน และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ.....	57
ตารางที่ 14 แสดงจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ และเขียนตามคำบอกชุดที่ 1 โดยผลจะแสดงทั้งจำนวนนักศึกษาที่ตอบถูก จำนวนนักศึกษาที่สะกดคำผิด และจำนวนนักศึกษาที่ตอบผิด.....	58
ตารางที่ 15 แสดงจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ และเขียนตามคำบอกชุดที่ 2 โดยผลจะแสดงทั้งจำนวนนักศึกษาที่ตอบถูก จำนวนนักศึกษาที่สะกดคำผิด และจำนวนนักศึกษาที่ตอบผิด.....	60
ตารางที่ 16 ตารางแสดงความคืบหน้าในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ โดยเรียง ลำดับจากง่ายที่สุดจนถึงยากที่สุด (ลำดับที่ 1-3) จำนวนนักศึกษาที่เลือกตอบ ในแต่ละลักษณะมากที่สุด และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ.....	63

สารบัญแผนภูมิ

หน้า

แผนภูมิที่ 1 ไดอะแกรมแสดงกระบวนการฟัง 3 ขั้นตอน คือการรับรู้ การวิเคราะห์คำในประโยค และการนำไปใช้ประโยชน์ (Perception, parsing, and utilization).....	11
แผนภูมิที่ 2 ปัจจัยส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ	19

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าใช้เพื่อการสื่อสารมากที่สุดในโลก และในปัจจุบันจำนวนประชากรที่สามารถพูดภาษาดังกล่าวมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ (Burt, 2005) เมื่อกล่าวถึงภาษาอังกฤษมาตรฐานจะพบว่า ในสมัยหนึ่ง มีเพียงสองประเทศที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นแม่แบบในการพูดหรือการเรียนภาษาคือ ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษและสำเนียงอเมริกัน แต่ในปัจจุบันความคิดเหล่านั้นได้เปลี่ยนไป บาวเออร์ (Bauer, 2002) ได้กล่าวไว้ว่าภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบันเป็นภาษาอังกฤษนานาชาติ ซึ่งขยายการใช้ในวงที่กว้างขึ้น ผู้พูดหรือผู้เรียนภาษาอังกฤษเกิดความรู้สึกยอมรับลักษณะภาษาที่ใช้ดังกล่าวว่าเป็นภาษามาตรฐานของแต่ละท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และแคนาดา ซึ่งถือเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและภาษาประจำชาติ นอกจากนี้ คาชู (Kachru, 1992) ชี้ให้เห็นว่า นอกจากประเทศดังกล่าวที่เป็นกลุ่มคนวงในที่ใช้ภาษาอังกฤษ (Inner Circle) แล้ว ยังมีหลายประเทศในโลกที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษในสถานะที่เคยเป็นอาณานิคม หรือกลุ่มคนวงนอก (Outer Circle) ส่งผลให้ถึงแม้ว่าคนในชาติจะมีภาษาถิ่นเป็นภาษาประจำชาติ แต่ก็ยังกำหนดนโยบายให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือภาษาที่มีความสำคัญคู่ขนานกันไป เช่น ประเทศสิงคโปร์ ประเทศอินเดีย ประเทศฟิลิปปินส์ รวมถึงประเทศมาเลเซีย เป็นต้น ดังที่ โลเวนเบิร์ก (Lowenburger, 1991) ได้กล่าวว่า เหตุผลที่ประชากรส่วนใหญ่ในชาติมองว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาที่มีสถานะเทียบเท่ากับภาษาถิ่นของตน อาจเป็นเพราะพวกเขามีทัศนคติในแง่บวกและยอมรับว่าเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรี (Prestige language) หากใครสามารถพูดได้จะถือว่าเป็นกลุ่มคนชนชั้นสูงในสังคม (Elite) หรือที่เรียกว่ากลุ่มคนที่มีความรู้ (knowledgeable people)

ค่านิยมในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เป็นกระแสสังคมที่ชี้ให้เห็นว่า ประชากรโลกเริ่มต้นตัวกับการเรียนภาษาที่สองมากยิ่งขึ้น แม้แต่ประเทศต่างๆในยุโรปที่มีอิทธิพลต่อสังคม เช่น ประเทศฝรั่งเศส และประเทศเยอรมัน ยังสนับสนุนให้มีสถาบันเอกชนสอนภาษาตามหัวเมืองใหญ่ต่างๆ รวมถึงให้มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการสอนวิชาเนื้อหาต่างๆในมหาวิทยาลัยชั้นนำ (Dickson and Cumming, 1996)

ประเทศในกลุ่มเอเชียก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะประเทศที่ได้รับอิทธิพลทางด้านระบบการศึกษาจากประเทศอังกฤษ ตัวอย่างเช่น เกรดดอล (Graddol, 2000) ได้ยกกรณีศึกษาของประเทศมาเลเซียที่น่าสนใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบยกระดับมาตรฐานให้เทียบเท่ากับมหาวิทยาลัยในประเทศเจ้าของภาษา โดยให้มีการจัดหลักสูตรร่วมกัน (Twinning agreements) ในเรื่องการพัฒนาบุคลากรด้านการใช้สื่อในการสอนภาษาอังกฤษ การจัดการระบบการศึกษา และความนิยมของนักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาเรียนภาษาอังกฤษที่มีจำนวนมหาศาลในแต่ละปี

เมื่อพิจารณาโครงสร้างหลักสูตรนานาชาติของสาขาไทยศึกษา คณะวิเทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต เห็นว่าเป็นหลักสูตรที่กำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนจึงไม่ได้จำกัดอยู่ในบริบทของการเรียนกับเจ้าของภาษาเพียงอย่างเดียว สิ่งที่นักศึกษาควรจะทำคือความเข้าใจและเรียนรู้คือภาษาอังกฤษในเอเชีย (Asian English) นอกจากนี้ ช่วงระหว่างปิดเทอมภาคฤดูร้อน นักศึกษาสาขาดังกล่าวทุกชั้นปีจะได้มีโอกาสไปเรียนในชั้นเรียนของมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่ได้ทำข้อตกลงความร่วมมือด้านการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยในประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย และประเทศเกาหลี โดยเนื้อหาวิชาจะเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม สังคม และภาษาในอาเซียน รวมถึงการได้ทัศนศึกษายังสถานที่สำคัญต่างๆ เพื่อเปิดโลกทัศน์และสร้างเสริมประสบการณ์จากการได้สัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรในประเทศนั้นๆ

งานวิจัยนี้จึงมีความสนใจศึกษาความสามารถของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ในด้านทักษะการฟัง ซึ่งถือเป็นทักษะแรกที่สำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองและเป็นทักษะที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะการสื่อสารอื่นๆต่อไป คือ การพูด การอ่าน และการเขียน โดยปีการศึกษา 2554 นักศึกษากลุ่มนี้ได้จัดให้ไปศึกษาระยะสั้นที่มหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia รัฐปีนัง ประเทศมาเลเซีย เป็นระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 15 วัน พื้นที่ดังกล่าวจัดว่ามีความหลากหลายทางด้านสังคม วัฒนธรรม และภาษา ซึ่งมีทั้งชุมชนชาวมลายูเชื้อสายมาเลย์ เชื้อสายจีน และเชื้อสายอินเดีย ดังนั้น ภาษาที่ใช้สื่อสารกันจึงมีการสลับและการผสม (Code-switching and Code-mixing) เมื่อผู้พูดมีการสนทนากันระหว่างเชื้อชาติเป็นภาษาอังกฤษ ภายในประโยคอาจจะพบว่ามี 4 ภาษา คือ ภาษามลายู ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ (ในบางครั้งก็อาจจะได้ยินภาษาทมิฬ) โดยโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ (เช่น การเติมคำว่า *lah* ท้ายประโยค) จะมีลักษณะพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นที่แตกต่างจากถิ่นอื่นๆในประเทศมาเลเซีย สิ่งที่เห็นได้ชัดอีกอย่างหนึ่งคือ การออกเสียงที่ต่างจากสำเนียงเจ้าของ

ภาษา แสดงถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่อังกฤษ ปรากฏในรูปแบบการใช้เสียงสั้น (Rajadurai, 2006) ซึ่งเป็นกลวิธีหนึ่งในการสื่อสารที่เรียกว่า การแทรกแซงภาษา (Linguistic interference)

จากการสำรวจในชั้นเรียนข้างต้นพบว่า พื้นฐานด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มดังกล่าวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง¹ หากจะตีความลำดับขั้นของการฟังโดยใช้หลักเกณฑ์อ้างอิงจาก อซิส (Aziz, 2006) โดยมองว่า หากนักศึกษาอยู่ในชั้นที่สามารถรู้ว่าคุณพูดกล่าวอย่างไร ก็ควรอยู่ในขั้นได้ยินหรือรับรู้ แต่ยังไม่สามารถนำไปคิดต่อยอดความรู้จากที่ฟัง และตัดสินใจหรือวิเคราะห์ว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวนั้นเป็นข้อมูลจริงหรือเท็จอย่างไร ดังนั้น จึงเป็นการยากต่อนักศึกษาในการเรียนวิชาในห้องเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาเนื้อหาวิชาต่างๆ โดยเฉพาะในบริบทที่เป็นสำเนียงที่ไม่คุ้นชินอย่างภาษาอังกฤษ รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่ต้องสื่อสารกับชาวมาเลเซีย

จากเหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังจากที่ได้ไปศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยเป็นงานวิจัยที่เน้นการศึกษาความสำคัญของการเรียนในต่างประเทศหรือในบริบทที่มีวัฒนธรรมการใช้ชีวิตและการศึกษาที่แตกต่างจากสิ่งแวดล้อมเดิมที่นักศึกษาที่เคยอยู่ ความน่าสนใจของบริบทนี้คือ นักศึกษาไปเรียนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a second language) ดังนั้น ผลลัพธ์งานวิจัยในด้านพัฒนาการทางภาษาจึงมีความแตกต่างจากการงานวิจัยอื่นๆ ที่ทำการศึกษาในบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งผ่านกระบวนการวิเคราะห์เหตุปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อศักยภาพการเรียนรู้ของนักศึกษา รวมถึงการศึกษาวิธีการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ในประเทศมาเลเซีย ฉะนั้น การศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการศึกษาในต่างประเทศกับการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียนและทฤษฎีด้านการฟังภาษาที่สอง จึงเป็นประเด็นหลักในการทำวิจัยในครั้งนี้

¹ อ้างจากผลการสอบโทอิก (TOEIC) ค่าสุดของนักศึกษากลุ่มดังกล่าว คะแนนการฟังภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 250 – 330 คะแนน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

1.3 คำถามที่ใช้ในการวิจัย

1.3.1 การส่งนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ไปเรียนระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย จะทำให้นักศึกษาพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษได้หรือไม่ หากนักศึกษามีการพัฒนา นักศึกษาพัฒนาในระดับใด

1.3.2 ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ในระหว่างที่ศึกษาในประเทศมาเลเซีย

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสำคัญของการเรียนในต่างประเทศกับการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษ

1.4.2 เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมพร้อมให้แก่นักศึกษาในรุ่นต่อไป

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

คำต่างๆต่อไปนี้ เป็นคำที่ใช้ในงานวิจัยเพื่อประกอบการอธิบาย ได้แก่

1.5.1 ความสามารถด้านการฟัง หมายถึง กระบวนการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน ทั้งนี้โดยผ่านขั้นตอนของการรับสาร ติดตามเรื่องราว เข้าใจสาร และสามารถจับใจความสำคัญของสาร ที่ผู้ฟังควรแสดงปฏิกิริยา ตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น มีความคิดคล้ายตามหรือโต้แย้ง เป็นต้น (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2551: 89)

1.5.2 ภาษาอังกฤษ ในงานวิจัยนี้หมายถึงภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติที่ใช้สื่อสารโดยเจ้าของภาษา เช่น ชาวอังกฤษ ชาวอเมริกัน หรือชาวออสเตรเลีย เป็นต้น และผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษโดย

ชาวจีน ชาวมาเลเซีย หรือชาวแอฟริกาใต้ เป็นต้น ซึ่งลักษณะของภาษาจะมีความหลากหลายทางการออกเสียง การใช้คำศัพท์ การสร้างประโยค และการแปลความหมาย

1.5.3 การจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย หมายถึง ลักษณะการส่งนักศึกษาไปเรียน ณ มหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย ในระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 15 วัน โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวได้เข้าเรียนวิชาต่างๆตามปกติร่วมกับนักศึกษาชาวมาเลเซียและชาวต่างชาติ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาความสามารถด้านการฟังของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา โดยวิธีการจัดการเรียน
ระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ทบทวนวรรณกรรม ทฤษฎีต่างๆ รวมถึง
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอหัวข้อดังนี้

2.1 การเรียนภาษากับการฟัง

2.1.1 ความหมายของการฟัง

2.1.2 ความสำคัญของการเรียนภาษากับการฟัง

2.1.3 ลักษณะการเรียนภาษากับการฟัง

2.1.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟัง

2.2 การศึกษาในต่างประเทศ

2.2.1 ลักษณะการศึกษาในต่างประเทศ

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในต่างประเทศ

2.3 ลักษณะทั่วไปของประเทศมาเลเซีย

2.3.1 ประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับการศึกษาในประเทศมาเลเซีย

2.3.2 ระบบการศึกษาในประเทศมาเลเซีย

2.3.3 สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย

2.3.4 ลักษณะภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย

2.1 การเรียนภาษากับการฟัง (Listening and Language Learning)

2.1.1 ความหมายของการฟัง

หากกล่าวถึงการฟังโดยทั่วไป วิดโดวสัน (Widdowson, 1978) ได้นิยามการฟัง (Listening) ว่าเป็นการรับรู้ที่ไม่เพียงแค่อำนาจการได้ยินเพื่อเข้าใจประโยคที่ได้ยิน (Hearing) เท่านั้น แต่ทั้งนี้ ผู้ฟังจะต้องสามารถรู้ว่าจะประโยคหนึ่งที่ได้ยิน จะใช้ในการสัมพันธ์กับประโยคที่มีการพูดกันในการโต้ตอบอย่างไร จะเห็นได้ว่า ลักษณะความสามารถของการฟังในลักษณะนี้ จะมีความซับซ้อนและใช้ทักษะในการฝึกฝนมาก ส่วนคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551) ได้กล่าวถึงลักษณะการฟังโดยทั่วไปว่า พื้นฐานทางการฟัง ภาษาใดๆก็ตามขั้นแรกจะเป็นขั้นได้ยิน ขั้นแยกลักษณะภาษาและใจความ และขั้นยอมรับเพื่อสื่อความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งกันและกัน ส่วนขั้นที่สูงขึ้นไปอย่างขั้นตีความ ขั้นเข้าใจ และขั้นเชื่อนั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ในบางครั้งที่นักศึกษารู้สึกว่าสิ่งที่ได้ฟังเป็นเรื่องที่เข้าใจในภาษาไทย (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2534) ได้อธิบายว่าทักษะการฟังเป็นทักษะที่อาศัยการวิเคราะห์และการตีความสิ่งที่ได้ยินเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการสื่อสาร

2.1.2 ความสำคัญของการเรียนภาษากับการฟัง

การฟังมีความสำคัญมากในการเรียนภาษา เพราะเป็นส่วนที่รับข้อมูลทางโสตประสาทขั้นพื้นฐานของการพัฒนาทักษะทางภาษา (Wills, 2009) และเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนภาษาในการโต้ตอบสื่อสาร โกะ (Goh, 1997) เชื่อว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะมีปัญหาในการตื่นตัว (Metacognitive awareness) ต่อการเรียนภาษาที่ซับซ้อนและต่างกันไป ซึ่งวิธีการอธิบายระบบความคิดดังกล่าว จะต้องให้ผู้เรียนเป็นผู้ให้ข้อมูลโดยตรง โกะจึงศึกษาความตื่นตัวด้านการฟังของชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 6 เดือน ในประเทศสิงคโปร์ โดยให้ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวเขียนไดอารี่เกี่ยวกับความรู้สึกที่เรียนภาษาในด้านการฟัง และวิธีการฝึกการฟังหลังเลิกเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้วิธีการสรุปจากไดอารี่ และแยกประเภทของข้อมูลดังกล่าว ในรูปแบบการวิเคราะห์ของ Wenden (1987) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ Personal knowledge Task knowledge และ Strategic knowledge จากงานวิจัยดังกล่าว ข้อดีของการเขียนไดอารี่ คือ ผู้เรียนสามารถบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตนเองต่อประสบการณ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ จึงทำให้เราเข้าใจระบบความคิดและความต้องการของผู้เรียนในการเรียนภาษาได้อย่างแท้จริง

2.1.3 ลักษณะของการเรียนภาษากับการฟัง

ทักษะการฟังของผู้เรียนภาษาสามารถแบ่งระดับชั้นออกเป็น 5 ระดับ (Valette and Disick, 1972) คือ

1) ระดับขั้นทักษะกลไก (Mechanical skills) เป็นระดับที่ผู้ฟังได้รับข้อความที่ไม่เข้าใจใน ความหมาย แต่จะสามารถสังเกตวิธีการออกเสียงที่เน้นหนัก (Stress) ระดับเสียงขึ้นลง (Intonation) ได้

2) ระดับขั้นความรู้ (Knowledge) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของคำและประโยคได้ สามารถทำตามคำสั่งที่เคยชิน รวมถึงจับคู่ประโยคกับรูปภาพที่มีความสัมพันธ์กัน พร้อมทั้งเลือกประโยคที่มี ความหมายตรงกับประโยคในภาษาต่างประเทศได้

3) ระดับขั้นถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่แต่งขึ้นมาใหม่ โดย ใช้ความรู้ที่เรียนมาแล้ว ตอบคำถามได้ว่าสิ่งที่ฟังนั้นผิดหรือถูก หรือเลือกข้อความที่ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อ ตอบคำถามและข้อความในประโยคได้ พร้อมสามารถฟังเข้าใจประโยคยาวๆหลายประโยคได้หรือบทความสั้นๆ ได้

4) ระดับขั้นสื่อสาร (Communication) ในระดับดังกล่าวผู้ฟังสามารถเข้าใจในระดับการสื่อสารที่ กว้างขึ้น คือฟังคำสั่งและสามารถอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้อื่นฟังได้ เมื่อใดที่ต้องสื่อสารและพบกับ คำศัพท์ใหม่ๆโดยเดาความจากพื้นฐานความรู้เดิม โดยทั่วไปผู้ฟังที่อยู่ในระดับนี้จะสามารถฟังเจ้าของภาษา สื่อสารในรายการวิทยุและโทรทัศน์ได้

5) ระดับขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับการฟังขั้นสูงที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความจน สามารถวิเคราะห์สารได้ รวมถึงมีความสามารถในการแยกแยะเสียงทางภาษาศาสตร์ได้ เช่น การวิเคราะห์ มาตรฐานของภาษาที่พูดได้ว่าเป็นภาษาระดับใด หรือเป็นภาษาถิ่นใด เข้าใจความหมายของคำพูดจากการฟัง ระดับเสียงสูง-ต่ำที่แตกต่างกันได้ รวมถึงอธิบายความรู้สึกของผู้พูดจากน้ำเสียงและอารมณ์ที่แสดงออกทางคำพูด

แวนเดอร์กริฟฟ์และโกห์ (Vandergrift & Goh, 2012) ได้ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ และทักษะของการฟังเพื่อความเข้าใจของกลุ่มผู้ฟังภาษาที่สอง พบว่า กระบวนการดังกล่าวมีความซับซ้อนในเชิง การประมวลผลของสมอง ก่อนทำความเข้าใจผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟัง สิ่งที่ผู้สอนควรตระหนักและให้ ความสำคัญคือ กระบวนการหรือรับรู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการฟังของผู้เรียนภาษาที่สอง ซึ่งมีความแตกต่างจาก การฟังภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง ด้วยเพราะความเคยชินในภาษาที่ฟังมาตลอดชีวิต จนแทบจะไม่ต้องใช้ความ พยายามในการคิดและวิเคราะห์ประโยคที่ผ่านหูเข้ามา แต่สำหรับภาษาที่สอง ผู้สอนจำเป็นจะต้องทำความเข้าใจ ผู้เรียนเกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ ดังนี้

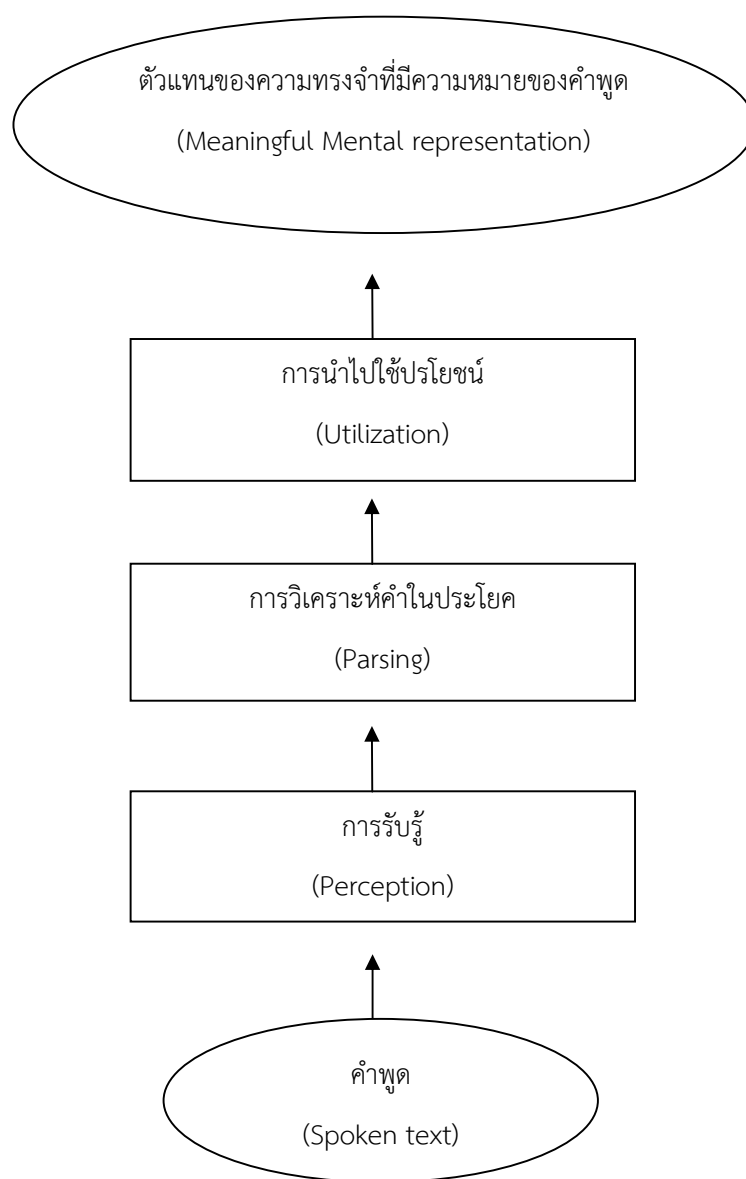
1) กระบวนการรับรู้จากบนลงล่าง และจากล่างขึ้นบน (Top-down and bottom-up processing) เป็นกระบวนการเข้าใจทักษะการฟังขั้นพื้นฐาน โดยเริ่มจากกระบวนการล่างขึ้นบน เป็นการ ลักษณะการฟังโดยการแยกหน่วยเสียงต่างๆเพื่อแปลความหมายและตีความข้อความเหล่านั้น ซึ่งผู้ฟังจำเป็น จะต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับหน่วยเสียง และ suprasegmental ของภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนสั่งสมกระบวนการ เรียนรู้ดังกล่าว เขาก็จะสามารถเข้าใจความหมายของประโยค และกลุ่มประโยคที่ซับซ้อนในบทสนทนาได้มากขึ้น ส่วนกระบวนการจากบนลงล่าง ผู้เรียนจะอาศัยประสบการณ์การเรียนรู้จากบริบทที่ได้สั่งสมมาตีความข่าวสาร โดยจุดเริ่มต้นของการเข้าใจข้อความ ผู้ฟังจะอาศัยความรู้จากกิจกรรมที่เกิดจากการทดลอง ความรู้ที่ได้มาจาก ประสบการณ์ของตนเอง ความรู้ทาง pragmatic ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับภาษาที่สอง และความรู้จาก discourse ซึ่งความรู้เหล่านี้เกิดจาก ความทรงจำอันยาวนานของผู้เรียนที่มีการบันทึกและจดจำมาตลอดชีวิต

2) กระบวนการที่ถูกควบคุมและเป็นไปโดยอัตโนมัติ (Controlled and automatic processing) เป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงกับกระบวนการรับรู้จากบนลงล่าง และจากล่างขึ้นบน ซึ่งอธิบายลักษณะของการทำงาน ระบบการฟังของมนุษย์ว่า หากผู้ฟังมีความสามารถทางภาษาที่สองมาก และมีความคุ้นชินกับเนื้อหาของข้อมูล ผู้ฟังอาจไม่ต้องใช้ความพยายามในการฟังมาก (เป็นระบบการทำงานคล้ายกับการฟังภาษาที่หนึ่ง) ซึ่งเป็นการฟัง ที่เข้าใจได้โดยอัตโนมัติ (Automatic processing) อันเกิดจากพฤติกรรมการฝึกฝนทักษะการฟังอยู่บ่อยๆ คล้าย กับการฝึกฝนทักษะอื่นๆทางภาษา ในทางตรงกันข้าม หากผู้ฟังยังต้องอาศัยความตั้งใจมากในการฟัง และไม่มี ความ

3) การรับรู้ การวิเคราะห์คำในประโยค และการนำไปใช้ประโยชน์ (Perception, parsing, and utilization) เป็นลักษณะการแบ่งกระบวนการฟังออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยต้องเริ่มที่การผ่านกระบวนการของ

ความรู้ในสิ่งที่ได้ยิน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจในการฟังในเสียงที่ได้ยินเป็นอย่างมาก และเก็บข้อมูลของเสียงนั้นในความทรงจำจากเสียงสะท้อนในหู (Echoic memory) แต่ด้วยข้อจำกัดของความทรงจำที่มีไม่มากนัก จึงทำให้ผู้ฟังต้องเลือกฟังเฉพาะในส่วนที่สำคัญๆ ส่วนที่เหลือก็จะถูกลืมเลือนไป ในการที่จะเข้าใจความหมายของเสียงที่ได้ยิน สมรรถนะของผู้ฟังก็จะส่งข้อมูลจากความทรงจำจากเสียงสะท้อนไปยังกระบวนการฟังที่สอง คือ การวิเคราะห์คำในประโยค โดยผู้ฟังจะผูกความหมายของคำที่ได้ยินจากความทรงจำสั้นๆ เพื่อสร้างเป็นภาพตัวแทนในสมอง ข้อมูลที่มีความนี้จะถูกนำไปเก็บไว้ในความทรงจำสั้นๆ (Short-term memory) และในส่วนสุดท้ายคือการนำไปใช้ประโยชน์ ความรู้ที่มีของผู้ฟังจะถูกนำมารวมกับสารที่ได้รับ และถ้าทั้งสองข้อมูลสามารถเข้ากันได้ดี ผู้ฟังก็จะเกิดความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง และกระบวนการฟังทั้ง 3 ขั้นตอนนี้จะเกิดขึ้นซ้ำๆ จนกลายเป็นวงจรย้อนกลับไปกลับมา

4) การรับรู้ในรูปแบบของอภิปัญญา (Metacognition) เป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่อาศัยความตั้งใจมากในการฟังประโยคต่างๆ ซึ่งการเรียนรู้วิธีการฟังอย่างเข้าใจจะเกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยกลวิธีต่างๆ เช่น ในระหว่างที่อยู่ในกระบวนการฟัง ผู้เรียนจะคิดวางแผน (Planning) ฝ้าสังเกตที่ตนเองกระทำ (Monitoring) และประเมินผลสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้เรื่องเหล่านั้น (Evaluating) เสมือนกับการเตรียมตัวทำกิจกรรมอย่างหนึ่ง โดยผู้เรียนจะตรวจสอบความเข้าใจของตนเองผ่านทางกรรับรู้ในรูปแบบของอภิปัญญา

แผนภูมิที่ 1: ไดอะแกรมแสดงกระบวนการฟัง 3 ขั้นตอน คือการรับรู้ การวิเคราะห์คำในประโยค และการนำไปใช้ประโยชน์ (Perception, parsing, and utilization)

ที่มา: Vandergrift & Goh, 2012

ดิงที่ แอนเดอสันและลินช์ (Anderson and Lynch, 2003) ได้กล่าวถึงลักษณะการฟังของผู้เรียนภาษา 2 แบบคือ ‘Serial bottom-up’ เป็นการฟังจากการตีความโดยการแยกส่วนต่างๆ เริ่มจากหน่วยเสียงที่เล็กที่สุด (เช่น การแยกเสียง คำว่า bog เป็น /b/, /o/, /g/) และค่อยๆ ผูกฟัง จนสามารถเข้าใจในรูปแบบคำศัพท์ ประโยค จนกระทั่งการตีความจากความหมายของผู้พูดด้วยตนเอง แบบที่สองคือ ‘Top-down’ หรือ ‘Interactive process’ เป็นลักษณะการฟังที่เหมาะสมกับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เมื่อสถานการณ์ที่จะต้องฟังผู้พูด เพื่อให้ได้ใจความรวมทั้งหมดและตอบโต้ โดยใช้วิธีการฝึกการฟังจนทำให้เกิดความเคยชินกับคำศัพท์ รูปประโยค และสำนวนต่างๆ หลังจากนั้น การเข้าใจความหมายจะเกิดขึ้นเอง โดยเริ่มจากการนำความรู้เรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษมาประกอบกับการเดาความหมายของผู้พูดในขณะสนทนา สิ่งที่พิสูจน์สมมุติฐานเหล่านี้ จะเห็นได้จากงานวิจัยที่เขอ้างอิงถึง Marslen-Welson and Welsh (1978) โดยผู้ฟังจะพูดตามข้อความที่ได้ยินทันที แม้ว่าเขาจะสร้างรูปประโยคได้ค่อนข้างสมบูรณ์ แต่ไม่มีความหมาย หรืออาจจะเรียงประโยคได้ไม่สมบูรณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับข้อความที่ได้ยิน ดังนั้น การที่ผู้ฟังใช้ความรู้ในหลักภาษา (ไวยากรณ์และความหมาย) ที่ได้เรียนมาเพื่อช่วยรับข้อมูลทางเสียง จะทำให้กระบวนการฟังของผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แวนเดอร์กริฟ (Vandergrift, 1998) ได้กล่าวถึงแนวคิดหนึ่งที่ขัดแย้งกับแนวคิดเบื้องต้นด้วยกรณีศึกษาจากการวิจัย เขาพบว่าผู้ฟังภาษาฟังภาษาอังกฤษในระดับ Beginning และ low-intermediate มักจะจับใจความจากการฟังบทสนทนาเฉพาะช่วงแรกและช่วงสุดท้าย โดยไม่มีการตรวจสอบข้อมูลว่ามีความสอดคล้องหรือขัดแย้งกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ทำให้ผู้ฟังยึดติดข้อมูลเหล่านั้น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงข้อมูล ผู้ฟังก็ยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการฟังและการคิด เพื่อรับข้อมูลใหม่ๆ เข้ามาได้ ดังนั้น ผู้ฟังประเภทนี้จึงฟังได้เฉพาะประโยคง่ายๆ แบบผิวเผินเท่านั้น ไม่สามารถใช้ทักษะของการนำข้อมูลจากประสบการณ์ต่างๆ ที่เกิดจากการได้ยินหรือได้ฟังมาผนวกกับเรื่องราวใหม่ที่ได้รับ

2.1.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟัง

ชูบอททอม (Shoebottom, 1996) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการได้มาซึ่งภาษาที่สอง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป บางคนอาจจะประสบความสำเร็จจากความมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ การตั้งใจและทำงานอย่างหนักหน่วง ซึ่งเป็นลักษณะบุคลิกของการเรียนภาษาที่ไม่เหมือนกัน แต่ทั้งนี้ผู้เขียนได้ตั้งข้อสันนิษฐานดังกล่าวเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นคือ

1) ปัจจัยภายใน ซึ่งเกิดจากแรงขับภายในของตัวผู้เรียนในขณะที่มีเรียนภาษาที่สอง อาจเป็นเหตุปัจจัยที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลและนำไปสู่สถานการณ์การเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยภายในประกอบด้วย ปัจจัยย่อย ดังนี้

1.1) ปัจจัยด้านอายุ (Age) ผู้เรียนภาษาที่สองตั้งแต่วัยเด็กจะเป็นช่วงวัยที่มีการพัฒนาทักษะทางภาษามากกว่าวัยอื่นๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่า แต่ในด้านของแรงจูงใจในการเรียนภาษาพบว่า วัยผู้ใหญ่ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ แต่อาจจะมีอุปสรรคในแง่ของการออกเสียงหรือความคุ้นชินในการฟังภาษาที่สองไม่เท่ากับภาษาแม่ของตนเอง

1.2) ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ (Personality) โดยทั่วไปผู้ที่มีอุปนิสัยขี้อายจะมีความกังวลในการแสดงออกทางภาษามากกว่าผู้ที่มีความกล้าแสดงออก โดยกลุ่มคนที่กล้าสื่อสารจะกล้าเสี่ยงและไม่กลัวต่อความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น แต่สิ่งที่ได้คือการได้โอกาสของการฝึกฝนทางภาษามากขึ้น

1.3) ปัจจัยด้านแรงจูงใจ (Motivation) ประกอบด้วยแรงจูงใจจากภายในและภายนอก ซึ่งแรงจูงใจภายในเป็นหนทางสู่การเรียนรู้ภาษาอย่างประสบความสำเร็จ เพราะผู้เรียนรู้สึกสนุกกับการเรียนภาษาและมีความภูมิใจในพัฒนาการของตนเองมากกว่าผู้ที่ไม่ม่มีแรงจูงใจ ส่วนแรงจูงใจจากภายนอกก็เป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาภาษา เพื่อผู้เรียนมีจุดหมายของการเรียนเพิ่มขึ้น เช่น การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ไปเรียนในมหาวิทยาลัยต่างชาติ หรือเพื่อใช้สื่อสารกับคนพิเศษ เป็นต้น ฉะนั้นปัจจัยเหล่านี้ก็อาจเป็นแรงผลักดันที่จะทำให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้น

1.4) ปัจจัยด้านประสบการณ์ทางภาษา (Experiences) ผู้เรียนที่ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความรู้ทั่วไปมักจะมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์เลย เช่น ประสบการณ์ไปต่างประเทศมากกว่า 3 ประเทศจะเข้าใจรากฐานทางวัฒนธรรมและการใช้ชีวิตของผู้ใช้ภาษา และเป็นผู้เรียนรู้ได้ไกลกว่าผู้ที่ไม่เคยไปไหนเลย

1.5) ปัจจัยด้านการรับรู้ (Cognition) สิ่งที่พบเห็นทั่วไปคือ ผู้เรียนจะมีความสามารถในการรับรู้ที่ต่างกัน ซึ่งนักภาษาศาสตร์เชื่อว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนภาษาตั้งแต่กำเนิดจะเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่สองได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่มีความสามารถตั้งแต่กำเนิด

1.6) ปัจจัยด้านความใกล้เคียงกับภาษาแม่ (Native language) ผู้ที่เรียนภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาตระกูลเดียวกับภาษาที่หนึ่ง จะเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น เพราะโครงสร้างทางภาษาและรากศัพท์จะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทำให้กระบวนการคิดทางภาษาไม่ซับซ้อนมาก เช่น นักศึกษาไทยจะเรียนภาษาจีนได้ดีกว่าภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2) ปัจจัยภายนอก คือลักษณะปัจจัยการเรียนรู้ภาษาจากบริบท เหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อมรอบด้าน ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆดังนี้

2.1) ปัจจัยด้านหลักสูตร (Curriculum) สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การบรรลุประสบการณ์ทางการศึกษาให้อยู่ในหลักสูตรเป็นสิ่งที่ความจำเป็นและสำคัญมากในปัจจุบัน การเรียนภาษามักจะไม่ค่อยมีประสิทธิภาพถ้าผู้เรียนได้เรียนอยู่แค่ในห้องเรียนตามระบบ โดยไม่มีกิจกรรมเสริมทางภาษาใดๆเลย ในทางกลับกัน คือ ไม่ควรให้ผู้เรียนศึกษาอยู่ในระบบการศึกษาหลัก หากความสามารถทางภาษาของผู้เรียนยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถเรียนได้

2.2) ปัจจัยด้านการสอน (Instruction) ผู้สอนภาษาที่สองแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในกลวิธีการสอน ซึ่งผู้สอนที่สามารถมอบประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแก่ผู้เรียนได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมาก ผู้เรียนก็จะมีพัฒนาการเรียนรู้ได้ดีมากเช่นกัน เช่น คุณครูวิชาวิทยาศาสตร์ที่ตระหนักว่าตนเองต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และพยายามสื่อสารกับนักเรียนด้วยภาษาอังกฤษแบบง่ายๆ และเหมาะสม ทำให้นักเรียนมีการปรับตัวในการเรียนภาษาและเกิดความเคยชินในการสื่อสารภาษาอังกฤษต่อไป

2.3) ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสถานะทางสังคม (Culture and status) ผู้เรียนที่อยู่ในวัฒนธรรมหรือสถานะทางสังคมที่ดีกว่าภาษาที่สองมีแนวโน้มทางพัฒนาการทางภาษาที่ค่อนข้างช้า

2.4) ปัจจัยด้านแรงจูงใจจากคนรอบข้าง (Motivation) เป็นส่วนสำคัญของการเรียนภาษาที่สอง การกระตุ้นให้เรียนภาษาที่สองอย่างเหมาะสมจากผู้สอนและผู้ปกครองจะทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจและมีมานะพยายามในการเรียนมากยิ่งขึ้น เช่น ครอบครัวที่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการเรียนภาษา ผู้เรียนก็จะไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควรและมีแนวโน้มจะมีพัฒนาการทางภาษาที่ค่อนข้างช้า

2.5 ปัจจัยด้านการติดต่อกับเจ้าของภาษา (Access to native speakers) การมีโอกาสพูดคุยติดต่อกับเจ้าของภาษาบ่อยๆทั้งที่อยู่ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษามาก เพราะเจ้าของภาษาคือรูปแบบจำลองทางภาษาศาสตร์ที่สามารถให้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมได้ ผู้เรียนภาษาที่สองที่ไม่เคยได้พูดคุยกับเจ้าของภาษามักจะเรียนรู้ได้ช้า โดยเฉพาะในส่วนของทักษะทางพูดและการฟัง

ซามูเอลส์ (Samuels, 1984) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังออกเป็น 2 ด้าน คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ภายในของผู้รับสาร และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ภายนอกของผู้รับสารหรือสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ภายในของผู้รับสาร ประกอบด้วย

1.1) สติปัญญา (Intelligence)

1.2) ความสามารถทางภาษา (Language ability)

1.2.1) ความสามารถในการระลึกคำต่างๆได้ (Recognition of words)

1.2.2) ความสามารถในการแบ่งส่วนและการวิเคราะห์ด้านไวยากรณ์ของสิ่งที่ฟัง (The ability to segment and parse the speech stream)

1.2.3) ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ (Vocabulary)

1.2.4) ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างของภาษา (Syntax)

1.2.5) ความสามารถในการเข้าใจภาษาถิ่น (Dialect)

1.2.6) ความสามารถในการเข้าใจการอ้างอิงความ (Anaphoric terms)

1.3) พื้นฐานความรู้เดิมของผู้ฟัง (Background knowledge and scheme)

1.4) ทำเนียบภาษาและความตระหนักในอิทธิพลที่มีอยู่ในบริบท (Speech register and awareness of contextual influences)

1.5) กลวิธีระดับอภิปัญญา (Metacognition strategies)

1.6) ความรู้ในการใช้ภาษาท่าทาง (Kinesics)

1.7) แรงจูงใจของผู้ฟัง (Motivation)

2) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวผู้รับสารหรือสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ประกอบด้วย

2.1) ความรู้ในหัวข้อหรือเรื่องที่ฟัง (Discussion topic)

2.2) ความตระหนักของผู้พูดเกี่ยวกับการรับรู้ความต้องการของผู้ฟัง (Speaker awareness of audience needs)

2.3) ความชัดเจนและความมีประสิทธิภาพในการพูดของผู้พูด (Clarity and speaker's effectiveness)

2.4) บริบทของการฟัง (Context)

ทัศนีย์ องค์กรณะคมกุล (2546) ได้แบ่งลักษณะปัจจัยที่มีผลต่อการฟังออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้พูด (Speaker factors) และปัจจัยด้านผู้ฟัง (Listener factors) โดยกล่าวถึงปัจจัยที่เกิดจากผู้พูด ดังนี้

1) อัตราความเร็วของการพูด (Rate of speech) อัตราความเร็วหรือช้าจะขึ้นอยู่กับจำนวนหรือปริมาณของช่วงการหยุด (Pause) โดยทั่วไปที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจผู้พูดได้หากมีระดับอัตราความเร็วอยู่ในช่วง 160 – 130 คำ/นาที อัตราความเร็วที่มากเกินไปจนผู้ฟังไม่สามารถจับใจความได้จะอยู่ประมาณหรือมากกว่า 220 คำ/นาที หรือช้ามากเกินไปคือต่ำกว่า 130 คำ/นาที

2) การออกเสียงเน้นหนักในคำและการลงจังหวะวรรคตอน (Rhythm and stress) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ให้ความสำคัญกับการเน้นหนักคำหรือพยางค์ การเปล่งเสียงเพื่อพูดคำศัพท์แต่ละครั้งจึงมีการเน้นคำหรือพยางค์ไม่เท่ากัน ส่วนที่สำคัญจะเน้นมากกว่า ส่วนที่เหลือไม่ว่าจะมีพยางค์ก็ตาม จะถูกปรับเป็นการลงจังหวะวรรคตอนอย่างเท่ากันไปโดยปกติ ดังนั้น ผู้ฟังควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเน้นหนักคำหรือพยางค์ให้ดี เพื่อจะได้เข้าใจลักษณะคำเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และสามารถตีความความรู้สึกของผู้พูดได้จากการเน้นหนักคำอีกด้วย

3) ช่วงการหยุดและข้อผิดพลาดในการพูด (Pausing and speech errors) องค์ประกอบสำคัญของลักษณะภาษาพูดที่แตกต่างจากภาษาเขียนโดยทั่วไป คือ การหยุด การแสดงลักษณะการลังเลใจ การเริ่มต้นพูดแบบผิดๆ และการแก้ไขคำพูดเดิม เนื่องจากการพูดแต่ละครั้งผู้พูดจะใช้เวลาไปกับองค์ประกอบที่กล่าวมาประมาณร้อยละ 30 - 50 ส่วนช่วงเวลาที่เหลือของการพูดจะเป็นช่วงที่ผู้พูดใช้ความคิดในการเรียบเรียงประโยคต่างๆ ดังนั้น ภาษาพูดอาจทำให้ผู้ฟังไม่สามารถแยกส่วนที่สำคัญออกจากส่วนประกอบย่อยได้

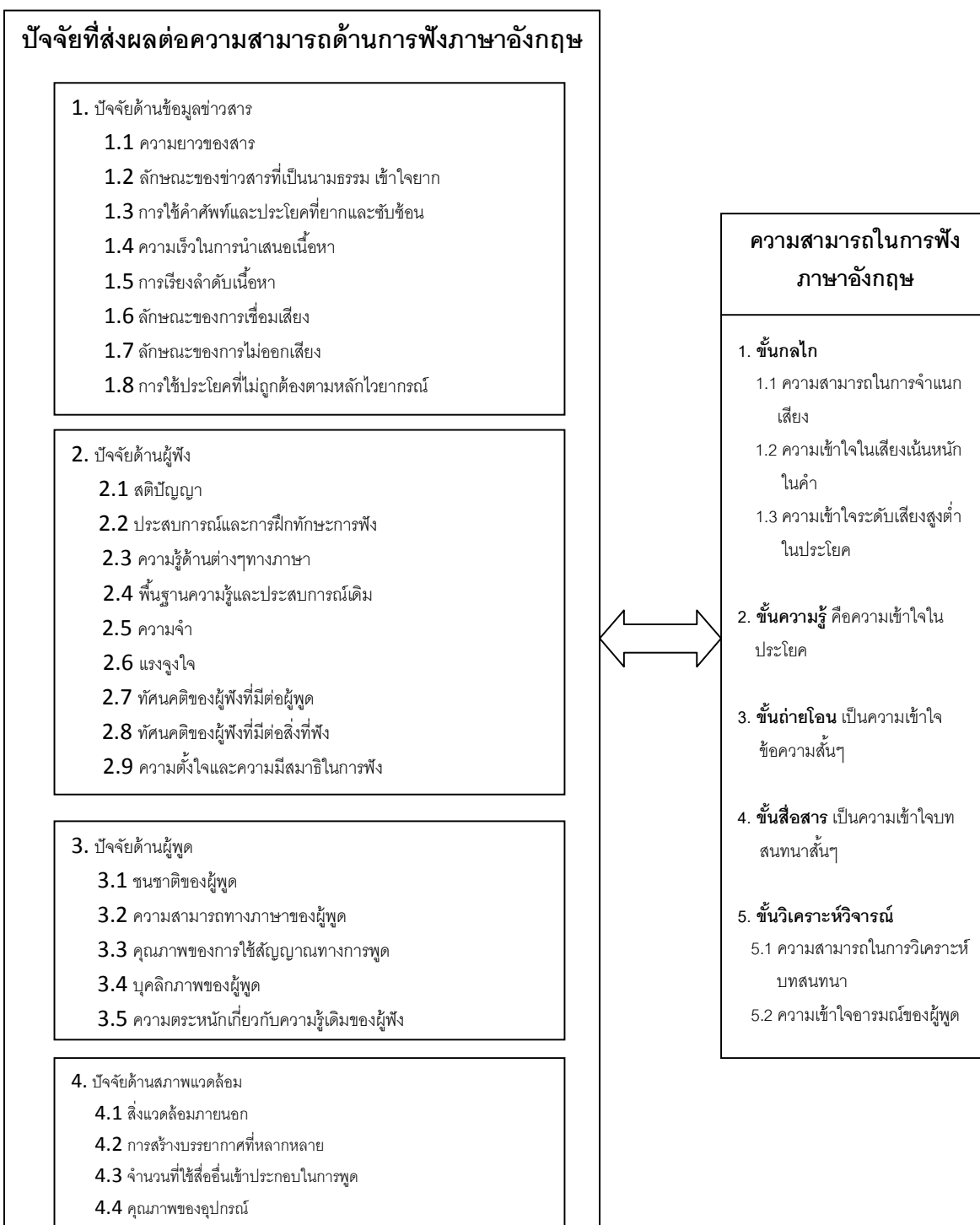
4) ระดับความสมบูรณ์ของการให้ข้อมูลของผู้พูด (The range of completeness which a speaker treats his material) การพูดเพื่อการสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจสารนั้น ผู้พูดควรฝึกการเรียบเรียงประโยคให้เข้าใจง่าย หรือมีกลวิธีอื่นๆที่ช่วยให้ผู้ฟังเกิดความรูสึกว่าข้อมูลมีความชัดเจนมากขึ้น เช่น มีการให้ข้อมูลอื่นเสริมเพิ่มเติมหรือการยกตัวอย่างมาประกอบการพูดให้เห็นภาพใกล้ตัวมากขึ้น เป็นต้น

การเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ไม่ได้จำกัดแค่การเรียนภาษากับเจ้าของภาษา แต่การขยายวงกว้างของการใช้ภาษา สตรีเฟน (Stevens, 1983) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการใช้ภาษาอังกฤษของแต่ละท้องถิ่น มีความแตกต่างและหลากหลาย จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความรูสึกไม่มั่นใจ (anxiety) ในภาษาอังกฤษที่ตนเองใช้ว่าถูกหรือเป็นที่ยอมรับต่อผู้อื่น ประเด็นนี้ จึงเป็นปัญหาต่อการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ สิ่งที่เขายกตัวอย่างได้แก่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการฟังภาษาอังกฤษในสำเนียงที่ไม่คุ้นชิน ทาวโรซาและลูก (Tauroza and Luk, 1996) ศึกษาความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆของผู้เรียนชาวฮ่องกง โดยการเปรียบเทียบสำเนียงอเมริกันกับสำเนียงฮ่องกง ใช้วิธีการทดสอบการฟังเพื่อสรุปความและตอบคำถามแบบปรนัย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนคุ้นชินภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันมากกว่าสำเนียงฮ่องกง เพราะในปัจจุบัน คนรุ่นใหม่จะได้รับสื่อจากวิทยุโทรทัศน์เป็นภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและอเมริกันมาก ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าว ปรากฏผลลัพธ์ที่ต่างจากงานวิจัยที่สนับสนุนประเด็นที่ ผู้เรียนจะคุ้นชินกับภาษาอังกฤษสำเนียงภาษาแม่มากกว่าสำเนียงต้นแบบ (Flowerdrew, 1994; Ortmeier and Boyle, 1985) ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า หากผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาอังกฤษกับสำเนียงใดบ่อยๆ ผู้เรียนน่าจะเกิดความเคยชินและเข้าใจสำเนียงนั้นได้

ฮันท์ (Hunt, 1987) ได้กล่าวว่า ปัจจัยด้านสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตที่พบเห็นได้ทั่วไปถือว่าเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น สถานการณ์ในชั้นเรียน หากมีความขัดข้องทางโสตทัศนวัสดุและอุปกรณ์การสอน ทำให้เสียงของผู้สอนไม่ชัดเจนในขณะที่สอน ผู้เรียนก็ไม่

สามารถฟังได้ หรือบางครั้งในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การคุยโทรศัพท์ในสถานที่อีกที่ก็คือโครม ก็อาจจะเกิดปัญหาด้านการฟัง ไม่สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาจากการฟังได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือ กลไกทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการฟัง คือ หู สามารถเป็นอีกปัจจัยหนึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาทางการรับฟังข้อความในชั้นเรียน

2.2 การศึกษาในต่างประเทศ

2.2.1 ลักษณะการศึกษาในต่างประเทศ

โดยทั่วไปการศึกษาในต่างประเทศจะแบ่งออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน และผลลัพธ์ที่แตกต่างกันตามระยะเวลาและลักษณะการจัดการเรียน โดยส่วนใหญ่ความคาดหวังของผู้ปกครองในการส่งลูกหลานไปเรียนในต่างประเทศคือ การพัฒนาด้านภาษาและความสามารถในการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมที่หลากหลาย การเรียนในต่างประเทศยังปรากฏลักษณะการไปศึกษาในต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ เช่น หลักสูตรการเรียนภาษาแบบเร่งรัด โครงการฝึกงาน โครงการอาสาสมัคร โครงการการสอนในต่างประเทศ โครงการนักเรียนนักศึกษาแลกเปลี่ยน โครงการแลกเปลี่ยนนักวิจัย และความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีโครงการทัศนศึกษาภาคฤดูร้อนที่เน้นการท่องเที่ยวพร้อมเรียนรู้ภาษาและวิถีชีวิต ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับความนิยมมากในขณะนี้ เพราะผู้เรียนจะใช้โอกาสระยะเวลาสั้นๆ ในการศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมนั้น เพื่อเตรียมตัวในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ก่อนการตัดสินใจศึกษาในระยะเวลาที่ยาวขึ้น ดังที่ เอนจี (Engie, 2010) ได้อธิบายว่ารูปแบบการเรียนในต่างประเทศมีมากมาย หลากหลายเพิ่มขึ้นตามความต้องการที่เน้นหนักในด้านวิชาการหรือด้านประสบการณ์ทางวัฒนธรรม โดยทั่วไปผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบประเภทของการเรียนในต่างประเทศซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสียที่ต่างกัน ดังนี้

1) การไปศึกษาภาคฤดูร้อนในระยะเวลา 1-3 เดือน ถือเป็นช่วงเวลาที่ยืดหยุ่นกว่าสั้นมากและเหมาะกับการจัดตารางเรียนแบบเร่งรัด มักไม่ต้องอาศัยความสามารถทางภาษาของประเทศนั้นมากนัก ผู้เรียนจะได้เข้าใจวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในประเทศ การเรียนในชั้นเรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการสื่อสาร และส่วนใหญ่จะพักเป็นลักษณะหอพักรวมกันกับนักศึกษานานาชาติ

2) การศึกษาระยะเวลา 1 ปี ซึ่งเหมาะสำหรับผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง มักอาศัยอยู่กับครอบครัว และลงเรียนในรายวิชาที่ใช้ภาษาของประเทศนั้นๆ เป็นสื่อการสอน หรือลงเรียนในสายวิชาชีพหรือสาขาเฉพาะทาง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่ามหาวิทยาลัยในประเทศเหล่านั้นจะมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านใดประจำอยู่ เช่น หากกล่าวถึงความเชี่ยวชาญทางด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ผู้เรียนมักจะมุ่งเป้าไปที่ประเทศญี่ปุ่นหรือเยอรมัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสถาบันที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในชั้นเรียน เป็นต้น แต่ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยชื่อดังใน

หลายๆประเทศเริ่มมีการเปิดหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในห้องเรียน (English-based course) ซึ่งทำให้ลดกำแพงภาษาการปิดกั้นองค์ความรู้ที่มีอยู่ทั่วโลก

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในต่างประเทศ

การเรียนภาษาต่างประเทศโดยการไปอาศัยอยู่ในพื้นที่หรือบริบทที่มีกลุ่มคนนั้นๆใช้ภาษาในชีวิตประจำวันดูเหมือนจะเป็นสิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ความเชื่อเหล่านี้เป็นสิ่งที่นักวิชาการส่วนใหญ่ยึดถือ เพราะมีความเชื่อมั่นว่า เป็นหลักการการได้มาของภาษาลักษณะหนึ่งที่คล้ายกับภาษาที่หนึ่งซึ่งเกิดจากการพูดคุยกับคนรอบข้าง การรับรู้สื่อต่างๆในชีวิตประจำวัน งานวิจัยหนึ่งของฟรีด (Freed, 1995) ที่น่าใจโดยศึกษาว่า การไปเรียนภาษาที่สองในต่างประเทศจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ดีขึ้นหรือไม่ ซึ่งวิธีการศึกษาคือการแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง คือ กลุ่มที่ได้ไปศึกษาในต่างประเทศเป็นระยะเวลา 1 เทอม และอีกกลุ่มหนึ่ง คือ กลุ่มที่ใช้เวลาเรียนภาษาที่สองที่บ้านของตนเอง ซึ่งนอกจากการศึกษาความสามารถด้านภาษาว่ามีการพัฒนาขึ้นหรือไม่ ผู้วิจัยยังศึกษาเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มจะมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันหรือไม่อีกด้วย งานวิจัยนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้เรียนเพื่อทดสอบทักษะการพูด (Oral Proficiency Interview- OPI) ว่ากลุ่มใดที่มีทักษะการพูดที่คล่องแคล่ว (Fluent) มากกว่า ลักษณะทางการออกเสียงที่นำมาใช้ในการเป็นเกณฑ์ในการทดสอบคือ อัตราของการพูด (rate of speech) การไม่เต็มและเต็มช่องว่างระหว่างประโยค (unfilled and filled pauses) (clusters of dysfluencies) (fluent speech run) และเหตุการณ์การแก้ไขคำพูดของตนเอง (repair phenomena) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้ไปเรียนภาษาในต่างประเทศได้ระดับคะแนนที่ทดสอบหลังกลับจากต่างประเทศมากกว่ากลุ่มที่เรียนภาษาในประเทศ ส่วนหนึ่งพบว่าผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวมีแรงจูงใจและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาในต่างแดนก่อนไปเรียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงอาจทำให้เกิดแรงผลักดันให้เกิดความตั้งใจในการเรียนรู้ภาษากับกลุ่มคนผู้ใช้ภาษาเหล่านั้นอย่างแท้จริง

ปัจจัยการเพิ่มคุณภาพของการเรียนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน คือการส่งเสริมการศึกษาต่อในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆเป็นภาษาราชการ เช่น หากนักเรียนไทยต้องการเรียนภาษาอังกฤษ แต่มีทุนการศึกษาไม่มากนัก ก็อาจจะเลือกประเทศในแถบเอเชียที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น อินเดีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ มาเลเซีย เป็นต้น สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ระยะเวลาของการเรียนภาษาในบริบทกับผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษา สลีสเตอร์ (Sleeter, 2001) ได้ให้ความเห็นว่า การศึกษาต่างประเทศระยะสั้น (Immersion-based learning)

มีข้อเสียคือผู้เรียนจะมีประสบการณ์ในต่างแดนในระยะเวลาที่จำกัด ทำให้มีความรู้ทางภาษาเพียงผิวเผิน และกลายเป็นผู้เรียนที่ไม่มีทักษะทางภาษาอย่างแท้จริง ในขณะเดียวกัน วูดแมน (Woodman, 1998) เห็นว่าการเรียนภาษาในประเทศที่มีประชากรใช้ภาษาเหล่านั้น เป็นการกระตุ้นผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากเรียนภาษา (Language activate) และเป็นการได้มาซึ่งภาษา (Language acquisition) ที่เกิดจากการมีประสบการณ์ด้านการฟังและการพูดด้วยตนเองในเบื้องต้น ดังจะเห็นได้จากการศึกษาผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่ไปเรียนณ ประเทศออสเตรเลียเป็นเวลา 3 อาทิตย์ ซึ่งถือว่าเป็นระยะเวลาที่สั้นมาก และขัดแย้งกับการส่งเสริมการเรียนภาษาในเชิงลึก

อัลเลนและเฮอร์รอน (Allen and Herron, 2003) ได้ทำการศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 25 คนที่ไปเรียนหลักสูตรระยะสั้น ประเทศฝรั่งเศสเป็นเวลา 6 สัปดาห์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาทั้งทักษะการฟังและการพูด และความตื่นตัว ผู้วิจัยพบว่าไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาในบริบทใด การเตรียมพร้อมก่อนการเรียนควรจะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้รับ เพื่อลดความวิตกกังวลในระหว่างการเรียนภาษา

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สองในต่างประเทศ การศึกษากิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์กับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน จารุณี มณีกุล (2545) ศึกษาการใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยอุปกรณ์ที่ใช้คือการฉายวิดีโอทัศน์เพื่อสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาและความคาดหวังด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้แก่ ปัญหาคำศัพท์ ไวยากรณ์ ตัวสะกด ศัพท์สำนวน เสียงเน้นหนัก น้ำเสียง อัตราเร่งการพูดของเจ้าของภาษา ข้อมูลของการฟังก่อนการพูดได้ตอบ และการคิดเป็นภาษาที่หนึ่งก่อนการพูดภาษาอังกฤษ ผลจากการดูวิดีโอทัศน์แต่ละรายการพบว่า นักศึกษามีการคิดวิเคราะห์จากสิ่งที่ได้เห็นสภาพสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นลักษณะการใช้สื่อเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ทำให้เกิดทักษะด้านการเรียนภาษาที่สูงขึ้น

2.3 ลักษณะทั่วไปของประเทศมาเลเซีย

2.3.1 ประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับการศึกษาในประเทศมาเลเซีย

ในช่วงที่อยู่ภายใต้จักรภพอังกฤษระหว่างปี 1786 – 1957 ได้พบว่า การหลั่งไหลของผู้อพยพชาวจีนและชาวอินเดียเข้ามาใช้แรงงานเหมืองแร่มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ การโฆษณาชวนเชื่อของบริษัท British East India โดยการนำของกัปตันฟรานซิสไลท์ (Captain Francis Light) ในการหาเจรจาพูดคุยกับสุลต่านไทรบุรีในการเข้าปกครองเกาะปีนัง เพื่อแลกกับการช่วยเหลือการสู้รบกับสยาม (D.G.E.Hall, 2549) และต่อมาในปี 1799 เซอร์ โทมัส สแตมฟอร์ด ได้ขยายอาณาเขตการปกครองไปยังบริเวณช่องแคบมะละกา ได้แก่ สิงคโปร์และมะละกา ทำให้บริเวณดังกล่าวกลายเป็น the Straits Settlements ซึ่งอำนาจบริหารงานปกครองจะขึ้นตรงกับรัฐบาลอังกฤษ (กิตติมา, 2541) ประเทศมาเลเซีย (มีชื่อเรียกว่า มลายา ในสมัยนั้น) มีลักษณะเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติที่มีแร่ดีบุกและยางพารา รวมถึงความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ที่เป็นเมืองท่า ซึ่งมีความสำคัญในการค้าขายทางทะเล ส่งผลให้ชาวยุโรปต่างต้องการแก่งแย่งเพื่อเป็นเจ้าของอาณานิคมและกอบโกยผลประโยชน์จากดินแดนดังกล่าว แต่ในขณะเดียวกันประเทศผู้ปกครองเองก็มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของการจัดการบริหารกิจการภายในของประเทศนั้นๆ

ประเทศอังกฤษนับว่ามีอิทธิพลอย่างมากในการครอบงำ และวางระบบการปกครองในด้านต่างๆ ยกเว้นศาสนาและธรรมเนียมประเพณี ดังเช่น การเมือง การปรับปรุงระบบการปกครองให้มีเข้มแข็งและเสมอภาค ปราศจากการแบ่งชนชั้นในสังคม ทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ การลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และการนำเข้ายางพารามาปลูกในประเทศอาณานิคม รวมถึงการสนับสนุนทางการศึกษา ซึ่งในระยะแรก มีเพียงกลุ่มชาวมลายูเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าเรียนในระดับประถมศึกษาโดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน แต่กลับได้รับความนิยมน้อยมาก เนื่องจากไม่มีการสอนศาสนา จึงทำให้บรรจหลักศาสนาอิสลามในหลักสูตรด้วย นอกจากนี้ ยังมีการเรียนการสอนที่ถูกจำกัดเพียงแค่ความรู้เฉพาะ เช่น การเป็นชาวนาที่ดีเป็นอย่างไร การอ่าน การเขียน และคำนวณเล็กน้อย ส่วนกลุ่มผู้อพยพจะถูกกีดกันให้ช่วยเหลือตนเอง (บังอร, 2537)

หลังสิ้นสุดยุคล่าอาณานิคมของชาติตะวันตกในปี 1957 ระบบการศึกษาของมาเลเซียยังคงได้รับอิทธิพลจากรูปแบบฉบับของประเทศอังกฤษ อยู่ภายใต้ของการรวมกันของผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ แต่เมื่อรัฐบาลเริ่มเห็นความสำคัญของการศึกษามากขึ้น เพราะเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศ การจัดการระบบการศึกษาในประเทศมาเลเซียในรูปแบบของตนเองเริ่มตั้งแต่ปี 1961 เมื่อมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาออก

นโยบายการศึกษา (Education Act 1961) ซึ่งเน้นย้ำให้เกิดกระบวนการสร้างชาติ Malaysianisation โดยพยายามสร้างบุคลากรของชาติให้เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านต่างๆ เพื่อเร่งให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Middlehurst and Woodfield, 2004) จากความตั้งใจที่เกิดผลสัมฤทธิ์ของรัฐบาลทำให้ประเทศมีความมั่นคงและเข้มแข็งในด้านการศึกษา ทำให้เกิดโครงการต่างๆ ด้านการศึกษาที่สำคัญ คือ การให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาบาฮาซามาลายู โดยถือเป็นภาษาที่นักเรียนทุกเชื้อชาติจะต้องเรียนให้ผ่านในระดับประกาศนียบัตร การก่อตั้งระบบการเรียนแบบ K12 และในปี 2003 ได้มีการผลักดันให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เริ่มต้นตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนให้กลุ่มนักเรียนภูมิบุตร (เชื้อสายมุสลิมโดยกำเนิด) เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยการให้ทุนการศึกษา การเปิดคอร์สพิเศษหรือแม้แต่การตั้งเกณฑ์การเข้ามหาวิทยาลัยที่เอื้อแก่กลุ่มนักเรียนดังกล่าว ส่วนกลุ่มเชื้อสายอื่นๆ อย่างจีนและมาเลย์ ก็เป็นกลุ่มคนที่มีความพยายามในการเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของรัฐด้วยตนเอง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จึงเป็นความพยายามของรัฐบาลในการกระตุ้นให้คนในชาติเห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพของคนในประเทศ

2.3.2 ระบบการศึกษาในประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียนับเป็นประเทศหนึ่งที่นำจับตามองในด้านความพร้อมของการบริหารทรัพยากรการศึกษา การจัดระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ความร่วมมือทางการศึกษากับนานาชาติ ทักษะคิดของคนในประเทศเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงพื้นฐานทางภาษาที่แข็งแกร่ง หลักปรัชญาการศึกษาที่ประเทศมาเลเซียยึดถือเสมอตั้งแต่ปี 1979 จนถึงปัจจุบัน คือ การศึกษาแบบองค์รวม (Holistic Approach) เป็นหลักการที่ประกอบด้วย ความมีปัญญา ความรู้สึกนึกคิด ความมีร่างกายที่สมบูรณ์ และมีจิตใจที่แจ่มใส ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การศึกษาไม่เพียงแต่เป็นการสร้างคนให้เก่งหรือฉลาด แต่จำเป็นจะต้องสร้างคนดีให้แก่สังคมด้วย (Ahmad, 1998) ระบบการศึกษาของประเทศมาเลเซียที่ขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการนั้นประกอบด้วย

- 1) ระดับประถมศึกษา (Primary school) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 ซึ่งโรงเรียนที่ได้รับการยอมรับจากกระทรวงศึกษาธิการประกอบด้วย 2 ประเภทได้แก่ National School และ National Type School (Chinese and Tamil) หลังจบการศึกษา หากนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนทั้งสองประเภทต้องการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา จะต้องทำการสอบ Primary School Achievement Test (UPSR) เพื่อเลื่อนขั้นต่อไป

2) ระดับมัธยมศึกษาต้น (Lower Secondary School) ประกอบด้วยมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในระดับ การศึกษานี้จะไม่มีการแยกโรงเรียนตามชาติพันธุ์ แต่จะมีลักษณะของโรงเรียนที่ต่างกันไปตามสาขาวิชาที่ นักเรียนสนใจ ได้แก่ โรงเรียนสายสามัญ โรงเรียนสายเทคนิคหรือสายอาชีวะ และโรงเรียนสอนศาสนา หลังจากนั้น จึงจะมีการสอบ Lower Secondary Assessment (PMR) เพื่อเลื่อนชั้นต่อไป

3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Upper Secondary Level) ใช้ระยะเวลา 2 ปีในการศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โดยแบ่งตามสาขาวิชาการ ต่อเนื่องจากมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนทุกคนจะต้อง ได้รับการสอบ Malaysia Certificate of Education (SPM) เพื่อจบการศึกษา

4) ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา (Post Secondary/College) นักเรียนสนใจเรียนต่อในระดับอนุปริญญา วิทยาลัยในสาขาต่างๆ หรือศึกษาต่อต่างประเทศ นอกจากนี้ หากต้องการศึกษาต่อในระดับสูงหรือมหาวิทยาลัย (Higher Education/University) นักเรียนจะต้องได้รับการสอบ Malaysia Higher School Certificate (STPM) เพื่อเป็นคะแนนในการคัดเลือกสาขาวิชาที่เหมาะสมในการศึกษาต่อไป

นอกจากการศึกษาขั้นพื้นฐานที่อยู่ภายใต้การจัดการของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศมาเลเซียเป็น ประเทศที่พยายามพัฒนาการศึกษาในระดับสูง การวาดฝันให้พลเมืองมีความเป็นอยู่ที่ดีและมีความรู้ในระดับคิด วิเคราะห์เป็นหนทางเดียวที่จะยกระดับประเทศให้เทียบเท่ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว รัฐบาลจึงจัดให้มีการก่อตั้ง กระทรวงศึกษาระดับสูงขึ้น (The Ministry of Higher Education) มีเป้าหมายที่จะช่วยพัฒนาและสร้าง สิ่งแวดล้อมแห่งการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยให้เกิดขึ้น รวมถึงการสร้างศูนย์การเรียนรู้ที่สำคัญเพื่อผลิต แรงงานผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆสำหรับความต้องการในระดับชาติและนานาชาติ จุดประสงค์ของการก่อตั้ง กระทรวงการศึกษาระดับสูง (Nordin and Husiin, 2011) คือ

1) เพื่อสร้างมหาวิทยาลัยระดับชาติจำนวน 3 แห่งให้ติดอันดับ 1 ใน 100 มหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในโลก และ 1 ใน 50 ของโลก

2) เพื่อพัฒนาศูนย์แห่งความเป็นเลิศในระดับนานาชาติจำนวน 20 แห่งทั่วประเทศ และมีผลงานทาง งานวิจัย งานที่จดลิขสิทธิ์ และงานตีพิมพ์ ออกเผยแพร่ในสื่อวิชาการรวมถึงการติดต่อในลักษณะของร่วมวิจัยกับ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงทั่วโลก ซึ่งผลผลิตจากงานวิจัยก็ต้องนำไปขายให้แก่บริษัทเอกชนในอัตราร้อยละ 10 ของจำนวนทั้งหมด

3) ต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรการศึกษา โดยร้อยละ 75 ของอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยจะต้องจบในระดับปริญญาเอก และร้อยละ 30 ของอาจารย์ในระดับวิทยาลัยเทคนิคหรือวิทยาลัยชุมชนจะต้องจบขั้นต่ำในระดับปริญญาโท

4) ต้องกระจายบัณฑิตที่จบในสาขาต่างๆให้อยู่ในภาครัฐบาลและเอกชนและตามความต้องการของตลาดอย่างเท่าเทียม โดยมุ่งเป้าว่าจำนวนร้อยละ 75 ของบัณฑิตที่จบใหม่จะต้องได้งานที่เกี่ยวข้องกับสายอาชีพที่เรียนภายใน 6 เดือน

5) การก้าวเข้าสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยในระดับนานาชาติ จำเป็นต้องมีกลยุทธ์ในการรับนักศึกษาต่างชาติจำนวนร้อยละ 10 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมดทั้งในระดับประกาศนียบัตรและระดับที่สูงกว่ามหาวิทยาลัย

6) การเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างประเทศชาติ ดังนั้นรัฐบาลจึงเพิ่มโอกาสให้แก่นักเรียนที่เรียนดีได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อ รวมถึงการสนับสนุนและปลูกฝังให้ผู้เรียนมีอุปนิสัยเรียนรู้ตลอดชีวิต พร้อมทั้งจะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆด้วยตนเองได้

7) เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าแนวคิดเหล่านี้จะยังคงดำเนินต่อไปและมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆอย่างไม่หยุดยั้ง โดยรัฐก็จะให้การสนับสนุนเงินทุนแก่มหาวิทยาลัยของรัฐเพิ่มขึ้นร้อยละ 30 ส่วนมหาวิทยาลัยที่เน้นพัฒนางานวิจัยก็จะมีอัตราเพิ่มขึ้นให้ร้อยละ 40 ในแต่ละปี

2.3.3 สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย

หลังจากกลุ่มประเทศต่างๆในบริเวณช่องแคบมะละกาได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษเมื่อปี 1990 ประเทศมาเลเซียเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประชากรชาวมุสลิมมากกว่าชาติพันธุ์อื่นๆ จึงทำให้ภาษามลายูยังคงเป็นภาษาราชการที่ใช้ในบริบทต่างๆ ตั้งแต่ภาษาที่ใช้ในครอบครัว ในบทสนทนาระหว่างเพื่อนฝูง จนถึงระดับการพูดในที่สาธารณะ ส่วนภาษาอังกฤษในช่วงระยะแรก เป็นภาษากลาง (Mediator language, a so-called Lingual Franca) ที่ใช้สื่อสารกันระหว่างกลุ่มคนที่พูดภาษาที่หนึ่งต่างกัน โดยเฉพาะชาวจีนและชาวอินเดียโพ้นทะเลที่เข้ามาอาศัยในดินแดนคาบสมุทรมะละกา ภาษาอังกฤษดังกล่าวก็เป็นภาษาที่ปนกับภาษาของตนเองและภาษามลายู แม้ต่อมากลุ่มคนเหล่านี้จะแต่งงานกับชาวพื้นเมือง ลูกหลานก็ยังคงใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่เหมือนกับเจ้าของภาษา หรือบางครอบครัวลูกหลานก็อาจจะใช้ภาษามลายู ที่ปนกับภาษาจีน อินเดีย อังกฤษ และภาษา

อื่นๆ จนกลายเป็นการใช้ภาษาสลับไปมาหลากหลายกัน เซอไนเดอร์ (Schneider, 2011) ได้กล่าวถึงลักษณะภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซียในปัจจุบันว่า เป็นวัฒนธรรมลูกผสมแบบเอเชียยุโรป (Euro-Asian Cultural Hybridity) ซึ่งทำให้พื้นที่แห่งนี้มีความหลากหลายและความผสมผสานของภาษาที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์ของตัวตนและความคิดที่สร้างสรรค์ โดยเจ้าของภาษาเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เป็น ลีลาภาษาที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นสะท้อนถึงบุคลิกของผู้ใช้ภาษาที่มีความสนุกสนาน ในอดีตอาจจะมองว่า ภาษาที่มีรูปแบบของไวยากรณ์แบบมาตรฐานจะได้รับการยอมรับมากกว่า แต่ในปัจจุบันภาษาลูกผสมกลับได้รับการยกย่องว่าเป็นความสร้างสรรค์ทางปัญญา และถือเป็นภาษาที่มีความเหมาะสมในบริบทของตนเอง

2.3.4 ลักษณะภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย

ทาลิฟและฮี (Talif and Hie, 1994) ได้กล่าวถึงความเป็นไปได้ของการยกระดับภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียให้เป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน ดังเห็นได้จากหลายๆประเทศที่เคยอยู่ภายใต้อาณานิคมของประเทศอังกฤษ เช่น สิงคโปร์ ไนจีเรีย และอินเดีย เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงลักษณะภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย (Plat and Weber, 1980) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1) ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียประเภทที่ 1 (Malaysian English Type 1 หรือ Singapore-Malayan English) ผู้ใช้ภาษาคือชาวมาเลเซียที่ได้รับการศึกษาจากประเทศในกลุ่มเจ้าของภาษา โดยลักษณะการออกเสียงจะมีลักษณะที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน เช่น การออกเสียงแบบ Syllable-timed แทนที่จะเป็น Stress-timed และการสะกดคำตามการออกเสียง เป็นต้น

2) ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียประเภทที่ 2 (Malaysian English Type 2) เป็นลักษณะภาษาอังกฤษของชาวมาเลเซียที่ได้รับการศึกษาภายในประเทศ เมื่อผู้พูดภาษาดังกล่าวใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา ภาษาลิ่น (ในที่นี้คือ ภาษามาเลย์) จะมีการแทรกแซงในรูปแบบของสำเนียงการออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ รวมถึงระบบการสะกดคำที่ได้รับอิทธิพลจากการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐาน เช่น คำว่า *akademik* และ *biskut* ที่มาจากภาษาอังกฤษว่า *academic* และ *biscuit* ตามลำดับ

3) ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียในลักษณะไม่เป็นทางการ (Colloquial Malaysian English) เป็นการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่อยู่ในโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษามาเลย์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นภาษาที่เข้าใจง่ายและ

สื่อสารกันระหว่างเชื้อชาติต่างๆในประเทศ ผู้ที่ใช้ภาษานี้จะเป็นกลุ่มคนจากทุกชนชั้น และทุกระดับการศึกษา ลักษณะภาษาจะไม่ซับซ้อน เช่น *You go where? I go with you lah.* เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป □ ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียเป็นวิธภาษาหนึ่งของภาษาอังกฤษ ○ ที่มีลักษณะเฉพาะตัวในแง่ของการออกเสียง การสะกดคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ความหมาย ซึ่งอาจจะมีการใช้คำศัพท์จากภาษามาเลเซียผสมอยู่ในประโยคภาษาอังกฤษบ้าง โดยลักษณะของภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียจริงๆนั้นยังไม่ปรากฏชัดเจน อาจเพราะสืบเนื่องจาก □ ภาษาอังกฤษดังกล่าวไม่ค่อยถูกยอมรับในหมู่ชาวมมาเลเซีย โดยเฉพาะในระบบการศึกษาและการสื่อสารระดับมวลชน ฉะนั้น การยกระดับภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียให้เป็นภาษาอังกฤษมาตรฐานอาจจะเป็นไปได้ยาก หรืออาจจะจะต้องใช้เวลาที่ยาวนานมาก

ราจาตุรราย (Rajadurai, 2006) ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในบริบทของประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยเก็บข้อมูลการออกเสียงภาษาอังกฤษของชาวมมาเลเซียจำนวน 3 คน เป็นเวลา 20 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้สังเกตว่า ผู้พูดจะมีการปรับเปลี่ยนสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษในบริบทที่ต่างกันไป เพื่อให้ผู้ฟังได้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น

1) การออกเสียงหยุด เช่น /p/ /t/ /d/ /b/ และ /k/ ที่ปรากฏเป็นตำแหน่งท้ายคำ จะออกเป็นเสียงกัก /ʔ/ นั่นคือเส้นเสียงจะปิดและไม่เปล่งเสียงใดๆออกมาเลย เช่น คำว่า work [woʔ] และ bought [boʔ]

2) เสียงสระประสม เช่น /eɪ/ จะออกเป็น เสียงสระเดี่ยว /e/ เช่น คำว่า say

3) การออกเสียงแบบ [t] และ [d] แทนการออกเสียงแบบ /θ/ และ /ð/ หรือเสียงพยัญชนะ th ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า thin และ then ตามลำดับ

4) การไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) ในตำแหน่งท้ายคำของเสียงเสียดสี (Fricative) และเสียงกึ่งเสียดสี (Affricative) เช่น คำว่า machines จะไม่ออกเสียง /z/ (s) หรือคำว่า lunch จะไม่ออกเสียง /ʃ/ (ch) ในแง่การสื่อสารผู้ฟังอาจจะสามารถเข้าใจข้อความนั้นๆได้แต่ไม่ชัดเจนนัก

5) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาจังหวะเน้นพยางค์ (Stress-timed Language) แต่ภาษามาเลเซียเป็นภาษาจังหวะพยางค์ (Syllable-timed Language) จึงทำให้เกิดการออกเสียงเป็นจังหวะที่ต่างกัน

นอกจากนี้ คิม (Kim, 2010) ได้อธิบายว่า ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียเรียกว่า Malaysian English และเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่า Manglish เป็นภาษาที่มีความโดดเด่นและมีเอกลักษณ์อันบ่งบอกถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมทางภาษา โดยเฉพาะภาษามาเลย์และจีน ซึ่งในบางครั้งก็มีการนำคำจากภาษาถิ่นของ

ตนปนกับภาษาอังกฤษด้วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่มีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ในกรณีที่ผู้พูดต้องการสื่อถึงสิ่งๆหนึ่งในบริบทของตนเอง ผู้พูดย่อมจะเลือกใช้คำศัพท์ที่มาจากภาษาของตนทดแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยไม่มีการแปล เช่น Let's cabut หรือ Sure koyak เป็นต้น ในบางครั้งการแปลตรงตัวจากภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาอังกฤษ ก็อาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ผู้พูดไม่สามารถแสดงออกทางภาษาอื่นได้ เพราะวลีที่สร้างขึ้นปรากฏในภาษาของตนเองเท่านั้น เช่น Carry big leg เป็นต้น ลักษณะภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียเหล่านี้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นคล้ายกันทั่วโลก ผู้ใช้ภาษาเองก็มีความรู้สึกภูมิใจในการ ตัวอย่างคำ วลี ไวยากรณ์ และความหมายที่มีใช้เฉพาะเจาะจงในแบบฉบับของภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียซึ่งมีตัวอย่างดังนี้

1) การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายเฉพาะในพื้นที่ เช่น คำว่า Big shot เป็นคำเรียกบุคคลที่มีความสำคัญมาก บางครั้งใช้เป็นคำเสียดสีสำหรับกลุ่มคนที่คิดว่าตัวเองมีสถานะใหญ่โต แต่จริงๆแล้วเล็กและไม่มีความสำคัญต่อคนอื่นเลย เช่น “Ei, police outrider signaling to you-lah. Better go to the side, some big shot coming” ในประโยคคำว่า big shot ดังกล่าวเป็นชื่อเรียกกลุ่มตำรวจ นอกจากนี้ การใช้คำว่า Coffee money/kopi-o money เป็นลักษณะเงินที่จ่ายให้แก่บุคคลอื่นแบบผิดกฎหมาย หรือเงินใต้โต๊ะ เป็นต้น

2) การใช้คำปรากฏรวม (Collocation) ที่มีลักษณะเป็นกลุ่มคำ การเชื่อมคำ และการจัดวางของคำที่เจ้าของภาษานิยมใช้ เช่น Eat rubbish เป็นลักษณะการรับประทานอาหารอย่างละนิดอย่างละหน่อย ไม่อยากทานเป็นมื้อใหญ่ เช่น “I feel like eating rubbish tonight” เป็นต้น

3) การเปลี่ยนประเภทจากคำนามเป็นคำกริยา เช่น คำว่า friend หมายถึง ลักษณะของการเป็นเพื่อนกับใครคนหนึ่ง (To be friend with someone) ใช้กับบริบทที่พูดกับเด็กๆ เป็นลักษณะของการหมายถึงเพื่อนทั่วไปๆ เพียงแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว โดยทั่วไปจะพบว่า I friend you หมายความว่า ฉันเป็นเพื่อนกับคุณ

4) การตอบรับด้วยคำว่า Can มักใช้ในประโยคที่ตอบว่าตกลง โอเค ใช่ แทนการตอบคำว่า Yes ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากภาษามาเลย์ว่า boleh, boleh ในคำจีนกวางตุ้งว่า Tuck tuck และคำจีนฮกเกี้ยนว่า Ei sei, ei sei ตัวอย่างเช่น หากต้องการถามว่า “Can do me a favor-ah?” ผู้พูดจะตอบว่า “Can” แทนที่จะตอบว่า Yes, you can

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา โดยวิธีการจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย” เป็นงานวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียว (Single-subject Experimental Designs) ซึ่งใช้สำหรับการศึกษาพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของผู้เรียนที่แสดงออกมา หลังจากการได้รับวิธีการสอนที่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมเดิม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างมักมีขนาดเล็กตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป หรือ 1 กลุ่มขึ้นไป (Gay et al., 2011) โดยงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความเปลี่ยนแปลงในด้านพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษทั้งที่อยู่ในสถานการณ์การบรรยายชั้นเรียนและการสื่อสารนอกชั้นเรียน หลังจากการไปศึกษาในประเทศมาเลเซียรวมระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้ นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการฟังโดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีต่างๆในการนำมาอภิปรายผลต่อไป โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ขอบเขตการวิจัย

3.1.1 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสัญชาติไทยที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 ในสาขาไทยศึกษา คณะวิเทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวจะต้องไปศึกษาระยะสั้นประมาณ 1 ภาคการศึกษา ณ ประเทศมาเลเซีย ตามหลักสูตรที่บรรจุอยู่ในสาขาไทยศึกษา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 11 คน (ตามจำนวนนักศึกษาในชั้นปีดังกล่าว) วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้ศึกษาระยะสั้นในมหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย เป็นระยะเวลา 3 เดือน 21 วันตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2555 – 18 มิถุนายน 2555 โดยนักศึกษาจะต้องเข้าเรียนในชั้นเรียนที่มีนักศึกษาทั้งชาวมาเลเซียและชาวต่างประเทศทั้งหมด 3 วิชา/สัปดาห์ ซึ่งได้กำหนดให้เป็นวิชาเลือกเสรีที่เปิดสอนเป็นภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยดังกล่าวตามตารางสอนที่ปรากฏ ดังนี้

- วิชา Bahasa Malay I เรียนวันจันทร์และวันพุธ เวลา 8:00 – 10.00 น.
- วิชา Globalization, Cyber Culture, and Future Studies เรียนวันพุธ เวลา 15.00 – 17.00 น.
- วิชา Malaysian Studies เรียนวันพฤหัสบดี เวลา 14.00 – 17.00 น.

นักศึกษาใช้เวลาการเรียนในชั้นเรียนทั้งหมด 9 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนช่วงเวลาที่เหลือจะเป็นเวลาสำหรับการทำงานกลุ่ม ทบทวนบทเรียน และพักผ่อนตามอัธยาศัย

3.1.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยดังนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซีย

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลังจากการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย
2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

3.2.1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบสำหรับใช้วัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากการไปศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

3.2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะพื้นฐานในการเรียน ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3.2.3 แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบเพื่อประกอบการวิเคราะห์ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการฟังภาษาอังกฤษซึ่งอาจเกิดจากการไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเพราะสำเนียงทางภาษาที่แตกต่างจากสำเนียงที่คุ้นชิน

3.2.4 แบบสอบถามเพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของคณาจารย์ที่มีต่อนักศึกษาในระหว่างที่อยู่ในชั้นเรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมการเรียน ความสามารถในการปรับตัวขณะที่อยู่ในชั้นเรียน และความสามารถทางภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยในห้องเรียน (Classroom-based Research) และความเข้าใจในเสียงที่ได้ยิน (Listening Comprehension) เป็นหลัก ซึ่งเป็นการวิจัยในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแบ่งช่วงเวลาออกเป็น 3 ช่วง คือ ก่อนนักศึกษาไปต่างประเทศ ช่วงระหว่างที่นักศึกษาอยู่ในต่างประเทศ และหลังนักศึกษากลับจากต่างประเทศ โดยได้มีคำอธิบายในแต่ละช่วงเวลาตามลำดับ ดังนี้

3.3.1 ก่อนนักศึกษาไปต่างประเทศ

3.3.1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

3.3.1.2 **D** การสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 2 ดำเนินการดังนี้

1) ศึกษารูปแบบการฟังภาษาอังกฤษที่นักศึกษาต้องเผชิญเมื่ออยู่สถานการณ์การเรียนในต่างประเทศ

2) ศึกษารูปแบบและการสร้างแบบทดสอบจากคู่มือและหนังสือวิธีการสร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ

3) กำหนดวัตถุประสงค์ของการทดสอบให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องเจอในขณะที่เรียนในต่างประเทศ

4) กำหนดตารางแบบทดสอบด้านการฟัง

5) ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทั้งหมด 4 ประเภท คือ การตอบคำถามแบบสั้นๆ ปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก ปรนัยชนิด 2 ตัวเลือก (ถูกและผิด) และการจับบันทึกข้อความที่สำคัญ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) ดังนี้

5.1) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการไปศึกษาในต่างประเทศ มีจำนวน 35 ข้อ กำหนดการให้คะแนนคือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน โดยข้อสอบจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนตามเนื้อหาของการทดสอบ ส่วนที่ 1 คือ การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นลักษณะบทสนทนาที่นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วย การบอกทิศทาง การพูดคุยโทรศัพท์ และการซื้อกาแฟในห้างสรรพสินค้า ผู้บรรยายคือ อาจารย์โสพิทา สุขช่วย ทองบุญ เป็นอาจารย์ชาวไทย และอาจารย์ Scot เป็นอาจารย์ชาวออสเตรเลีย และส่วนที่ 2 คือ การฟังเนื้อหาในชั้นเรียน เป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับ ความรู้เกี่ยวกับสังคมเอเชีย จำนวน 1 เรื่อง คือ การผจญภัยของมาริโอโบลโนในประเทศจีน ผู้บรรยายคือ อาจารย์ Scot อาจารย์ชาวออสเตรเลีย เนื่องจากข้อสอบมีทั้งแบบปรนัยและอัตนัย การเขียนคำตอบในรูปแบบปรนัยจึงอาจจะเป็นผลให้นักศึกษาที่ทราบคำตอบ แต่ไม่สามารถเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น การประเมินคะแนนข้อสอบอัตนัยจึงไม่รวมประเมินในเรื่องของการเขียนที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ การสะกดคำผิด

5.2) นำแบบทดสอบด้านการฟังจำนวน 35 ข้อที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญและเจ้าของภาษาจำนวน 3 คน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) ตามเกณฑ์ 3 ข้อคือ ความถูกต้องของภาษา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ การครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนดไว้

5.3) ปรับปรุงข้อสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหนึ่ง โดยปรับปรุงคำถามและตัวเลือกในส่วนปรนัย และคำตอบที่ถูกต้องในส่วนการตอบคำถามสั้นๆ และจับบันทึกข้อมูลที่สำคัญให้มีความ

เหมาะสมมากยิ่งขึ้น คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective Congruence: IOC) ของผู้เชี่ยวชาญแล้วได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

5.4) นำข้อสอบไปให้อาจารย์ชาวไทยและชาวต่างประเทศอ่านเพื่อบันทึกเทป

5.5) นำข้อสอบที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทดสอบ (Pilot study) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาไทยศึกษาจำนวน 10 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในเรื่องของบรรยากาศ เครื่องเสียง และเวลาในการสอบ

5.5) นำกระดาษคำตอบจากการทำแบบทดสอบจากนักศึกษากลุ่มดังกล่าวไปตรวจให้คะแนน โดยคำตอบที่ถูกต้องได้ 1 คะแนน ส่วนคำตอบที่ผิดและไม่ตอบเลยได้ 0 คะแนน แล้วนำมาหาสถิติของแบบทดสอบซึ่งเป็นค่าที่เป็นที่ยอมรับตามทฤษฎีการหาความเชื่อมั่นของข้อสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเลอร์ ริชาร์ด (Brown, 2005) โดยแสดงผลค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.76

$$r_{KR-20} = \left(\frac{K}{K-1} \right) \left(1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right)$$

$$= (35 / (35-1)) \times (1 - (5.12 / 19.34))$$

$$= 0.76$$

5.6) นำแบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้วจำนวน 35 ข้อนี้ไปให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำเป็นลักษณะการวัดผลแบบก่อนไปต่างประเทศ (Pretest) เพื่อนำผลที่ได้ไปดำเนินการต่อไป โดยได้วางลักษณะข้อสอบและเกณฑ์การประเมินคะแนนตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะข้อสอบและเกณฑ์การประเมินคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง
ภาษาอังกฤษ

สถานการณ์	ระดับ เนื้อหา	เนื้อหาของ สถานการณ์	ลักษณะ คำถาม	จำนวน คำถาม	ระยะเวลา การทำ ข้อสอบ	คะแนน	ลักษณะการประเมิน
บทสนทนาในชีวิตประจำวัน	เนื้อหา แบบไม่ เป็น ทางการ	การบอกทิศ	การตอบ คำถามสั้นๆ	5	5	5	การเขียนตอบด้วยประโยค ที่สมบูรณ์ หรือการเขียน ตอบแค่เพียงคำหรือวลีที่ สำคัญ = 1 คะแนน
		การพูดคุย ทาง โทรศัพท์	การตอบ คำถามแบบ ถ่ายทอด ข้อมูล	5	5	5	การเขียนตอบด้วยประโยค ที่สมบูรณ์ หรือการเขียน ตอบแค่เพียงคำหรือวลีที่ สำคัญ = 1 คะแนน
		การซื้อ กาแฟใน ห้างสรรพสิ นค้า	การเลือกตอบ	5	5	5	คำตอบถูกมีเพียงคำตอบ เดียว = 1 คะแนน
			การเลือกตอบ	5	5	5	คำตอบถูกมีเพียงคำตอบ เดียว = 1 คะแนน
การฟังเนื้อหา ในห้องเรียน	เนื้อหา แบบ เป็น ทางการ	ความรู้ เกี่ยวกับ สังคมเอเชีย	การเลือกตอบ	10	10	5	คำตอบถูกมีเพียงคำตอบ เดียว = 1 คะแนน
		(การผจญ ภัยของมาร์ โคโปลโลใน ประเทศจีน)	การจดบันทึก ข้อความที่ สำคัญ	5	10	5	การเขียนตอบด้วยประโยค ที่สมบูรณ์ หรือการเขียน ตอบแค่เพียงคำหรือวลีที่ สำคัญ = 2 คะแนน
รวมทั้งหมด				35	40	40	

3.3.2 ช่วงระหว่างที่นักศึกษาอยู่ในต่างประเทศ

3.3.2.1 การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนเพื่อเข้าชั้นเรียน เหมือนนักศึกษาต่างชาติ และเข้าร่วมเรียนเป็นเวลา 2 อาทิตย์ทั้ง 3 วิชาที่นักศึกษาไทยจำเป็นต้องเรียน การสังเกตการณ์ 1 ครั้งจะใช้เวลาประมาณ 2 – 3 ชั่วโมง แล้วแต่ระยะเวลาการเรียนวิชานั้นๆ ซึ่งหลักการการสังเกตในชั้นเรียนคือ ทำทางและพฤติกรรมของนักศึกษาขณะที่ฟังบรรยาย กลวิธีการบรรยายของอาจารย์ผู้สอน บรรยายภาคในชั้นเรียนการเรียนกับนักศึกษาชาวต่างชาติ ปฏิบัติการของนักศึกษาไทยในระหว่างที่สนทนารวมกลุ่มกับนักศึกษาชาวต่างชาติ เป็นต้น

3.3.2.2 การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาไทยชั้นเรียน ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาไทย จุดแข็งและจุดอ่อนของนักศึกษาไทย ความคาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษาไทย รวมถึงข้อมูลและข้อเสนอแนะอื่นๆ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดที่ให้อาจารย์ผู้สอนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นอื่นๆเกี่ยวกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างและนักศึกษาไทยโดยทั่วไปอย่างเต็มที่

3.3.2.3 การให้นักศึกษาทำแบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย จำนวน 1 ฉบับ โดยในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ คะแนนทดสอบทางภาษา (TOEIC) ประสบการณ์ไปศึกษาในต่างประเทศจำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะพื้นฐานในการเรียน ได้แก่ คุณลักษณะพื้นฐานในการเรียนภาษา การใช้ภาษาอังกฤษขณะที่อยู่ในห้องเรียน การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ความมั่นใจในความสามารถ และทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษด้านสำเนียง

ซึ่งแบบสอบถามทั้ง 3 ตอนมีความแตกต่างกันในเรื่องของลักษณะการตั้งคำถาม ได้แก่ การเลือกตอบข้อที่เหมาะสมที่สุด การเรียงลำดับจากมากไปน้อย และคำถามปลายเปิด ซึ่งเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวจึงมีความแตกต่างกัน โดยตารางด้านล่างเป็นตัวอย่างของเกณฑ์การวิเคราะห์ความคิดเห็นซึ่งกำหนดค่าเฉลี่ยตามแนวคิด Likert Scale ตามเกณฑ์ 5 อันดับดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
1. มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อยที่สุด	1.00 – 1.80
2. มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ น้อย	1.81 – 2.60
3. มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง	2.61 – 3.40
4. มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก	3.41 – 4.20
5. มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มากที่สุด	4.21 – 5.00

ส่วนการเรียงลำดับจากมากไปน้อยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนับจำนวนผู้ที่ตอบในข้อนั้นๆมากที่สุด เช่น ตอบข้อที่ 2 เป็นอันดับ 1 จำนวนมากที่สุด เป็นต้น และการค่าปลายเปิดจะใช้วิธีการวิเคราะห์โดยการสรุปความคิดเห็นที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นโดยอาศัยตัวอย่างจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) สร้างแบบสอบถามความคิดเห็น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ปรับปรุงแก้ไข
- 3) นำแบบสอบถามดังกล่าวมาหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) และค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าเทียบเท่า 0.65 แล้วนำไปใช้ในการงานวิจัยต่อไป

3.3.3 หลังกลับจากต่างประเทศ

3.3.3.1 ดำเนินการให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ (Posttest) ซึ่งเป็นแบบสอบถามเดียวกับแบบสอบถามที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้ทำก่อนไปประเทศมาเลเซีย (Pretest) หลังจากนั้น จึงนำผลจากการทำแบบทดสอบทั้งสองครั้งไปวิเคราะห์ในเชิงสถิติแบบกลุ่มเดียว (Testing the difference between two means: Small dependent samples)

3.3.3.2 ดำเนินการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ เป็นแบบทดสอบเพื่อวิเคราะห์ความเข้าใจในภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) เลือกคำศัพท์จำนวน 20 คำที่พบว่ามีกรอออกเสียงและสำเนียงที่เป็นเอกลักษณ์แบบ มาเลเซียซึ่งมีความแตกต่างจากการออกเสียงแบบอังกฤษ อเมริกัน และออสเตรเลีย นอกจากนี้ ยังต้องเป็นกลุ่ม คำศัพท์ที่นักศึกษาที่เคยได้ยินจากการสนทนากับอาจารย์ในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน

3) นำกลุ่มคำศัพท์ดังกล่าวและประโยคตัวอย่างของแต่ละคำไปสร้างเป็นแบบทดสอบคำศัพท์ ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์

4) นำคำศัพท์และประโยคไปให้เจ้าของภาษา (ชาวมาเลเซีย) อ่านเพื่อบันทึกเทป

5) นำข้อสอบไปทดสอบนักศึกษาเกี่ยวกับการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลเซีย (Dictation) โดยกำหนดให้นักศึกษาฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากชาวมาเลเซียเป็นจำนวน 2 ชุดๆละ 10 คำ รวม เป็น 20 คำ และมีโอกาสฟังคำละ 2 ครั้ง ผู้พูดชาวมาเลเซียจะพูดคำศัพท์ 1 คำพร้อมตัวอย่างประโยค 1 ประโยค ที่มีคำศัพท์นั้นอยู่ในประโยค เพื่อให้ศึกษามีโอกาสฟังบริบทของคำศัพท์และเกิดความมั่นใจในการเขียนตอบ คำศัพท์มากขึ้น เช่น คำว่า “Happy – She is happy to see her friends in the party” วิธีการคิดคะแนน คือ เขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง = 1 คะแนน สะกดคำศัพท์ผิด = 0.5 คะแนน และเขียนตอบผิด = 0 คะแนน การ คำนวณคะแนนแปลงเป็นค่าร้อยละ และตั้งเกณฑ์การสรุปข้อมูลดังกล่าวโดยการแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ช่วงคือ ดังนี้

ช่วงคะแนน	การแปลความจากคะแนน
นักศึกษาที่ได้คะแนนเท่ากับหรือสูงกว่า 80	ผู้ที่สามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ได้ในระดับ ดีมาก
นักศึกษาที่ได้คะแนนเท่ากับหรือสูงกว่า 50	ผู้ที่สามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ได้ในระดับ ดี
นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า 50	ผู้ที่สามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ได้ในระดับ ไม่ดี

6) หลังจากทดสอบแล้ว ผู้วิจัยจะตั้งคำถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเขียนตอบคำศัพท์ที่ได้ยิน ซึ่งนักศึกษาบางคนก็อาจตอบถูกแต่สะกดคำศัพท์ไม่ถูกต้อง หรือตอบผิดเพราะได้ยินคำศัพท์เป็นคำอื่น ๆ ที่ออก เสียงใกล้เคียงกัน พูดคุยกับนักศึกษาจึงได้ผลการวิจัยเรื่องปัจจัยด้านการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงที่ละเอียด และแน่นอนกว่าแค่การให้นักศึกษาทำแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วย

3.4.1 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.4.1.1 การหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เพื่อใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ IOC (Index of Item Objective Congruence) ได้เท่ากับ 1.00 ส่วนการหาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบจากการทำ Pilot Study โดยใช้สูตร KR-20 ได้เท่ากับ 0.65

3.4.1.2 การหาประสิทธิภาพของแบบสอบถามโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และได้ค่าดัชนีความสอดคล้องกันระหว่างแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์การทำวิจัยในระดับ 0.65

3.4.2 การวิเคราะห์ผลการวิจัย

3.4.2.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซียวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบค่า t-test แบบ dependent โดยมีการกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

3.4.2.2 การวิเคราะห์แบบสอบถามพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซียโดยใช้สถิติพื้นฐานคือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วจึงแปลความหมายระดับความคิดเห็น 5 อันดับตามวิธีคิดแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert scale) นอกจากนี้ การเรียงลำดับจากมากไปน้อยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนับจำนวนผู้ที่ตอบในข้อนั้นๆมากที่สุด เช่น ตอบข้อที่ 2 เป็นอันดับ 1 จำนวนมากที่สุด เป็นต้น และการตั้งคำถามปลายเปิดจะใช้วิธีการวิเคราะห์โดยการสรุปความคิดเห็นที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง

3.4.2.3 การวิเคราะห์ผลการทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์โดยการคำนวณเป็นคำร้อยละ และการแปลความจากคำร้อยละเป็นเกณฑ์การวัดความสามารถในระดับดีมาก ดี และไม่ดี

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา โดยวิธีการจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

4.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา หลังจากการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 11 คนทำแบบทดสอบจำนวน 2 ครั้ง ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันจำนวน 40 ข้อ คะแนนเต็ม 40 คะแนน ประกอบด้วยเนื้อหา 2 ลักษณะ คือ การฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียน จากนั้นจึงหาผลต่างของคะแนน (ค่า D) จากการทดสอบก่อนและหลังการไปเรียนระยะสั้น และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างว่ามีการพัฒนาทักษะด้านการฟังมากขึ้นเพียงใด โดยผลการวิเคราะห์แสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

นักศึกษาคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ผลต่างของคะแนน
นักศึกษาคนที่ 1	9.5	12.5	3
นักศึกษาคนที่ 2	9.5	11	2.5
นักศึกษาคนที่ 3	12	12.5	0.5
นักศึกษาคนที่ 4	14.5	15.5	1
นักศึกษาคนที่ 5	11	12.5	1.5
นักศึกษาคนที่ 6	11	12	1
นักศึกษาคนที่ 7	7	8	1
นักศึกษาคนที่ 8	8	10.5	2.5
นักศึกษาคนที่ 9	11	12	1
นักศึกษาคนที่ 10	11	14	3
นักศึกษาคนที่ 11	10	12	2

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 11 คน ได้คะแนนการทดสอบในด้านการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันหลังจากการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียทุกคน โดยผู้ที่มีผลต่างของคะแนนมากที่สุดมีค่าเท่ากับ 3 คะแนน จำนวน 2 คน และผู้ที่มีผลของคะแนนต่างน้อยที่สุดมีค่าเท่ากับ 0.5 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 3 คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

นักศึกษาคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ผลต่างของคะแนน (ค่า D)
นักศึกษาคนที่ 1	8	8	0
นักศึกษาคนที่ 2	6	5.5	-1.5
นักศึกษาคนที่ 3	4	11	7
นักศึกษาคนที่ 4	11.5	12	1.5
นักศึกษาคนที่ 5	5	2.5	-2.5
นักศึกษาคนที่ 6	2	6	4
นักศึกษาคนที่ 7	1	6	5
นักศึกษาคนที่ 8	4	4	0
นักศึกษาคนที่ 9	1	5	4
นักศึกษาคนที่ 10	6	6	0
นักศึกษาคนที่ 11	1	2	1

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 11 คน ได้คะแนนการทดสอบในด้านการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียนหลังจากการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียจำนวน 6 คน โดยผู้ที่มีผลต่างของคะแนนมากที่สุดมีค่าเท่ากับ 7 คะแนน และผู้ที่มีผลของคะแนนต่างน้อยที่สุดมีค่าเท่ากับ 1 คะแนน มีผู้ที่ได้คะแนนการทดสอบทั้งก่อนและหลังไปศึกษา

ระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียเท่ากันจำนวน 3 คน และมีผู้ที่ได้คะแนนการทดสอบก่อนไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียต่ำกว่าหลังไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียจำนวน 2 คน โดยได้คะแนนมีค่าเท่ากับ -1.5 และ -2.5 คะแนนตามลำดับ

ตาราง 4 คะแนนรวมความสามารถด้านการฟังทั้งสองสถานการณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และผลต่างของคะแนน (ค่า D) ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

นักศึกษาคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ผลต่างของคะแนน (ค่า D)
นักศึกษาคนที่ 1	17	20	3
นักศึกษาคนที่ 2	15.5	16.5	1
นักศึกษาคนที่ 3	16	23.5	7.5
นักศึกษาคนที่ 4	26	27.5	1.5
นักศึกษาคนที่ 5	16	15	-1
นักศึกษาคนที่ 6	13	18	5
นักศึกษาคนที่ 7	8	14	6
นักศึกษาคนที่ 8	12	14.5	2.5
นักศึกษาคนที่ 9	12	17	5
นักศึกษาคนที่ 10	17	20	3
นักศึกษาคนที่ 11	11	14	3

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 11 คน มีคะแนนความสามารถด้านการฟังสูงขึ้นหลังจากการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซียจำนวน 10 คน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน มีผู้ได้คะแนนสูงสุดจากการทำแบบทดสอบดังกล่าวมีค่าเท่ากับ 7 คะแนน ส่วนคะแนนต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 1 คะแนน และมีนักศึกษาเพียง 1 คนที่ได้คะแนนทดสอบหลังการเรียนต่ำกว่าก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	X	S.D	D	t	Sig
ก่อนเรียน	40	14.91	4.69			
หลังเรียน	40	18.23	4.32	3.32		0.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถด้านการฟังหลังจากศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียมีค่าเท่ากับ 18.23 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของการทดสอบก่อนไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียซึ่งมีค่าเท่ากับ 14.91 คะแนน และคะแนนผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และก่อนการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียเท่ากับ 3.32 ดังนั้นแสดงว่า ความสามารถด้านการฟังของกลุ่มตัวอย่างหลังจากการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียสูงกว่าก่อนการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 (Sig = 0.000 < 0.05)

4.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา หลังจาการศึกษาในระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ในเบื้องต้นได้สอบถามนักศึกษาเกี่ยวกับความสนใจในการไปศึกษาในต่างประเทศ และนักศึกษาส่วนใหญ่ก็ให้ความสนใจโดยให้เหตุผลว่า การศึกษาในต่างประเทศจะทำให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ตนเองได้พัฒนาทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้ดียิ่งขึ้น ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของชาติที่เราไปเยือน เพิ่มพูนประสบการณ์การใช้ชีวิตในต่างแดน รวมถึงการคำนึงถึงการทำงานในต่างประเทศหลังเรียนจบ ในขณะที่เดียวกันก็มีนักศึกษาเพียงคนเดียวที่ไม่สนใจศึกษาในต่างประเทศ เพราะมองว่ามีความลำบากในการเดินทางและการใช้ชีวิตในต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษทั้งในชีวิตประจำวันและในห้องเรียน โดยนำแนวคิดของชูบอททอม (Shoebottom, 1996) มาเป็นต้นแบบเพื่อชี้แนะแนวทางในการอธิบายซึ่งแบ่งลักษณะปัจจัยที่ส่งต่อการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่พบจากกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) ปัจจัยภายในของนักศึกษา 2) ปัจจัยภายนอกของนักศึกษา ซึ่งได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยในการเก็บข้อมูลที่ต่างกันตามความเหมาะสม ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ การเก็บข้อมูลจากการบันทึกของนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากระเบียบวิธีวิจัยและสรุปผลตามลักษณะทั่วไป (Generalization) ของปัจจัยต่างๆที่เกิดขึ้น

4.2.1 การศึกษาปัจจัยภายในของนักศึกษาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะของปัจจัยภายในตามข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวม คือ ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และปัจจัยที่เกิดจากการรับรู้ในสำเนียงการพูด ตามละเอียดดังนี้

4.2.1.1 ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

เป็นปัจจัยสำคัญในการทำความเข้าใจนักศึกษาว่ามีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และมีการแสดงออกทางภาษาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านการฟังภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวเป็นการรวบรวมข้อมูลทั่วไปที่เกิดขึ้นในสถานการณ์การเรียนวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยมีการประเมินจากการที่นักศึกษาได้ทำแบบสอบถามคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 6 ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ย (X) และ SD ของคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังจากกลับจากการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ลำดับที่	คุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา	X	SD	ระดับ
1	โดยทั่วไป ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษ	3.73	0.65	มาก
2	ท่านอยากเรียนวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ	3.45	0.69	มาก
3	ท่านชอบบรรยากาศการเรียนโดยทั่วไปในต่างประเทศ	3.45	0.82	มาก
4	ท่านมักมีคำถามในใจเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่เสมอ	3.18	0.60	ปานกลาง
5	ในขณะที่ฟังบรรยาย หากไม่เข้าใจท่านจะยกมือถามเมื่อมีโอกาส	2.18	0.75	น้อย
6	ท่านมักเข้าหาอาจารย์หลังเลิกเรียน เพื่อพูดคุยซักถามเกี่ยวกับเรื่องเรียน และเรื่องต่างๆ	2.45	1.04	น้อย
7	ท่านมักจะทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน	2.82	0.40	ปานกลาง
8	ท่านเป็นคนกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาใหม่	3.18	0.75	ปานกลาง
9	ท่านมีความกดดันในการเรียนภาษาอังกฤษ	2.82	1.33	ปานกลาง
10	ท่านมักจะคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส	3.18	0.75	ปานกลาง
11	ท่านมีความพยายามในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยวิธีการ	3.91	0.70	มาก

ลำดับที่	คุณลักษณะพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา	X	SD	ระดับ
	ต่างๆ เช่น ดุหนัง ฟังเพลง			
12	ท่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะภาษาตามที่ตั้งใจไว้	3.18	0.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับข้อมูลที่ปรากฏ คือ โดยทั่วไปนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยากเรียนวิชาเนื้อหาต่างๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง และชอบบรรยากาศการเรียนในต่างประเทศ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.73 3.45 และ 3.45 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนลักษณะพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พบว่าอยู่ในระดับเกณฑ์มากคือ นักศึกษามีความพยายามในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยวิธีการใช้สื่อต่างๆ เช่น การดูหนัง และการฟังเพลง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.91 ซึ่งถือเป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจเป็นพิเศษ ในขณะที่คุณลักษณะพื้นฐานอื่นๆ คือ การตั้งคำถามในใจเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่เสมอ การทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน การเป็นคนกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาใหม่ ความกดดันที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาอังกฤษ และการแสดงออกโดยการพูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.18 2.82 3.18 2.82 และ 3.18 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง ส่วนคุณลักษณะพื้นฐานที่อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย คือ การยกมือถามอาจารย์ผู้สอนในห้องเรียนเมื่อมีโอกาส และการเข้าหาอาจารย์หลังเลิกเรียน เพื่อพูดคุยซักถามเกี่ยวกับเรื่องเรียนและเรื่องต่างๆ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.18 และ 2.45 ตามลำดับ และสุดท้ายคือความคาดหวังของนักศึกษา เกี่ยวกับการประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะภาษาตามที่ตั้งใจไว้ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.18 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง

เมื่อกล่าวถึง คุณลักษณะพื้นฐานในการเรียนวิชาต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาโดยทั่วไป ผู้วิจัยมองว่า การปรับตัวในการศึกษาระยะสั้น เพื่อให้ตนเองอยู่ในสถานการณ์การวิถีชีวิตที่ต่างจากเดิม ถือเป็นเรื่องสำคัญต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษด้วย ผลของการเก็บข้อมูลดังกล่าวได้ปรากฏตามตารางที่ 6

ตารางที่ 7 ตารางแสดงเรื่องของการปรับตัวในการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซียของนักศึกษา โดยเรียงลำดับจากยากที่สุด – ง่ายที่สุด จำนวนนักศึกษาที่เลือกตอบในแต่ละลักษณะมากที่สุด และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ

ลำดับที่ (ง่าย-ยาก)	หัวข้อเรื่องการปรับตัว	จำนวนนักศึกษาที่ ตอบมากที่สุด (จำนวนคน)	คิดเป็นร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1	ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	7	63.64
2	ทักษะการเรียนรู้วิชาต่างๆในชั้นเรียน	9	81.82
3	ความแตกต่างของลักษณะการเรียนรู้ในชั้นเรียนในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย	8	72.73
4	ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในเรื่องต่างๆระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย	8	72.73
5	ลักษณะความเป็นอยู่และที่พักในมหาวิทยาลัย	7	63.64
6	ค่าครองชีพและการใช้จ่ายเงิน	6	54.55

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า มีนักศึกษาจำนวน 7 คนจากจำนวนทั้งหมด 11 คนที่คิดว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เรื่องที่ยากที่สุดของนักศึกษาในระหว่างที่ไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย คิดเป็นร้อยละ 63.64 เรื่องที่ปรับตัวยากเป็นอันดับที่สอง คือ ทักษะการเรียนรู้วิชาต่างๆในชั้นเรียน ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 9 คนจากจำนวนทั้งหมดที่ลงความเห็นดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 81.82 อันดับที่สามคือ ความแตกต่างของลักษณะการเรียนรู้ในชั้นเรียนในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 8 คนจากจำนวนทั้งหมดที่แสดงความคิดเห็นเหมือนกัน คิดเป็นร้อยละ 72.73 ส่วนระดับความยากของการปรับตัวอันดับที่สี่และอันดับที่ห้าคือ ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในเรื่องต่างๆระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย และลักษณะความเป็นอยู่และที่พักในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีนักศึกษาดังกล่าวจำนวน 8 และ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 72.73 และ 63.64 ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่นักศึกษาคิดว่าเป็นเรื่องที่ยากที่สุดคือ ค่าครองชีพและการใช้จ่ายเงิน มีนักศึกษาที่เห็นด้วยจำนวน 6 คนจากจำนวนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 54.55 นอกจากนี้

จากแบบสอบถามในหัวข้อดังกล่าวพบสิ่งที่น่าสนใจคือ นักศึกษามองว่าการปรับตัวเกี่ยวกับการเรียนในห้องเรียน เป็นเรื่องที่ระทวยากที่สุด (จากข้อ 1-3) ในขณะที่การปรับตัวกับสภาพความเป็นอยู่กับสังคมภายนอก (ข้อที่ 4-5) เป็นเรื่องที่ปรับตัวง่ายกว่าการเรียนในชั้นเรียน

4.2.1.2 ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ในการศึกษาระยะสั้นในต่างประเทศ ความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้สิ่งต่างๆของนักศึกษาด้วยตนเอง และการเข้าใจบริบททางสังคมในสภาพแวดล้อมเหล่านั้น โดยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการแปลประโยคภาษาอังกฤษ ส่วนหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจในทักษะทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

นอกจากความมั่นใจความสามารถและทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมต่างๆทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนของนักศึกษาเป็นส่วนประกอบสำคัญในการเข้าใจลักษณะการเรียนของนักศึกษา โดยในคำถามของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตั้งคำถามว่า “ให้นักศึกษาประเมินตนเองเกี่ยวกับความไม่มั่นใจในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนดังต่อไปนี้” โดยกิจกรรมในชั้นเรียนดังกล่าวประกอบด้วย การฟังบรรยายในชั้นเรียน การจดบันทึกระหว่างฟังบรรยาย การประชุมกลุ่มย่อยกับเพื่อนสมาชิก การแสดงความคิดเห็น การเขียนการบ้าน และรายงาน และการนำเสนอผลงาน

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้วิจัยได้แจกแจงสถานการณ์การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวออกเป็น 2 สถานการณ์ได้แก่ การเรียนวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งการแยกประเภทสถานการณ์ดังกล่าว ทำให้เข้าใจว่านักศึกษามีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างกันอย่างไร ซึ่งมีผลต่อการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบและการประเมินตนเองจากแบบสอบถามต่อไป

การเรียนรู้วิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

การเรียนรู้วิชาต่างๆในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นตลอดระยะเวลาที่เข้าเรียน โดยวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนและใช้ภาษาอังกฤษร้อยเปอร์เซ็นต์ได้แก่ วิชา Malaysian Studies จำนวน 3 ชั่วโมง และ Globalization, Cyber Culture, and Future Studies จำนวน 2 ชั่วโมง รวมเป็น 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนวิชา Bahasa Malay I จำนวน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นวิชาภาษาแม่ขั้นพื้นฐานเป็นการเน้นสื่อสารภาษามาเลย์เป็นหลัก แต่มีการสื่อสารภาษาอังกฤษบ้างในกรณีที่นักศึกษาไม่เข้าใจ จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือนักศึกษา หากนักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาในชั้นเรียน คือ เพื่อนชาวไทยที่เก่งและเข้าใจภาษาอังกฤษมากที่สุด เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่เป็นชาวต่างชาติ และอาจารย์ผู้สอน

นอกจากนี้ นักศึกษาได้ประเมินตนเองเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังเนื้อหาวิชาต่างๆที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้ประเมินความเข้าใจเป็นลักษณะของร้อยละ เริ่มตั้งแต่ร้อยละ 10 ซึ่งถือว่าเป็นความเข้าใจที่ต่ำที่สุด ถึงร้อยละ 100 ซึ่งเป็นคะแนนที่สูงที่สุด คือเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษได้ทั้งหมด ตามสรุปผลการประเมินตารางที่ 6

ตารางที่ 8 ตารางแสดงผลความเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยมีผลร้อยละที่ประเมินตนเองเป็นรายบุคคล (เริ่มต้นตั้งแต่ร้อยละ 10 – ร้อยละ 100) และค่าเฉลี่ยร้อยละของทั้งหมด

นักศึกษาคนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ร้อยละที่ประเมินตนเอง	60	60	50	70	40	50	40	50	50	70	80
คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ (X)	56.36										

จากตารางที่ 8 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 11 คน มีนักศึกษาจำนวน 2 คนประเมินความเข้าใจในการฟังการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษได้เพียงร้อยละ 40 ซึ่งถือว่าต่ำ

ที่สุด ส่วนผู้ที่ประเมินตนเองว่าเข้าใจเนื้อหาดังกล่าวมากที่สุด คือ คิดเป็นร้อยละ 80 จำนวน 1 คน ส่วนนักศึกษาคนอื่น ๆ ได้ประเมินตนเองแตกต่างกันออกไป แต่เมื่อคิดเป็นค่าเฉลี่ยจากจำนวนทั้งหมด ผลที่ได้คือร้อยละ 56.36 ซึ่งเป็นการประเมินตนเองว่าอยู่ในระดับปานกลาง ตีความค่าเฉลี่ยดังกล่าวได้ว่า นักศึกษาสามารถเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษได้ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ หรือเข้าใจเนื้อหาการเรียนได้ครึ่งหนึ่งของทั้งหมด หากอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถเข้าใจการฟังบรรยายได้ นักศึกษาก็จะมีวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่แตกต่างกัน ดังนี้

1. การเรียนรู้ด้วยตนเอง นักศึกษาจะใช้วิธีการพยายามจดเนื้อหาในห้องเรียนให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะคำสำคัญ (Keywords) ที่ตนเองเข้าใจในชั้นเรียน หรือหากชั้นเรียนใดมีการแจกตำราหรือเอกสารการสอน นักศึกษาก็จะใช้วิธีการการไฮไลท์ส่วนที่สำคัญในขณะที่เรียน แล้วจึงนำมาศึกษาเพิ่มเติมและทำความเข้าใจในบทเรียนนั้นๆ ด้วยตนเองทีหลัง โดยการเปิดพจนานุกรมค้นหาคำศัพท์ หรือการหาอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติม ซึ่งเป็นกลวิธีการแก้ไขปัญหาที่พบได้น้อยมาก มีนักศึกษาเพียง 1-2 คนที่ศึกษาแบบพึ่งตนเองในภายหลัง

2. การอาศัยคนรอบข้างในการซักถามข้อมูล โดยนักศึกษาส่วนใหญ่จะพยายามตั้งใจฟังอย่างถึงที่สุด เก็บคำถามที่ไม่เข้าใจไว้ รอจนอาจารย์บรรยายเสร็จเรียบร้อย แล้วจึงถามเพื่อนหรืออาจารย์ท้ายชั่วโมง การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะมีความคล้ายคลึงกันคือ เมื่อต้องการจะสอบถามอาจารย์เกี่ยวกับเนื้อหาหรือบทเรียนต่างๆ จะรวบรวมไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ มากกว่าการเข้าไปสอบถามตัวคนเดียว และมีนักศึกษาประมาณ 8 คนที่มองว่า หากไม่เข้าใจในบทเรียน เพื่อนที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษเก่งจะเป็นผู้ช่วยเหลือในการอธิบายเนื้อหาหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่อยู่ในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนได้ดี

ดังที่กล่าวไว้ในเบื้องต้น ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเอง โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่อยู่ในชั้นเรียน เมื่อภาษาอังกฤษมีผลต่อการทำความเข้าใจในเนื้อหาต่างๆ ต่อไป ดังนั้น ผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษ จึงปรากฏตามตารางที่ 7

ตารางที่ 9 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ SD เกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษ และทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นเรียนของนักศึกษาในระหว่างการศึกษาาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ลำดับที่	เนื้อหา	X	SD	ระดับ
1	ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.27	0.47	ปานกลาง
2	ความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	2.82	0.87	ปานกลาง
3	ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.27	0.79	ปานกลาง
4	ความสามารถในการแปลประโยคภาษาอังกฤษ	2.82	0.70	ปานกลาง
5	ความสามารถในทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	3.18	0.60	ปานกลาง
6	ความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	3.36	0.67	ปานกลาง
7	ความสามารถในทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ	3.91	0.70	มาก
8	ความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	3.55	1.21	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการแปลประโยคภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.27 2.82 3.27 และ 2.82 ตามลำดับ ส่วนในด้านทักษะภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามีความมั่นใจในทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงสุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.91 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.55 อยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการพูด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.36 อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง และทักษะภาษาอังกฤษที่นักศึกษาคิดว่ามีความมั่นใจน้อยที่สุดคือ ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.18 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง ในเรื่องความมั่นใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน

นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมคือ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้เปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนชาวต่างชาติคนอื่นๆ ว่ามีความสามารถในการเข้าใจบทเรียนในห้องเรียนและโต้ตอบกับอาจารย์ผู้สอนได้มากกว่า โดยเฉพาะนักศึกษาชาวมาเลเซีย ซึ่งมองว่าเป็นนักศึกษาเพื่อนบ้านที่ประเมินว่าน่าจะมีทักษะทางภาษาที่ใกล้เคียงกับนักศึกษาไทย แต่แท้ที่จริงแล้ว นักศึกษาชาวมาเลเซียมี

ทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดีกว่า โดยนักศึกษาที่ให้ข้อเสนอแนะดังกล่าวเพิ่มเติมว่า เวลาเรียนในห้องเรียน นักศึกษาจะนั่งใกล้เพื่อนร่วมชั้นขามมาเลเซียและคอยให้เพื่อนอธิบายเนื้อหาใดที่เข้าใจหรือตีความผิด ซึ่งนักศึกษาคิดว่า สิ่งนี้อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในขณะที่กำลังฟังอาจารย์สอน

ความมั่นใจในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษา เป็นลักษณะการตั้งคำถามที่สอดคล้องกับตารางที่ 7 ในเรื่องของการประยุกต์ความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการสื่อสารและการเรียนวิชาเนื้อหาต่างๆที่ลึกซึ้ง ดังนั้น ผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับความไม่มั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษาในระหว่างการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย ได้แสดงตามตารางที่ 8

ตารางที่ 10 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ ค่า SD เกี่ยวกับความไม่มั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษาในระหว่างการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ลำดับที่	เนื้อหา	X	SD	ระดับ
1	การฟังบรรยายในชั้นเรียน	4.36	0.67	มากที่สุด
2	การจดบันทึกระหว่างฟังบรรยาย	3.55	0.82	มาก
3	การประชุมกลุ่มย่อยกับเพื่อนสมาชิก	3.36	0.92	ปานกลาง
4	การแสดงความคิดเห็น	3.64	1.12	มาก
5	การเขียนการบ้านและรายงาน	3.09	1.14	ปานกลาง
6	การนำเสนอผลงาน	3.82	0.98	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามองว่าการฟังบรรยายในชั้นเรียนเป็นกิจกรรมที่ไม่มั่นใจที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.36 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุด ส่วนกิจกรรมที่ไม่มีความมั่นใจอันดับที่สองถึงอันดับสี่ คือ การนำเสนอผลงานการแสดงความคิดเห็น และการจดบันทึกระหว่างฟังบรรยาย คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.82 3.64 และ 3.55 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนการประชุมกลุ่มย่อยกับเพื่อนสมาชิก และการเขียนการบ้านและรายงาน เป็นกิจกรรมที่จัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.36 และ 3.09 ตามลำดับ ซึ่งตีความผลการประเมินตนเองดังกล่าวได้ว่า นักศึกษามีความมั่นใจในการประชุมกลุ่มย่อย และการเขียนการบ้านและรายงานมากกว่ากิจกรรมในชั้นเรียนอื่นๆ

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

เป็นลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่สองนอกห้องเรียน ซึ่งเกิดจากการที่นักศึกษาใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียน เยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว จับจ่ายใช้สอยในห้างร้านสรรพสินค้า ร้านอาหารและขนมทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมถึงพบปะสังสรรค์กับเพื่อนชาวต่างชาติ จากการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาทุกคนมีเพื่อนชาวมาเลเซีย (Buddy) ที่คอยช่วยเหลือและดูแลหากเกิดปัญหาขึ้น และโดยส่วนใหญ่นักศึกษาจะคุยภาษาอังกฤษกับอาจารย์ เพื่อนต่างชาติ พ่อค้าแม่ค้า อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย พ่อค้าแม่ค้า และบุคคลทั่วไป

ส่วนผู้ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือนักศึกษาในการพัฒนาภาษาอังกฤษ ได้แก่ อาจารย์ที่มหาวิทยาลัย เพื่อนร่วมชั้นทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเมื่อเวลาทำงานเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อนจากโลกออนไลน์ แต่เมื่อไปซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆตามแหล่งซื้อขาย ก็จะมีชาวต่างชาติมาสอบถามข้อมูลต่างๆ เช่น การ การถามทาง และ คนขายของตามร้านสะดวกซื้อ

นอกจากนี้ นักศึกษาได้ประเมินตนเองเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยให้ประเมินความเข้าใจเป็นลักษณะของร้อยละ เริ่มตั้งแต่ร้อยละ 10 ซึ่งถือว่าเป็นความเข้าใจที่ต่ำที่สุด ถึงร้อยละ 100 ซึ่งเป็นคะแนนที่สูงที่สุด คือเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษที่สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ทั้งหมด ตามสรุปผลการประเมินตารางที่ 9

ตารางที่ 11 ตารางแสดงผลความเข้าใจเนื้อหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยมีผลร้อยละที่ประเมินตนเองเป็นรายบุคคล (เริ่มต้นตั้งแต่ร้อยละ 10 - ร้อยละ 100) และค่าเฉลี่ยร้อยละของทั้งหมด

นักศึกษาคนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ร้อยละที่ประเมินตนเอง	60	70	60	90	50	60	40	50	70	80	90
คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ (X)	65.45										

จากตารางที่ 11 พบว่า จากนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 11 คน มีผู้ที่ประเมินว่าตนเองมีความเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันร้อยละ 40 เพียง 1 คน และมีผู้ที่ประเมินตนเองสูงถึงร้อยละ 90 จำนวน 2 คน ส่วนค่าเฉลี่ยรวมของการประเมินตนเองในประเด็นนี้ คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ 65.45 ซึ่งสามารถตีความได้ว่า นักศึกษาเข้าใจภาษาอังกฤษที่มีการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าครึ่งของบรรดาบรรณานุกรมทั้งหมด

การสอบถามเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาทักษะแรกของการสื่อสารคือ ทักษะการฟัง ในทางปฏิบัติหากนักศึกษามีความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองในชีวิตประจำวันสูง นักศึกษาเองก็มีความพยายามในการสร้างเครือข่ายกับชาวต่างประเทศและมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาและด้วย การแสดงผลของความมั่นใจในความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชีวิตประจำวัน ตามตารางที่ 10

ตารางที่ 12 ตารางแสดงคะแนนค่าเฉลี่ย (ค่า X) และ SD เกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษและทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่นอกชั้นเรียน หรือในชีวิตประจำวันของนักศึกษาในระหว่างการศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย

ลำดับที่	เนื้อหา	X	SD	ระดับ
1	ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.45	0.52	มาก
2	ความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	3.00	0.89	ปานกลาง
3	ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.27	0.79	ปานกลาง
4	ความสามารถในการแปลประโยคภาษาอังกฤษ	3.27	0.65	ปานกลาง
5	ความสามารถในทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	3.18	0.60	ปานกลาง
6	ความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	3.27	0.47	ปานกลาง
7	ความสามารถในทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ	3.64	0.81	มาก
8	ความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	3.55	0.93	มาก

จากตารางที่ 12 พบว่า ความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษและทักษะทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่นอกห้องเรียน หรือในชีวิตประจำวันมีความแตกต่างทางค่าเฉลี่ย (ค่า X) จากในห้องเรียนเล็กน้อย แต่โดยภาพรวมในแง่ของระดับเกณฑ์ถือว่าอยู่ในระดับเดียวกันทั้งหมด นักศึกษามีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.45 อยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการแปลประโยคภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันพบว่า มีความมั่นใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยเดียวกันคือ 3.27 และสุดท้ายคือความสามารถในการเข้าใจ ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.00 ซึ่งเป็นตัวเลขที่ต่ำกว่าเล็กน้อย

ในส่วนของทักษะทางภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจในการอ่านและการเขียนมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.64 และ 3.55 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนทักษะด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.27 และ 3.18 ตามลำดับ ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับข้อมูลดังกล่าวคือ พบว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างแทบจะไม่มี ความมั่นใจในการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเลย โดยนักศึกษาได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นเรื่องของความมั่นใจในการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่ตรงข้ามกันว่า บางครั้งพวกเขาฟังเพื่อนร่วมชั้นเรียนพูดแล้ว ก็สามารถเดาความหมายจากบริบทที่เกิดขึ้นได้ ส่วนปัญหาที่น่าจะทำให้ฟังไม่เข้าใจ คือ คลังคำศัพท์ของตนเองน้อยเกินไป จึงไม่สามารถฟังได้ทั้งประโยค ส่วนบางคนอาจเจอปัญหาทางด้านสำเนียง ซึ่งทำให้ฟังออกบ้างไม่ออกบ้างเพราะเพื่อนร่วมชั้นเรียนมีหลายชาติ และสิ่งที่ปรากฏคือสามารถเข้าใจเพื่อนที่มาจากเกาหลีได้ แต่เพื่อนที่มาจากอเมริกาไม่สามารถฟังเข้าใจได้

4.2.1.4 ปัจจัยที่เกิดจากการรับรู้ในสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่สำคัญต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยคือ สำเนียงการพูดภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างและหลากหลายของชาติต่างๆ ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ หรือภาษาที่หนึ่ง เป็นผลให้การออกเสียงของผู้พูดมีผลต่อการฟังที่ต่างกันตามความเข้าใจของผู้ฟัง ในงานวิจัยจึงได้มีการทดสอบนักศึกษาเกี่ยวกับการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลเซีย (Dictation) โดยกำหนดให้นักศึกษาฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากชาวมาเลเซียเป็นจำนวน 2 ชุดๆ ละ 10 คำ รวมเป็น 20 คำ และมีโอกาสฟังคำละ 2 ครั้ง ผู้พูดชาวมาเลเซียจะพูดคำศัพท์ 1 คำพร้อมตัวอย่างประโยค 1 ประโยคที่มีคำศัพท์นั้นอยู่ในประโยค เพื่อให้ นักศึกษามีโอกาสฟังบริบทของคำศัพท์และเกิดความมั่นใจในการเขียนตอบคำศัพท์มากขึ้น เช่น คำว่า “Happy

– She is happy to see her friends in the party.” คะแนนของนักศึกษามีความแตกต่างกันตามทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ โดยผลการทดสอบได้แสดงตามตารางที่ 11

ตารางที่ 13 แสดงผลการทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ ประกอบด้วยข้อมูลคะแนนส่วนที่ 1 คะแนนส่วนที่ 2 ผลรวมของคะแนนทั้งสองส่วน และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ

นักศึกษาคนที่	คะแนนส่วนที่ 1	คะแนนส่วนที่ 2	ผลรวมของคะแนน	คิดเป็นจำนวนร้อยละ	เกณฑ์ระดับ
นักศึกษาคนที่ 1	10	11	21	50	ดี
นักศึกษาคนที่ 2	10	11	21	52.5	ดี
นักศึกษาคนที่ 3	15	19	34	82.5	ดีมาก
นักศึกษาคนที่ 4	16	17	33	85	ดีมาก
นักศึกษาคนที่ 5	18	17	35	85	ดีมาก
นักศึกษาคนที่ 6	9	12	21	52.5	ดี
นักศึกษาคนที่ 7	10	11	21	50	ดี
นักศึกษาคนที่ 8	14	12	26	65	ดี
นักศึกษาคนที่ 9	13	16	29	72.5	ดี
นักศึกษาคนที่ 10	12	13	25	60	ดี
นักศึกษาคนที่ 11	12	14	26	62.5	ดี

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สามารถเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ได้เกินร้อยละ 80 หรืออยู่ในเกณฑ์ระดับดีมากจำนวนทั้งหมด 3 คน ส่วนนักศึกษาที่ค่อนข้างเข้าใจภาษาอังกฤษสำเนียงดังกล่าวและผ่านได้คะแนนร้อยละ 50 อยู่ในเกณฑ์ระดับดีจำนวนทั้งหมด 7 คน และไม่มีนักศึกษาที่มีผลคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับไม่ดี สรุปผลการทดสอบพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ได้ในระดับดี และปัญหาของสำเนียงแทบจะไม่เป็นอุปสรรคของการเรียนภาษาอังกฤษระยะสั้นในประเทศมาเลเซียของนักศึกษา

เมื่อทราบคะแนนรวมผลการทดสอบเกี่ยวกับการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ของนักศึกษา ต่อไปเป็นการแสดงภาพรวมจำนวนนักศึกษาที่สามารถเขียนตามคำบอก ซึ่งมีทั้งจำนวนนักศึกษาที่เขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และนักศึกษาที่ตอบผิดเพราะไม่เข้าใจจึงทำให้ฟังผิดแปลกไปจากเดิมและตอบเป็นคำศัพท์คำอื่น ส่วนนักศึกษาบางคน que เข้าใจคำศัพท์เหล่านั้นแต่ไม่สามารถสะกดได้อย่างถูกต้อง วิธีการทดสอบความเข้าใจดังกล่าว คือ การสอบถามนักศึกษาโดยตรงคำตอบว่าทราบความหมายของคำศัพท์ที่สะกดผิดหรือไม่ เพื่อป้องกันการคลาดเคลื่อนของผลการทดสอบการฟังเนื่องจากปัจจัยของการสะกดคำศัพท์ โดยการวิเคราะห์ในตารางที่ 12 นี้ เป็นการเน้นศึกษาว่าการออกเสียงคำศัพท์ใดมีผลต่อการฟังของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ตารางที่ 14 แสดงจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์และเขียนตามคำบอกชุดที่ 1 โดยผลจะแสดงทั้งจำนวนนักศึกษาที่ตอบถูก จำนวนนักศึกษาที่สะกดคำผิด และจำนวนนักศึกษาที่ตอบผิด

ลำดับที่	คำศัพท์ทดสอบ	จำนวนน.ศ. ที่ตอบถูก	จำนวนน.ศ. ที่สะกดคำผิด	จำนวนน.ศ. ที่ตอบผิด
1	big	11	-	-
2	point	-	-	11
3	time	10	-	1
4	coin	7	-	4
5	thought	7	-	4
6	prices	5	3	3
7	film	5	-	6

ลำดับที่	คำศัพท์ทดสอบ	จำนวนน.ศ. ที่ตอบถูก	จำนวนน.ศ. ที่สะกดคำผิด	จำนวนน.ศ. ที่ตอบผิด
8	desk	7	1	3
9	little	7	3	1
10	our	7	-	4

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นผลการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่สามารถเขียนคำบอกได้อย่างถูกต้อง แต่อาจมีบางคำศัพท์ที่ทราบแต่ไม่สามารถสะกดคำได้ คำศัพท์ โดยเพิ่มเติมรายละเอียดของการเขียนตามคำบอกจากการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ เรียงตามลำดับจากคำที่ 1 – 10 ดังนี้

คำที่ 1 คำว่า *big* เป็นคำที่นักศึกษาทั้ง 11 คนสามารถเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง

คำที่ 2 คำว่า *point* เป็นคำที่นักศึกษาทั้ง 11 ไม่สามารถเขียนได้อย่างถูกต้องและเขียน

ตอบผิดว่า buy, boy, fine, find

คำที่ 3 คือคำว่า *time* มีนักศึกษาจำนวน 10 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษา

จำนวน 1 คนที่เขียนตอบผิดว่า *guy*

คำที่ 4 คือคำว่า *coin* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษา

จำนวน 4 คนที่ไม่เขียนตอบเลย

คำที่ 5 คือคำว่า *thought* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมี

นักศึกษาจำนวน 4 คนที่เขียนตอบผิดว่า *trough, tough, taught*

คำที่ 6 คือคำว่า *prices* มีนักศึกษาจำนวน 5 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มีนักศึกษา

จำนวน 3 คนที่สะกดคำผิดว่า price, prise และมีนักศึกษาจำนวน 3 คนเขียนตอบ

ผิดว่า princes, prineer

คำที่ 7 คือคำว่า *film* มีนักศึกษาจำนวน 5 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษา

จำนวน 6 คนที่เขียนตอบผิดว่า feel, fied, fuel

คำที่ 8 คือคำว่า *desk* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มีนักศึกษาจำนวน 1 คนที่สะกดคำผิดว่า *dest* และมีนักศึกษาจำนวน 3 คนที่เขียนตอบผิดว่า *date, dress*

คำที่ 9 คือคำว่า *little* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มีนักศึกษาจำนวน 3 คนที่สะกดคำผิดว่า *little, litten* และมีนักศึกษาจำนวน 1 คนที่ไม่เขียนตอบเลย

คำที่ 10 คือคำว่า *our* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษาจำนวน 4 คนที่เขียนตอบผิดว่า *outver, over*

ประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับข้อมูลข้างต้น คือ สังเกตได้ว่ามีคำศัพท์จำนวนทั้งหมด 9 คำที่มีนักศึกษาตอบถูกมากกว่า 5 คน ได้แก่ คำว่า “big” “time” “coin” “thought” “talk” “prices” “film” “desk” “little” และ “our” ส่วนคำว่า “point” น่าจะเป็นคำที่นักศึกษาไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก จึงไม่มีใครสามารถตอบได้เลย และพบว่านักศึกษาที่เขียนตอบผิด ส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นคำอื่นที่ออกเสียงคล้ายคลึงกัน แม้ว่าจะมีประโยคตัวอย่างให้ฟัง เช่น คำว่า “point” เข้าว่าเป็นคำว่า “boy” เนื่องจากทั้งสองคำออกเสียงสระ -oy เหมือนกัน เป็นต้น

การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ชุดที่ 2 ใช้รูปแบบการทดสอบเดียวกับชุดที่ 1 ลักษณะคำศัพท์จะเปลี่ยนไป เป็นคำที่มีสองพยางค์มากขึ้นปนอยู่กับคำศัพท์พยางค์เดียว คำศัพท์สองพยางค์เป็นคำที่ไม่มีความซับซ้อน ส่วนใหญ่เป็นคำที่นักศึกษาเคยฟังในห้องเรียนหรือในชีวิตประจำวัน โดยตารางที่ 13 เป็นผลสรุปจำนวนนักศึกษาที่สามารถเขียนตอบคำบอกคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ชุดที่ 2

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์และเขียนตามคำบอกชุดที่ 2 โดยผลจะแสดงทั้งจำนวนนักศึกษาที่ตอบถูก จำนวนนักศึกษาที่สะกดคำผิด และจำนวนนักศึกษาที่ตอบผิด

ลำดับที่	คำศัพท์ทดสอบ	จำนวนน.ศ. ที่ตอบถูก	จำนวนน.ศ. ที่สะกดคำผิด	จำนวนน.ศ. ที่ตอบผิด
11	cloth	3	-	8
12	comment	7	-	4

ลำดับที่	คำศัพท์ทดสอบ	จำนวนน.ศ. ที่ตอบถูก	จำนวนน.ศ. ที่สะกดคำผิด	จำนวนน.ศ. ที่ตอบผิด
13	check book	10	-	1
14	simple	11	-	-
15	children	10	1	-
16	shorten	2	-	9
17	talk	10	-	1
18	past tense	6	4	1
19	confirm	6	4	1
20	Ladies	3	7	1

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ในชุดที่ 2 ก็ยังเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าใจและสามารถเขียนตอบได้ โดยรายละเอียดของผลการทดสอบการเขียนตามคำบอกศัพท์ภาษาอังกฤษชุดที่ 2 ได้ชี้แจงตามลำดับคำที่ 11 – 20 ดังนี้

คำที่ 11 คำว่า *cloth* มีนักศึกษาจำนวน 3 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษาจำนวน 8 คนที่เขียนตอบผิดว่า *fruit*

คำที่ 12 คำว่า *comment* มีนักศึกษาจำนวน 7 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษาจำนวน 4 คนที่เขียนตอบผิดว่า *common, comman*

คำที่ 13 คือคำว่า *check book* มีนักศึกษาจำนวน 10 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษาจำนวน 1 คนที่เขียนตอบผิดว่า *chack book*

คำที่ 14 คือคำว่า *simple* เป็นคำที่นักศึกษาทั้ง 11 คนสามารถเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง

คำที่ 15 คือคำว่า *children* มีนักศึกษาจำนวน 10 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมี
นักศึกษานักเรียนจำนวน 1 คนที่สะกดผิดว่า *chilren*

คำที่ 16 คือคำว่า *shorten* มีนักศึกษาจำนวน 2 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมี
นักศึกษานักเรียนจำนวน 9 คนเขียนตอบผิดว่า *shortest, shouted*

คำที่ 17 คือคำว่า *talk* มีนักศึกษาจำนวน 5 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง และมีนักศึกษ
จำนวน 6 คนที่เขียนตอบผิดว่า *though*

คำที่ 18 คือคำว่า *past tense* มีนักศึกษาจำนวน 6 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มี
นักศึกษานักเรียนจำนวน 4 คนที่สะกดคำผิดว่า *pastene, part tense, past tence* และมี
นักศึกษานักเรียนจำนวน 1 คนที่เขียนตอบผิดว่า *but tense*

คำที่ 19 คือคำว่า *confirm* มีนักศึกษาจำนวน 6 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มีนักศึกษ
จำนวน 4 คนที่สะกดคำผิดว่า *confiram, confrim, conferm* และมีนักศึกษ
จำนวน 1 คนที่ไม่เขียนตอบเลย

คำที่ 20 คือคำว่า *ladies* มีนักศึกษานักเรียนจำนวน 3 คนเขียนตอบได้อย่างถูกต้อง มีนักศึกษ
จำนวน 7 คนที่สะกดคำผิดว่า *lady* และมีนักศึกษานักเรียนจำนวน 1 คนที่เขียนตอบเลย

มีคำศัพท์จำนวน 7 คำที่มีนักศึกษตอบถูกมากกว่า 5 คน ได้แก่ คำว่า “comment”
“check book” “simple” “children” “talk” “past tense” และ “confirm” ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่นักศึกษ
เคยได้ยินและคุ้นเคยมาก่อน ส่วนคำว่า “ladies” เป็นคำที่นักศึกษเขียนได้ถูกต้อง เพียงแต่ไม่คุ้นชินกับการออก
เสียง -s อาจจะเป็นเพราะภาษาไทยไม่มีลักษณะของการเติมหน่วยคำดังกล่าว และคำว่า “cloth” แม้จะเป็น
คำศัพท์พยางค์เดียว แต่เป็นคำที่มีความใกล้เคียงกับคำศัพท์อื่นๆ ซึ่งเป็นไปได้ว่านักศึกษไม่สามารถฟังคำศัพท์
คำนี้ได้ คำสุดท้ายที่ค่อนข้างยากคือคำว่า “shorten” คำนี้ อาจเป็นคำที่นักศึกษไม่ค่อยคุ้นเคยนัก เนื่องจาก
เป็นการนำคำวิเศษณ์ “short” ซึ่งเป็นคำพื้นฐานที่นักศึกษารู้จักมาทำให้เป็นคำกริยา “shorten” จึงอาจเป็น
อุปสรรคของการเดาคำดังกล่าว

การทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์เป็นการวัดผลทางด้านทักษะ
การฟังภาษาอังกฤษที่มีการออกเสียงที่แตกต่างจากเจ้าของภาษาและคนไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่นักศึกษน่าจะคุ้นเคย
มากที่สุด นอกจากนี้ การศึกษาทัศนคติและความคิดเห็นของนักศึกษเกี่ยวกับภาษากับสำเนียง เป็นเรื่องที่มี
ความสอดคล้องกับความสามารถและทักษะการฟังที่ได้วัดผลไปข้างต้น โดยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือใน

การเก็บข้อมูล คือ ความคุ้นชินในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ และประโยชน์ของความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆได้ และพบว่านักศึกษาทุกคนให้ความเห็นตรงกันว่า สำเนียงมีผลต่อการฟังภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่ต้องพบปะพูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติหรือคนท้องถิ่นในมาเลเซีย ตารางที่ 10 จึงได้ทำการสำรวจความคุ้นชินภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆของนักศึกษา และได้ข้อสรุปดังนี้

ตารางที่ 16 ตารางแสดงความคุ้นชินในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ โดยเรียงลำดับจากง่ายที่สุดจนถึงยากที่สุด (ลำดับที่ 1-3) จำนวนนักศึกษาที่เลือกตอบในแต่ละลักษณะมากที่สุด และการคิดเป็นจำนวนร้อยละ

ลำดับที่	เนื้อหา	จำนวนนักศึกษาที่ตอบมากที่สุด (จำนวนคน)	คิดเป็นร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1	ภาษาอังกฤษสำเนียงไทย	8	72.73
2	ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษ	7	63.64
3	ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน	6	54.55
3	ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์	2	18.18
-	ไม่สามารถแยกสำเนียงได้	2	18.18

จากตารางที่ 16 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คนจากจำนวนทั้งหมด 11 คนคิดว่าภาษาอังกฤษสำเนียงไทยฟังง่ายและคุ้นชินที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.73 ภาษาอังกฤษสำเนียงที่ฟังง่ายรองลงมาคือ ภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษ ซึ่งมีนักศึกษาจำนวนถึง 7 คนเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 63.64 และภาษาอังกฤษสำเนียงที่ฟังยากที่สุดอันดับ 3 คือ ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน ซึ่งมีจำนวนทั้ง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 ส่วนภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ มีนักศึกษาถึง 2 คนลงความเห็นว่าเป็นสำเนียงที่ฟังยากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.18 และมีนักศึกษา 2 คนที่ไม่สามารถแยกสำเนียงของภาษาอังกฤษได้ คิดเป็นร้อยละ 18.18

ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์เป็นลักษณะสำเนียงหลักที่นักศึกษากลุ่มดังกล่าวต้องได้ยินและได้ฟังทุกวันทั้งเกิดขึ้นทั้งสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและการฟังบรรยายในชั้นเรียน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนเองก็เป็น

อาจารย์ชาวมาเลเซีย ปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการฟังจึงมิใช่แค่การฟังภาษาอังกฤษสำเนียงของเจ้าของภาษาได้เท่านั้น แต่นักศึกษาควรฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงอื่นๆที่แตกต่างกันออกไป เพราะนอกจากการเรียนภาษาจะทำให้เข้าใจเจตนาของผู้พูดแล้ว การเรียนภาษาที่แท้จริงก็ควรจะเป็นเรียนรู้วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในสังคมนั้นๆ รวมถึงแนวคิดต่างๆที่สะท้อนออกมาทางวจนลีลาและท่าทางด้วย ดังนั้น จึงได้มีการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ ข้อมูลดังกล่าวมีความสำคัญในการทำ ความเข้าใจทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ที่นักศึกษารับรู้ (Perception) ซึ่งผลของการสำรวจเป็นความคิดเห็นที่มีความแตกต่างกัน ดังนี้

- 1) นักศึกษามองว่าเป็นสำเนียงที่แตกต่างเจ้าของภาษาอย่างสิ้นเชิง
- 2) เป็นสำเนียงที่ฟังยากต่อการรับรู้และเข้าใจ แปลกหู
- 3) บางครั้งนักศึกษาฟังเข้าใจเพราะเป็นคำศัพท์ที่คุ้นเคย และได้ฟังอยู่บ่อยๆ
- 4) การที่ฟังไม่เข้าใจก็อาจเป็นเพราะ สำเนียงมีการสั่นไหวไปตามเชื้อชาติ บางคนใช้ภาษาจีนปนกับภาษาอังกฤษ ส่วนชาวมาเลย์เชื้อสายอินเดียก็พูดเร็วมากจนตามไม่ทัน และชาวมาเลย์เองก็พูดภาษาอังกฤษสำเนียงมุสลิม สะท้อนถึงชนชาติที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม
- 5) ฟังยากกว่าภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษหรืออเมริกัน เพราะว่าพูดเร็วเกินไป
- 6) ลักษณะของการออกเสียงภาษาอังกฤษดังกล่าว คล้ายกับชาวมุสลิมภาคใต้ของไทย

กล่าวโดยสรุป นักศึกษามองว่าภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์เป็นเรื่องของความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากกว่าการมองว่าเป็นเรื่องของการแบ่งแยกชนชาติ แต่ส่วนใหญ่จะแสดงความคิดเห็นว่าเป็นสำเนียงที่ฟังยากและพูดเร็ว จึงทำให้ไม่คุ้นเคย ด้วยเพราะอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงในภาษาที่สอง และท้ายสุดคือการปรับตัวให้เข้าถึงภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ โดยการฟังบ่อยๆจึงทำให้เกิดความเข้าใจในคำศัพท์ที่สำคัญในประโยค และเมื่อกล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้เข้าใจหลายสำเนียง นักศึกษาทุกคนมองว่าเป็นผลดีต่อไปในอนาคต ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการทำงานเกี่ยวกับงานบริการ การท่องเที่ยว หรืองานในฝ่ายระหว่างประเทศ โดยนักศึกษาทุกคนจะต้องเตรียมความพร้อมในการปรับตัวให้เข้ากับการทำงานระดับนานาชาติ เข้าใจและยอมรับถึงความหลากหลายทางด้านภาษาและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในโลก และที่สำคัญคือการเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้วัฒนธรรมของเพื่อนบ้าน เพื่อต้อนรับสู่ประชาคมอาเซียนที่กำลังจะมาถึงในปี 2558 นี้

4.2.2 ปัจจัยจากภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นลักษณะของสถานการณ์หรือเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นเหตุปัจจัยให้การเรียนของนักศึกษามีการพัฒนาสูงขึ้น โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษ ทั้งที่อยู่ในบริบทของการเรียนในชั้นเรียนและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม โดยการเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนในการเข้าฟังการบรรยาย เสมือนนักศึกษาชาวต่างชาติคนหนึ่งชั้น และการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและผู้ช่วยอาจารย์ เป็นลักษณะการทำความเข้าใจและการพูดคุยซักถามอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้และเข้าใจระบบคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยของประเทศมาเลเซียมากยิ่งขึ้น การอธิบายข้อมูลเชิงลึกดังกล่าว ผู้วิจัยได้แบ่งปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาออกเป็น 3 หัวข้อย่อย คือ ลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซีย คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน ความเหมาะสมของเนื้อหาที่สอนในชั้นเรียน และเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.2.2.1 ลักษณะการเรียนการสอนในชั้นเรียน

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาไทยกลุ่มแรกของคณะฯที่ได้ไปศึกษาระยะสั้นเป็นระยะเวลา 189 วัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาการเรียนภาคปกติ 2/2554 ของประเทศมาเลเซีย เพื่อให้เกิดการเข้าใจในภาพที่กว้างขึ้น ในอดีตแม้ว่าประเทศมาเลเซียใช้ระบบการเรียนการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศอังกฤษ เนื่องด้วยการปกครองของกลุ่มผู้ก่อตั้งในแถบคาบสมุทร (British Straits Settlements) ซึ่งอยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร แต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองหลังจากการได้รับอิสรภาพจากประเทศอังกฤษเมื่อปี 1957 ทำให้ประเทศมาเลเซียเห็นความสำคัญของการปรับปรุงด้านการศึกษาให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของความหลากหลายทางวัฒนธรรม การคำนึงถึงศาสนาที่มีความเข้มแข็งมากในพื้นที่แห่งนี้ รวมถึงการเร่งรัดพัฒนาการเมืองและเศรษฐกิจ โดยตั้งเป้าความสำคัญการเปลี่ยนแปลงด้านกลยุทธ์ในการสอนที่นำไปปฏิบัติได้ (Nordin and Hussin, 2011) เช่น การใช้ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาประจำชาติเป็นภาษากลางในการสอน แต่ก็ยังให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษว่าเป็นวิชาพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องเรียนในโรงเรียน และเพิ่มพูนศักยภาพการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยการให้ความสำคัญกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับศิลปะและวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เป็นต้น

ในช่วง 50 กว่าปีที่มีการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงระบบการศึกษาของประเทศ ส่วนหนึ่งทางกระทรวงการศึกษาให้ความสำคัญคือ การพัฒนาอาจารย์ผู้สอน โดยการส่งเสริมและให้ทุนการศึกษาไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท-เอกในประเทศเครือจักรภพอังกฤษ อเมริกา และยุโรป ซึ่งทำให้บุคลากรเหล่านั้นมีแนวคิดที่แบบชาวเอเชียผสมผสานกับปรัชญาแบบตะวันตก ผลผลิตที่ได้จากแบบเรียนดังกล่าวเรียกว่า “เป็นผู้ที่มีความเป็นสากล” คือ การมีคุณสมบัติที่สามารถปรับตัวและปรับความคิดของตนเองให้ดำรงอยู่ในพื้นที่ต่างๆ และพร้อมที่จะพัฒนาสิ่งแวดล้อมรอบด้านให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเกี่ยวกับข้อมูลข้างต้นคือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร แม้ว่าจะมีอิทธิพลการออกเสียงจากภาษาแม่ แต่ก็ยังได้ชื่อว่าเป็นสำเนียงที่มีความชัดเจนในการพูด และระบบการเรียนการสอนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับระบบการเรียนในประเทศเครือจักรภพอังกฤษ อเมริกา และยุโรป ซึ่งการเรียนการสอนในประเทศเหล่านั้น จะใช้วิธีการเรียนแบบบรรยายและการเน้นถาม-ตอบเพื่อให้ผู้เรียนเกิดพุทธิปัญญา (cognitive) จากการชี้คำถามของอาจารย์ ซึ่งวิธีการสอนดังกล่าวเป็นวิธีการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่เป็นวิชาเรียนเน้นการคิดวิเคราะห์ การมองสิ่งรอบตัวอย่างเข้าใจและเป็นกลาง การฝึกตั้งคำถามหรือโต้แย้งกับสิ่งที่กำลังศึกษา และค้นคว้าหาคำตอบในสิ่งที่ยังตอบไม่ได้ นักศึกษาจึงเป็นแกนหลักสำคัญในการดำเนินวิธีการสอนดังกล่าว คือ นักศึกษาควรฝึกการทำ ความเข้าใจในการมองโจทย์ต่างๆ เป็นกลางมากที่สุด และฝึกกระบวนการคิดในระหว่างที่มีการบรรยายว่า ข้อมูลดังกล่าวมีความเป็นเหตุเป็นผลมากเพียงใด สิ่งเหล่านี้คือ กระบวนการสอนที่ปรากฏอยู่ในชั้นเรียนปัจจุบันที่ประเทศมาเลเซีย ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยลักษณะการสอนของแต่ละวิชานั้นมีความแตกต่างกันตามธรรมชาติ รายวิชา จุดมุ่งหมายของรายวิชา และคุณลักษณะบุคลิกของผู้เรียน เป็นต้น การเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของประเทศมาเลเซีย ถือเป็นประสบการณ์การเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนแบบตะวันตก ซึ่งเรียกวิธีการเรียนการสอนดังกล่าวว่า การสอนแบบโสเครติส (Mau, 2008) ลักษณะการสอนดังกล่าวต้องอาศัยทักษะการฟังขั้นวิเคราะห์ซึ่งเป็นทักษะการฟังขั้นสูงสุด เพื่อเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์ผู้สอนตั้งคำถามซึ่งเป็นคำถามเชิงความคิด เพราะฉะนั้น ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการฟังเพื่อคิดวิเคราะห์คำถามอย่างรวดเร็ว รวมถึงกระบวนการคิดเพื่อหาคำตอบที่ทำให้ผู้อื่นเข้าใจมุมมองใหม่ๆ

วิชา Malaysian Studies เป็นลักษณะการเรียนเชิงบรรยายเนื้อหาต่างๆด้วยภาษาอังกฤษทั้งหมด ส่วนนักศึกษาในชั้นเรียนเป็นนักศึกษาชาวต่างชาติทั้งหมด ไม่มีนักศึกษาชาวมาเลเซีย วิชาดังกล่าวเป็นวิชาที่เปิดสอนให้แก่นักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาเรียนในประเทศมาเลเซีย จำนวนนักศึกษาประมาณ 80 คน จึงจำเป็นต้องเข้าใจลักษณะสังคม ความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของมาเลเซีย ข้อค้นพบที่ปรากฏในวิชาเรียนดังกล่าว ได้แก่

1) ก่อนเข้าเรียนทุกครั้ง นักศึกษาจะได้รับเอกสารประกอบการสอนในรูปแบบของ PowerPoint ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกับที่อาจารย์นำมาใช้เป็นสื่อการสอนในห้องเรียน

2) ในการสอนวิชาดังกล่าวทุกครั้ง อาจารย์จะมีผู้ช่วยสอน (Teacher Assistant) ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คอยดูแลเรื่องเอกสารและสื่อการสอน การจัดแจงเครื่องเสียงและคอมพิวเตอร์ รวมทั้งหากมีปัญหาที่เกี่ยวกับวิชาเรียนดังกล่าว นักศึกษาสามารถติดต่อผู้ช่วยสอนท่านนี้ได้ ซึ่งนักศึกษาไทยมักจะสอบถามการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน

3) การเรียนในห้องเรียนจะเป็นลักษณะการบรรยายตลอด 2 ชั่วโมง โดยส่วนใหญ่อาจารย์เป็นผู้บรรยายและควบคุมการสอนเองทั้งหมด

4) เป็นลักษณะการเรียนที่เปิดเสรีทางความคิด ให้โอกาสนักศึกษาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศมาเลเซีย รวมถึงเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่แฝงอยู่ในเรื่องราวต่างๆ เช่น วัฒนธรรมเอเชียที่มีความเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณ กฎหมายจารีตประเพณี เป็นต้น

5) ส่วนใหญ่จะเป็นการให้นักศึกษาทำงานขนาดใหญ่ส่งปลายเทอม ส่งเป็นงานเดี่ยวที่ต้องมีเวลาให้กับการอ่านและการคิดวิเคราะห์ มากกว่าการทำงานเป็นกลุ่มกับนักศึกษาชาติอื่นๆ เช่น การทำ Term Paper โดยอาจารย์ตั้งคำถามในเชิงเปรียบเทียบ ดังนี้ “Students need to write a term paper comparing the situations in Malaysian and students’ country in different topics, e.g. criminal justice, education, religion, ethnic relations, etc. for 10 pages long” (ให้นักศึกษาทำ Term paper ในการเปรียบเทียบเหตุการณ์ในประเทศมาเลเซียกับประเทศของนักศึกษา โดยเลือกหัวข้อดังนี้ คือ ความยุติธรรมในอาชญากรรม การศึกษา ศาสนา ความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ โดยประมาณ 10 หน้า)

วิชา Globalization, Cyber Cultures, and Future Studies เป็นลักษณะการเรียนการสอนเชิงแนวคิดและนามธรรม (Concept and abstract) ในสาขาสังคมวิทยาและการเปลี่ยนแปลงของโลก

นักศึกษาในชั้นเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซีย และมีนักศึกษาจากชาติอื่นๆเรียนรวมอยู่ด้วย เช่น เกาหลี เยอรมัน ฟินแลนด์ เป็นต้น จำนวนนักศึกษาประมาณ 60 คน ข้อค้นพบจากวิชาดังกล่าว ได้แก่

1) นักศึกษาได้เอกสารการสอน 1 เล่ม ซึ่งเป็นลักษณะของการรวบรวมบทความที่เกี่ยวกับความคิดเชิงปรัชญาเกี่ยวกับโลกในอนาคต ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงท่ามกลางอัตลักษณ์ที่ยังคงอยู่ เป็นต้น

2) ลักษณะการสอนคือ การบรรยายในชั้นเรียนคล้ายคลึงกับวิชา Malaysian Studies ซึ่งเนื้อหาในชั้นเรียนเป็นการกล่าวถึงกรณีศึกษาต่างๆที่ค่อนข้างไกลตัวจากนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จากการสอบถามนักศึกษพบว่า นักศึกษาไม่เข้าใจในบทเรียนในชั้นเรียน เพราะไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับหัวข้อดังกล่าว จึงทำให้นักภาพและจินตนาเรื่องราวเหล่านั้นไม่ได้ เช่น การพูดเรื่องเชิงแนวคิดว่า “โลกภิวัตน์ทำให้ทุกๆที่ในโลกนี้มีสภาพความเป็นอยู่ที่เหมือนกัน (the globalised world everywhere is the same)” เป็นต้น

3) การส่งเสริมการทำกิจกรรมกลุ่มโดยการจับกลุ่มแบบอิสระ เป็นงานในลักษณะของการสรุปบทความที่อยู่ในเอกสารการสอนและนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของกิจกรรมสนุกๆหรือเกมต่างๆ ทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างต้องประชุมงานกับเพื่อนร่วมห้องชาวต่างชาติ ซึ่งจำเป็นต้องฝึกการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ สิ่งที่น่าประหลาดคือ บทบาทของนักศึกษาไทยในกลุ่ม เห็นได้ว่า นักศึกษาต่างชาติจากเยอรมันและเกาหลีจะเป็นผู้นำกลุ่มในการแสดงออกทางความคิดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ส่วนนักศึกษาไทยเป็นผู้ตามและรับคำสั่งจากการมอบหมายงานต่างๆของผู้นำกลุ่ม

4) การทำผลงานชิ้นสุดท้าย เป็นลักษณะของการให้นักศึกษาคิดโครงการในเชิงสร้างสรรค์เพื่อเปลี่ยนแปลงมหาวิทยาลัย ชุมชน หรือสังคมที่เป็นอยู่ และใช้สื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์โครงการดังกล่าวเพื่อสร้างเครือข่ายผู้สนใจ แต่สิ่งที่ปรากฏในเบื้องต้นคือ นักศึกษาไทยไม่ค่อยมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำโครงการ โดยหัวข้อที่นำเสนอแสดงให้เห็นถึงความคิดเก่าๆ เช่น Drug war, Global warming, Stop teenage pregnancy เป็นต้น ในขณะที่โครงการของนักศึกษาต่างชาติแสดงให้เห็นถึงแนวคิดเพื่อการเปลี่ยนแปลงชุมชนอย่างสร้างสรรค์จากสิ่งเล็กๆที่สามารถปฏิบัติได้ เช่น การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเก็บงานของชาวมาเลเซีย การรณรงค์ลดความอ้วน ช่วยเหลือผู้สูงอายุในการทำสิ่งต่างๆ และการกำหนดข้อตกลงเรื่องการเปิด-ปิดเครื่องปรับอากาศ เป็นต้น

วิชา Bahasa Malay เป็นวิชาในเชิงบรรยายและปฏิบัติทางภาษา การสอนในชั้นเรียนเน้น การสื่อสารเป็นภาษามาเลย์ และเป็นการสอนให้เฉพาะนักศึกษากลุ่มตัวอย่างเท่านั้น มีเพียงนักศึกษาจากญี่ปุ่น คนเดียวที่เข้าร่วมเรียน มีจำนวนทั้ง 12 คน ข้อค้นพบจากวิชาดังกล่าว ได้แก่

1) นักศึกษามีหนังสือแบบฝึกหัดภาษามาเลย์ 1 เล่ม ซึ่งเป็นเอกสารการสอนที่แต่งโดย อาจารย์ภายใน USM ภายในหนังสือมีทั้งแบบเรียนที่เป็นลักษณะของการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และ แบบฝึกหัดทำแบบฝึกหัดในระดัผู้เริ่มต้น (Beginner)

2) ลักษณะการสอนของวิชานี้คือ การเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐาน การแต่งประโยคจากการผสม คำศัพท์ที่รู้จัก และการทำความเข้าใจในวัฒนธรรมมาเลเซียผ่านภาษา เช่น การเรียนเรื่องนับตัวเลขโดยการสอน เรื่องเงินควบคู่ไปด้วย เพื่อให้ให้นักศึกษาฝึกการนับเลขอย่างมีเป้าหมายและสามารถนำไปใช้ได้กับสถานการณ์ ชีวิตประจำวัน เมื่อเวลาซื้อของตามแหล่งการค้าต่างๆ เป็นต้น

3) เป็นชั้นเรียนที่สอนเกี่ยวกับภาษา จึงทำให้นักศึกษาไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเนื้อหาการเรียน มากเท่าใดนัก นักศึกษามีการซักถามถึงคำศัพท์หรือรูปแบบประโยคที่ไม่เข้าใจเป็นภาษาอังกฤษเสมอ

4) นักศึกษามีความตั้งใจในการเรียนภาษาที่สามมาก เพลิดเพลินกับการสื่อสารเป็นภาษา มาเลย์ ทั้งการฟังและการพูด จึงทำให้แสดงออกมว่าเป็นผู้กระตือรือร้นในการเรียนและการทำแบบฝึกหัดส่ง อาจารย์

5) การเรียนการสอนเน้นการท่องจำดังกล่าว ทำให้นักศึกษามักมีปัญหาในการจดจำคำศัพท์ เนื่องจากการไม่กลับไปฝึกหัดการใช้ภาษามาเลย์ หรือทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน

4.2.2.2 คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน

ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนของนักศึกษาส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยของอาจารย์ผู้สอนขณะที่อยู่ใน ชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มดังกล่าวจำเป็นต้องเรียนทั้งหมด 3 วิชา ซึ่งเป็นหมวดวิชาเลือกเสรีที่ทางคณะฯจัดสรรให้ โดยวิชาดังกล่าวประกอบด้วย วิชาเนื้อหาบรรยาย (Subject matter) จำนวน 2 วิชา และวิชาทางภาษา (Language) จำนวน 1 วิชา ในส่วนของวิชาเนื้อหาบรรยาย ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักของการบรรยาย ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษ ในขณะที่วิชาทางภาษา จำเป็นต้องใช้ภาษามาเลย์

(Bahasa Malay) ประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในชั้นเรียน และหากนักศึกษาไม่เข้าใจก็สามารถสอบถามเป็นภาษาอังกฤษได้

จากการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมในชั้นเรียน พบคุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนที่แตกต่างกันทั้งในเรื่องบุคลิกและรูปแบบการสอน ลักษณะของการใช้ภาษาอังกฤษในขณะการสอน ประสบการณ์ด้านการสอน ความเข้าใจในการสอนนักศึกษาไทย เป็นต้น โดยการอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากการสังเกตการณ์ตามรายวิชา ดังนี้

วิชา Malaysian Studies เป็นอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา ชำนาญเฉพาะทางด้านอาชญาวิทยา (Criminology) และดำรงตำแหน่งทางวิชาการในระดับรองศาสตราจารย์ จบการศึกษาด้านสังคมวิทยาและสอนที่มหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาประมาณ 14 ปี รวมถึงการทำงานร่วมกับองค์กรตำรวจแห่งชาติมาเลเซีย ในเรื่องของการสืบสวนสอบสวน คุณลักษณะของอาจารย์ปรากฏในขณะที่กำลังบรรยายในรายวิชาดังกล่าว คือ

1) อาจารย์เป็นชาวมาเลย์เชื้อสายอินเดีย จึงทำให้ลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษค่อนข้างฟังยาก โดยเฉพาะบุคลิกการพูดเร็วแต่ค่อนข้างชัดเจน

2) อาจารย์มักพูดคำศัพท์ต่างๆ โดยการตั้งคำถามหรือการเน้นย้ำประโยคด้วยคำถาม เช่น If five people or more get together for any causes or purposes, they are considered illegal assembly. It means the police can arrest you. *Do you understand what I'm saying?*

You guys follow me so far? I want you to know the real thing that goes on in this country. (ข้อความแปล “ถ้ามีการชุมนุมมากกว่า 5 คน เพื่อจุดประสงค์ใดๆก็ตาม ถือว่าเป็นการชุมนุมที่ผิดต่อกฎหมาย นั่นหมายความว่า ตำรวจจะจับคุณ **คุณเข้าใจในสิ่งที่ผมพูดไหม พวกคุณตามทันใช่ไหม** ผมต้องการให้พวกคุณรู้เรื่องจริงที่เกิดขึ้นในประเทศนี้”)

3) อาจารย์มักมีประโยคหรือวลีที่ให้นักศึกษาตั้งใจฟังข้อความที่สำคัญ เช่น *Listen to me carefully*. People behind organize crime indicate mafia the big people are always difficult to arrest. (ข้อความแปล “**ทุกคนฟังให้ดีนะ** กลุ่มคนที่อยู่เบื้องหลังอาชญากรรม อย่างพวกมาเฟีย หรือกลุ่มคนใหญ่คนโตมักจะไม่ค่อยได้ถูกจับ”)

4) การเติมประโยคขยายข้อความสำคัญ เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจสิ่งที่ตนเองพูดมากยิ่งขึ้น และทำให้เข้าใจในรายละเอียด เช่น In case you want to get together, you have to get the police permit. *You have to write indicating all your reasons in your assembly or why you get together.* (ข้อความแปล “ในกรณีที่คุณต้องการรวมตัวกัน คุณต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ **คุณต้องเขียนเอกสารเพื่อชี้แจงถึงเหตุผลของการชุมนุมหรือการรวมตัวกัน**”)

5) การใช้ศัพท์เทคนิคที่ไม่ค่อยปรากฏในบทเรียน แม้ว่าอาจารย์จะสะกดคำพร้อมอธิบาย คำศัพท์เหล่านั้นด้วยการยกตัวอย่างประโยค นักศึกษาก็ยังไม่เข้าใจ เช่น คำว่า Amnesiphobia หมายถึง ความกลัวในอาการความจำเสื่อม ซึ่งเป็นคำเฉพาะที่ได้ถูกเอ่ยถึงในชั้นเรียน เป็นต้น

6) ลักษณะการเรียนที่เน้นการบรรยายเนื้อหาและการบอกเล่ากรณีศึกษาต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศมาเลเซีย รวมถึงการเปิดโอกาสให้นักศึกษาในชั้นเรียนแลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรม กฎระเบียบ ข้อบังคับ ประเพณีต่างๆของประเทศตนเอง โดยอาจารย์เป็นผู้ตั้งคำถามชี้แนะ ตัวอย่างการตั้งคำถามนักศึกษาไทยเกี่ยวกับด้านกฎหมายไทย เช่น “การฆ่าตัวตายในประเทศไทยผิดกฎหมายหรือไม่” เป็นต้น ซึ่งหากนักศึกษาไม่เข้าใจในคำถามดังกล่าว อาจารย์จะใช้วิธีการยกตัวอย่างกรณีศึกษาในประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นกลวิธีการให้นักศึกษาฟังคำอธิบายที่เห็นภาพได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

7) เนื้อหาของการบรรยายบางครั้งจะใกล้เคียงกับสถานการณ์ของประเทศไทย เช่น จุดที่เหมือนกันของวัฒนธรรมอาเซียน ค่านิยมของคนเอเชีย เป็นต้น และบริบทที่เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง เช่น การรวมตัวของกันมากกว่า 5 คนเป็นการรวมตัวกันอย่างผิดกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งทำให้นักศึกษาเข้าใจในบทเรียนต่างๆมากขึ้น

8) ในขณะที่บรรยาย อาจารย์ผู้สอนไม่ค่อยเรียงตามลำดับเหตุการณ์ แต่จะเล่าสลับไปมาระหว่างเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในเนื้อหาได้

วิชา Globalization, Cyber Cultures, and Future Studies อาจารย์เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคมวิทยา เป็นผู้มึบทบาทในสายงานด้านการวางแผนงานเพื่อการพัฒนาชุมชนและสังคม จบการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ประเทศสหรัฐอเมริกา คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรากฏในขณะที่บรรยายวิชาสอน คือ

1) อาจารย์เป็นชาวมาเลย์เชื้อสายอินเดีย บรรยายภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ จึงทำให้ฟังค่อนข้างยากและไม่ชัดเจน อาจารย์เป็นคนคิดไว้มากและพูดเร็วมาก นักศึกษาต้องทำความเข้าใจกับสำเนียงดังกล่าวและวิธีการบรรยายตลอด 2 ชั่วโมง

2) ในขณะที่บรรยาย ไม่ค่อยปรากฏกลวิธีการพูดที่สามารถช่วยให้นักศึกษาฟังภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะกลวิธีการอธิบายรายละเอียดเนื้อหาวิชาด้วยคำศัพท์ง่ายๆ หรือการใช้ประโยคที่ไม่ซับซ้อน

3) อาจารย์เปิดโอกาสให้มีการถามข้อสงสัยต่างๆในชั้นเรียนได้ จึงทำให้มีนักศึกษา มาเลย์และต่างชาติ ตั้งคำถามที่น่าสนใจหลายคำถาม เช่น เมื่ออาจารย์บรรยายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของโลก ในปัจจุบันจนทำให้เกิดกระแสความนิยมแบบสมัยใหม่ (Modernization) ซึ่งทำให้ชุมชนหรือสังคมดั้งเดิมเริ่มยอมรับค่านิยมเหล่านั้นและต้องเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตดั้งเดิมของตนเองในที่สุด จากนั้น มีนักศึกษาชาวมาเลย์คนหนึ่งได้ตั้งคำถามที่น่าสนใจ คือ Do you think the identity of a community can dominate the globalised world? I just think another way round. (แปลว่า คุณคิดว่าอัตลักษณ์ของชุมชนสามารถครอบงำโลกที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปแล้วได้หรือไม่ ถ้าเราคิดในทางกลับกัน) ซึ่งทำให้เห็นพัฒนาการทางด้านความคิดของนักศึกษาชาวมาเลย์จากคำถามที่สามารถเป็นประเด็นที่น่าสนใจได้

4) อาจารย์เอาใจใส่ในโครงการเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงชุมชนของนักศึกษา โดยให้คำปรึกษาแก่แต่ละกลุ่มในเรื่องแนวคิด กระบวนการ ความเป็นไปได้ของโครงการ และผลลัพธ์ที่อาจจะเกิดขึ้นจากการทำโครงการ

วิชา Bahasa Malay อาจารย์เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษามาเลย์ให้แก่ชาวต่างประเทศประมาณ 10 ปี สามารถสื่อได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษามาเลย์ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรากฏในขณะการสอน คือ

1) อาจารย์อธิบายไวยากรณ์และคำศัพท์มาเลย์เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย แม้ว่าจะพูดภาษาอังกฤษที่มีสำเนียงมาเลย์บ้าง แต่จังหวะและความอัตราความเร็วของการพูดค่อนข้างปกติ จึงไม่ทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการทำความเข้าใจสิ่งที่อาจารย์อธิบาย เหมาะแก่การสอนภาษามาเลย์เบื้องต้นให้แก่นักศึกษาต่างชาติ

2) ในขณะที่นักศึกษาไม่เข้าใจในบทเรียนต่างๆ อาจารย์ก็สามารถช่วยเหลือและแสดงความเป็นห่วงในการอธิบายคำศัพท์ต่างๆ และแสดงบุคลิกของความเป็นกันเอง จึงทำให้นักศึกษาเข้าหาอาจารย์ผู้สอนเพื่อสอบถามอย่างไม่รู้สึกเกรงกลัว

3) อาจารย์มีความอดทนอดกลั้นในการสอน โดยเฉพาะการสอนการออกเสียงภาษา馬來เย่เบื้องต้น เนื่องจากมีนักศึกษาในกลุ่มหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องการออกเสียงและการสะกดคำ อาจารย์ก็พยายามให้เวลาพิเศษในการสอนทักษะดังกล่าวให้แก่นักศึกษา

4.2.2.3 เจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา

การศึกษาเรื่องของเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อคุณลักษณะของอาจารย์ในขณะที่สอนหรือบรรยายในชั้นเรียน หากอาจารย์มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักศึกษากลุ่มใด อาจารย์อาจบรรยายเนื้อหาต่างๆโดยไม่คำนึงถึงผู้เรียนและส่งผลกระทบต่อการศึกษาในชั้นเรียนได้ การเก็บข้อมูลในหัวข้อนี้ ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในเรื่องต่างๆ เช่น ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อคุณลักษณะการเรียนในชั้นเรียนของนักศึกษาไทย ข้อปรับปรุงหรือข้อแก้ไขของนักศึกษาไทย และคุณลักษณะของนักศึกษาไทย อันพึงประสงค์ เป็นต้น ซึ่งข้อค้นพบที่ได้จากการสัมภาษณ์ได้จำแนกออกเป็นรายวิชาต่างๆ ดังนี้

วิชา Malaysian Studies อาจารย์มีความคุ้นเคยกับนักศึกษาไทยและเข้าใจในวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะวัฒนธรรมและความเชื่อต่างๆของศาสนาพุทธ ซึ่งอาจารย์เองก็เป็นชาวมาเลย์เชื้อสายอินเดียที่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนในเรื่องคุณลักษณะการเรียนของนักศึกษาไทย อาจารย์กล่าวว่า “ผมชอบลักษณะของนักศึกษาไทย แม้ว่าจะไม่กระตือรือร้นในการเรียนและการตอบคำถามในชั้นเรียน แต่ก็ได้แสดงถึงบุคลิกลักษณะที่ตั้งใจเรียนและฟังการบรรยายโดยไม่พูดคุยกันเอง สาเหตุหนึ่งที่นักศึกษาไม่ค่อยกระตือรือร้นเพราะไม่สามารถฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้รู้เรื่องทั้งหมด ผมเลยคิดว่าถ้านักศึกษากลุ่มนี้มีประสบการณ์การเรียนในต่างประเทศกับอาจารย์ชาวต่างประเทศในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยเพื่อนชาวต่างชาติ อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่พวกเขาจะเข้าใจในบริบทของวัฒนธรรมที่ต่างจากบ้านของพวกเขา การเอาตัวรอดในสังคมใหม่ที่ต้องกระตือรือร้นมากกว่าเดิม สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกเขาต้องเรียนรู้เพื่อเป็นบทเรียนหนึ่งในชีวิตต่อไป” จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า อาจารย์เองก็มีความเข้าใจบุคลิกและคุณลักษณะของนักศึกษาไทยกลุ่มดังกล่าวและ

ไม่ได้คาดหวังให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในชั้นเรียนได้ทั้งหมด เพียงแต่การมองเป้าประสงค์ของการมาศึกษาระยะสั้นในต่างประเทศ เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในต่างแดนเท่านั้น

วิชา Globalization, Cyber Cultures, and Future Studies อาจารย์ได้กล่าวถึง

ลักษณะนักศึกษาเอเชียโดยทั่วไป คือ “ลักษณะการเรียนแบบเฉื่อยชาและไม่มีปฏิริยาโต้ตอบอาจารย์ผู้สอน พื้นฐานที่เกิดจากการสอนแบบให้ท่องจำและเข้าใจ แต่ไม่เน้นวิธีการวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ทำให้นักศึกษาไม่มีความกระตือรือร้นในการคิดหรือสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ได้ บางครั้งอาจารย์ก็รู้สึกหงุดหงิดในการสอนนักศึกษาที่มีบุคลิกลักษณะแบบนี้ เพราะอาจารย์ไม่สามารถคาดเดาได้ว่านักศึกษาจะเข้าใจในสิ่งที่สอนหรือไม่ และไม่มีแม้กระทั่งการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางระหว่างการบรรยาย” ลักษณะแบบนี้เกิดจากการ นอกจากนี้อาจารย์ยังกล่าวสรุปให้ฟังว่า นักศึกษาไทยไม่ค่อยกล้าแสดงออกในการเรียน เช่น การนั่งข้างหลังชั้นเรียนอยู่เสมอ การไม่ตั้งคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่ยังสงสัย การไม่ตั้งประเด็นที่น่าสนใจทั้งในและนอกห้องเรียน การไม่ตอบคำถามคำถามของอาจารย์ผู้สอนขณะที่อยู่ในห้องเรียน เป็นต้น แต่ในสถานการณ์ที่ไม่ต้องแสดงออกมาก นักศึกษาจะทำได้ดี เช่น การตั้งใจเรียนในชั้นเรียนโดยไม่มี การพูดคุยกันเสียงดัง และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ อาจารย์ยังมองว่าจุดแข็งของนักศึกษาไทย คือ การทำงานเป็นกลุ่มได้อย่างดี (Teamwork) ความเป็นมิตรกับคนรอบข้าง (Friendliness) เป็นต้น ส่วนจุดอ่อนที่นักศึกษาไทยควรปรับปรุงได้แก่ การส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีแนวคิดวิเคราะห์มากกว่าการฝึกการท่องจำ เพราะการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ไปมักอาศัยการเข้าใจอย่างลึกซึ้งและมีเหตุผล การท่องจำถือเป็นการเรียนรู้ที่ไม่ยั่งยืน อาจหลงลืมได้หากไม่มีการทบทวน แต่แนวความคิดแบบวิเคราะห์เป็นการฝึกให้นักศึกษาเข้าใจในสิ่งเหล่านั้นอย่างมีวิจารณญาณก่อน จากนั้นจึงต่อยอดความรู้ด้วยทักษะการคิดเพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่ด้วยการฝึกปฏิบัติจากนักศึกษาเอง ซึ่งประเด็นนี้อาจารย์มองว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการสร้างให้นักศึกษาไทยเป็นผู้ที่มีความเป็นสากล เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกในปัจจุบัน นอกจากนี้ อาจารย์ยังมองว่านักศึกษาไทยชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม นักศึกษาไทยด้วยกันเอง ไม่นิยมเข้าหากลุ่มนักศึกษาต่างชาติ โดยอาจารย์เองก็มีความคาดหวังที่จะให้นักศึกษาไทยพูดคุยเชิงวิชาการหรือตั้งคำถามอาจารย์และนักศึกษาชาติในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสังคมโลกในยุคที่มีการสื่อสารอย่างรวดเร็ว การเชื่อมโยงของแหล่งข้อมูลจากประเทศต่างๆ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผลักดันหรือส่งเสริมให้นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนของนักศึกษาไทยให้มากยิ่งขึ้น

วิชา Bahasa Malay อาจารย์มองว่านักศึกษาไทยกลุ่มดังกล่าวตั้งใจเรียนภาษามากเลยมาก มีความรับผิดชอบสูง ขยันทำการบ้านส่งอาจารย์และทำงานหนักมาก รวมถึงเป็นกลุ่มนักศึกษาที่สุภาพเรียบร้อย และเคารพในครูอาจารย์ ในขณะที่อยู่ในชั้นเรียนก็มักตอบคำถามอาจารย์เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน แต่สิ่งที่ควรปรับปรุงคือ นักศึกษาควรฝึกฝนการซักถามสิ่งที่เป็นข้อสงสัยหน้าชั้นเรียน ควรเพิ่มความมั่นใจในการเรียนภาษาที่สองหรือสามหรือความกล้าแสดงออกในการสนทนากับผู้อื่น อาจารย์ยังเพิ่มเติมว่า โอกาสหน้าหากมีนักศึกษาไทยกลุ่มหน้ามาเรียนภาษา อาจารย์อยากให้จัดกลุ่มเรียนนักศึกษาไทยคละกับนักศึกษาชาติอื่นๆ เพื่อให้ นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันและกัน และยังได้ฝึกทั้งภาษาอังกฤษและภาษามลายูอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป การศึกษาปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้แก่ ลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซีย คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน และเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา ซึ่งประเด็นที่มีความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยดังกล่าวคือ วัฒนธรรมการเรียนของประเทศมาเลเซีย บุคลิกและรูปแบบการสอนของอาจารย์ที่มีความแตกต่างจากประเทศไทยมีผลให้นักศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวเป็นอย่างมากต่อพฤติกรรมเรียนในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน นอกจากนี้ หากอาจารย์ผู้สอนมีความเข้าใจใน คุณลักษณะและความประพฤติของนักศึกษาไทย การเรียนในชั้นเรียนก็จะสามารถดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย แม้ว่าผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายนอกดังกล่าวมีผลต่อพัฒนาการด้านการฟังที่ค่อนข้างน้อยด้วยข้อจำกัดทางระยะเวลาการศึกษา แต่ประสบการณ์ดังกล่าวก็เป็นจุดเริ่มต้นที่กระตุ้นให้นักศึกษามีการเตรียมพร้อมตนเองสำหรับการเรียนในชั้นเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนอย่างเต็มรูปแบบ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 ความนำ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา โดยวิธีการจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย และวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา คณะวิเทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จำนวนทั้งสิ้น 11 คน โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวได้ไปศึกษาที่มหาวิทยาลัย Universiti Sains Malaysia เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ – มิถุนายน 2555 เป็นระยะเวลา 3 เดือน 21 วัน โดยรูปแบบการเรียนดังกล่าว เป็นการเรียนในชั้นเรียนตามปกติในวิชาเนื้อหาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในชั้นเรียนจำนวน 2 วิชา ได้แก่ วิชา Malaysian Studies และ Global ส่วนอีก 1 วิชา คือวิชาทางภาษาคือ วิชา Bahasa Malay (วิชาภาษามลายู) ซึ่งต้องใช้ภาษามลายูในการสอนและสื่อสารภาษาอังกฤษเมื่ออาจารย์อธิบายความหมายคำศัพท์และรูปแบบการสร้างประโยคต่างๆ รวมทั้งหมด 3 วิชา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือหลากหลายประเภทในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ คือ การใช้แบบทดสอบเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังไปศึกษาระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย การใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยภายในที่มีผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาและการใช้แบบทดสอบเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ รวมถึงการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและการสังเกตการณ์บรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับปัจจัยภายในนอกที่มีผลต่อการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถใช้ในการตอบคำถามที่ใช้ในการวิจัยที่จะเสนอในหัวข้อดังต่อไปนี้

5.2 สรุปผลการวิจัย

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งก่อนและหลังการไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซียสูงกว่าก่อนการไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย โดยมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 3.32 อย่างมีนัยสำคัญตามสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยวิธีการจัดการเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย แบ่งออกเป็นทั้งหมด 2 ส่วน คือ

5.2.2.1 ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ปัจจัยย่อย ได้แก่

1) ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษและการปรับตัวของนักศึกษา ในภาพรวมนักศึกษาความพยายามในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยวิธีการต่างๆ เช่น ดูหนัง ฟังเพลงมากกว่า คุณลักษณะพื้นฐานอื่นๆ ส่วนในเรื่องของการปรับตัวในระหว่างการศึกษาระยะสั้นนั้น พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากที่สุดสำหรับนักศึกษาในการปรับตัว นอกจากนี้ยังพบว่า การปรับตัวเกี่ยวกับการเรียนในห้องเรียนเป็นเรื่องที่กระทำได้ยากกว่าการปรับตัวกับสภาพความเป็นอยู่กับสังคมภายนอก

2) ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ 2.1) การเรียนวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ในเบื้องต้นพบว่านักศึกษามีความเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้หากมีปัญหาการฟังในระหว่างการเรียนรู้ในชั้นเรียน นักศึกษามักใช้กลวิธีการแก้ปัญหาโดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการอาศัยคนรอบข้างในการซักถามข้อมูล ส่วนการประเมินตนเองเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถทักษะการฟังภาษาอังกฤษอยู่ระดับปานกลาง แต่ก็ปรากฏคะแนนความมั่นใจน้อยที่สุดในบรรดาทักษะทางภาษาอื่นๆ และข้อมูลดังกล่าวได้สอดคล้องกับการประเมินตนเองในประเด็นต่อไป คือ ความไม่มั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษา ซึ่งเป็นลักษณะการประยุกต์ความสามารถในทักษะทางภาษากับกิจกรรมในทางปฏิบัติ ซึ่งพบว่า การฟังบรรยายในชั้นเรียนเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาคิดว่าตนเองไม่มั่นใจที่สุด 2.2) การใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในเบื้องต้นพบว่านักศึกษามีเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีแนวโน้มที่ดีกว่าความเข้าใจเนื้อหาในห้องเรียนที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนการประเมินตนเองเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถทักษะการฟังภาษาอังกฤษอยู่ระดับปานกลาง และปรากฏคะแนนความมั่นใจในทักษะทางภาษาน้อยกว่าทักษะอื่นๆ

3) ปัจจัยที่เกิดจากการรับรู้ในสำเนียงการพูด ผลลัพธ์ในภาพรวมเกี่ยวกับการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ของนักศึกษาพบว่า การฟังอยู่ในระดับที่ดีจำนวน 7 คน คิดเป็นค่าร้อยละประมาณ 50 – 72.5 และมีนักศึกษาที่อยู่ในระดับการฟังที่ดีมากจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละประมาณ 82.5 – 85 และไม่มีนักศึกษาคณใดที่ไม่ผ่านหรือได้คะแนนอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 นอกจากนี้ จากการทดสอบการฟังคำศัพท์ยังมีข้อค้นพบที่ปรากฏโดยสรุปผลได้ ดังนี้

3.1) ลักษณะคำตอบที่ปรากฏมีทั้งหมด 3 ประเภทคือ การเขียนคำตอบที่ถูกต้อง การสะกดคำผิด และการตอบคำถามไม่ได้เลย

3.2) การทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวมักเป็น จำเป็นต้องมีบริบทมาช่วยให้การฟัง

3.3) ลักษณะการเข้าใจผิดเพราะการออกเสียงที่เหมือนกัน เช่น คำว่า comment นักศึกษาเข้าใจว่าเป็นคำว่า common และ command

3.4) ลักษณะคำศัพท์ส่วนใหญ่เป็นคำที่นักศึกษาค่อนข้างคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน แต่นักศึกษาเองก็ยังมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์อยู่บ้าง แต่นักศึกษาก็ใช้กลวิธีการเดาคำศัพท์ที่มีการออกเสียงใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า point นักศึกษามักเดากว่าเป็นคำว่า boy เพราะเป็นคำที่มีการออกเสียงสระที่คล้ายคลึงกัน หรือคำว่า desk นักศึกษาก็เดากว่าเป็นคำว่า dress และ date เป็นต้น

3.5) นักศึกษาไม่คุ้นเคยกับการฟังคำศัพท์ที่มีการเติมหน่วยคำ เช่น การเติม -s ในคำว่า ladies หรือการเปลี่ยนคำว่า short จากคำนามเป็นคำกริยาว่า shorten เป็นต้น

ผลการรับรู้สำเนียงที่ฟังง่ายที่สุดคือ ภาษาอังกฤษสำเนียงไทย ส่วนเจตคติของนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีต่อภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ คือ เป็นสำเนียงที่พูดเร็วและฟังยาก ไม่ชัดเจน รวมถึงมีความหลากหลายทางสำเนียงตามเชื้อชาติของผู้พูดว่าเป็นชาวจีน-มาเลย์ อินเดีย-มาเลย์ หรือชาวพื้นถิ่น (มุสลิม) เป็นต้น

5.2.2.2 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปี 2 ได้แก่ คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน และเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา ได้มีรายละเอียด ดังนี้

1) *ลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซีย* พบภาพรวมของข้อค้นพบที่เหมือนกัน คือ อาจารย์ผู้สอนทุกท่านได้แจกตำราหรือเอกสารการสอนให้แก่ศึกษาก่อนเข้าเรียน และเป็นวิชาบรรยาย ตลอดชั่วโมงไม่ลักษณะของการทำกิจกรรมประกอบการบรรยาย ส่วนข้อค้นพบที่ต่างกันคือ โครงการที่ให้ นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัตินอกชั้นเรียน วิชาหนึ่งจะเป็นเพียงการให้นักศึกษาเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับมุมมองต่างๆเชิงเปรียบเทียบ แต่อีกวิชาหนึ่งให้ทำกิจกรรมคละกลุ่มนักศึกษาไทยร่วมกับนักศึกษา ต่างชาติเกี่ยวกับงานสร้างสรรค์เพื่อช่วยเหลือชุมชน

2) *คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน* ได้ปรากฏข้อค้นพบที่ต่างกันเป็นส่วนใหญ่คือ กลวิธีการ สอนที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจในการฟังบรรยายมากยิ่งขึ้น เช่น การตั้งคำถามเพื่อสำรวจความเข้าใจของนักศึกษา การเริ่มต้นด้วยวลีที่เป็นสัญญาณให้นักศึกษาเตรียมตัวตั้งใจฟัง การขยายความประโยคที่ไม่ชัดเจน เป็นต้น แต่สิ่ง ที่อาจารย์ทุกท่านมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ การมีเวลาให้นักศึกษาได้พูดคุยแลกเปลี่ยนและอาจารย์ผู้สอน เองก็มีความคิดที่เปิดกว้าง จึงทำให้นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นหรือตั้งคำถามในสิ่งต่างได้อย่างเสรี รวมถึง ความเอาใจใส่ของอาจารย์ในการให้คำปรึกษาโครงการต่างๆแก่นักศึกษา

3) *เจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา* ในภาพรวมพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า นักศึกษาไทยไม่ค่อยมีบุคลิกที่แสดงถึงความกระตือรือร้นในการเรียน เช่น การตอบคำถามอาจารย์ การแสดง ความเห็นหรือตั้งคำถามอาจารย์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆในบทเรียน จึงทำให้อาจารย์ไม่ทราบว่านักศึกษาเข้าใจในสิ่งที่ เรียนหรือไม่ แต่ลักษณะโดยทั่วไปของนักศึกษาไทยที่อาจารย์ค่อนข้างพอใจคือ การตั้งใจฟังในชั้นเรียนโดยไม่คุย กันเอง รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักศึกษาต่างชาติอย่างไม่มีปัญหา มีความรับผิดชอบสูง ขยันและ ทำงานหนัก เป็นต้น นอกจากนี้อาจารย์ได้แนะนำให้นักศึกษาไทยฝึกการเรียนแบบคิดวิเคราะห์มากกว่าการ ท่องจำ

5.3 การอภิปรายผล

5.3.1 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากกลับจากการไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซียสูงกว่าก่อนไปศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย โดยมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 3.32 อย่างมีนัยสำคัญตามสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งมีรายงานวิจัยมากมาย เช่น คาปลาน (Kaplan, 1989) เมียร์รา (Meara, 1994) อตามส์ (Adams, 2006) แบดสตือบเนอร์และเอค (Badstübner and Ecke, 2009) ที่ปรากฏข้อค้นพบว่าส่วนใหญ่ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการฟังเพิ่มมากขึ้นหลังจากการไปศึกษาระยะสั้นในต่างประเทศ ทั้งนี้ อันเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

5.3.1.1 การที่นักศึกษาได้ไปเรียนในต่างประเทศสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้ โดยเฉพาะทักษะการฟัง เป็นลักษณะการสร้างสิ่งแวดล้อมทางภาษาให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนและเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองโดยนักจิตวิทยาชาวรัสเซีย วิกอสกี (Vygotsky, 1978) ที่มีความเชื่อว่าการพัฒนาของผู้เรียนภาษาที่สองน่าจะเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับสังคมภายนอก (Interactionist) ความสำคัญของการเรียนภาษาที่สองจากสิ่งแวดล้อมรอบข้างส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการรับรู้และการแสดงออกทางภาษาในระดับที่สูงขึ้น และเสนอแนวคิดที่ว่า “ความคิดคือคำพูดที่มาจากภายในและส่งผ่านมาทางการปฏิสัมพันธ์กับสังคม” (Lightbown and Spada, 2006; p. 20)

5.3.1.2 สถานการณ์ที่บีบบังคับต่างๆที่นักศึกษาจะต้องสื่อสารกับคู่สนทนาที่ไม่สามารถพูดภาษาไทยได้เลย นอกจากภาษามลายูและภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังที่ฟร็ด (Freed, 1995) ได้กล่าวว่า การเรียนในต่างประเทศทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษกับสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยทักษะภาษานั้นๆ ซึ่งบรรยากาศเหล่านี้เป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ โดยผู้เรียนจะนำเอาสิ่งที่เรียนในห้องเรียนมาผสมกับประสบการณ์ที่ได้จากการสนทนากับเจ้าของภาษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสาเหตุและที่มาของความรู้ต่างๆทางภาษา ส่งเสริมให้เกิดความได้เปรียบทางภาษามากกว่าผู้ที่ไม่เคยไปเรียนในต่างประเทศ

5.3.1.3 การฟังประโยคต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นประจำ เช่น การทักทาย การสอบถามความเป็นอยู่ สภาพดินฟ้าอากาศ เป็นต้น เป็นลักษณะการฝึกซ้อมการฟังประโยคซ้ำไปซ้ำมา ทำให้นักศึกษาเกิดความเคยชินและไม่รู้สึกขัดเขินกับการใช้ประโยคที่จำเป็นเพื่อการอยู่รอดดังกล่าว ดังที่ คูบิลอสและอิลวิลโต้ (Cubillos and Ilvento, 2013) ได้กล่าวไว้ว่า การที่นักศึกษาได้มีโอกาสสนทนากับคนท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

นอกจากเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์เรียนรู้ทักษะทางภาษาอย่างแท้จริงแล้ว นักศึกษาก็จะได้เรียนรู้การสนทนาอย่างไม่เป็นทางการในทุกๆวัน เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพทักษะทางภาษา ซึ่งประสบการณ์การพูดคุยกับกลุ่มคนท้องถิ่นเหล่านี้เป็นสิ่งที่นักศึกษาประทับใจและชื่นชอบมากกว่าการเรียนภาษากับอาจารย์หรือเพื่อนนักศึกษาในชั้นเรียน เพราะนักศึกษาอาจจะไม่เข้าใจในคำศัพท์หรือประโยคเหล่านั้น และสิ่งที่ปรากฏคือ คนท้องถิ่นมักให้ความสนใจและเต็มใจที่จะพูดคุยกับนักศึกษาต่างชาติเป็นภาษาถิ่น (ภาษามาเลย์) และภาษาอังกฤษ

5.3.1.4 นักศึกษาเริ่มพัฒนาทักษะการรับรู้ทางวัฒนธรรม (Cultural sensitivity) มากขึ้นเมื่ออยู่ในบริบทของประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังที่ มาร์ตินเซน (Martinsen, 2008) ลุมคส์และคณะ (Lumkes et al., 2012) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางภาษาและความรู้เฉพาะทางหลังจากการไปเรียนระยะสั้นในต่างประเทศ ซึ่งพบว่าการเรียนระยะสั้นไม่ได้ช่วยให้นักศึกษาพัฒนาทักษะทางภาษาหรือความรู้เฉพาะทางได้เท่าที่ควร แต่การศึกษาดังกล่าวชี้ประเด็นให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ทางวัฒนธรรมได้ดีก็จะสามารถเรียนรู้ภาษานั้นๆได้ดีด้วย ตัวอย่างจากงานวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นออกมาเป็นรูปแบบของการที่นักศึกษาพยายามเรียนรู้สำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบมาเลย์ รวมถึงการสังเกตวิถีชีวิตที่มีความหลากหลายของชาวมาเลเซีย จนสามารถบอกเล่าเรื่องต่างๆเกี่ยวกับประเทศมาเลเซียได้ เช่น เรื่องการรับประทานอาหาร ข้อห้าม/ปฏิบัติทางศาสนา เป็นต้น และแม้ว่าประเทศมาเลเซียจะเป็นประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ แต่ภาษาอังกฤษในปัจจุบันถือว่าเป็นภาษากลางระดับโลก (World Lingua Franca) ซึ่งบริบทประเทศมาเลเซียเองก็เป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นั้นหมายความว่า เป็นภาษาที่ประชากรในประเทศไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน และถือว่าเป็นจุดด้อยที่นักศึกษาเองก็อาจไม่ได้สนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้ตลอดเมื่อเปรียบเทียบกับ การไปเรียนในประเทศอังกฤษ อเมริกา หรือออสเตรเลีย (Nurtjahja and Sabani, 2007) แต่ภาษาดังกล่าวมีสถานะความสำคัญรองลงมาในส่วนราชการ การค้าขายและธุรกิจการศึกษา เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนในประเทศส่วนใหญ่ก็สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้เช่นเดียวกัน และภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียเองก็มีเอกลักษณ์และมีเสน่ห์การใช้ภาษาอังกฤษที่ต่างจากเจ้าของภาษา ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่จำกัดอยู่ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งที่เรียกว่ามาตรฐาน แต่เป็นรูปแบบการเรียนที่เปิดกว้างสำหรับความเป็นภาษาอังกฤษแบบนานาชาติ

5.3.2 ข้อค้นพบเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นประเด็นที่น่าสนใจในการอภิปราย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

5.3.2.1 ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ปัจจัยย่อย ได้แก่ ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษและการปรับตัวของนักศึกษา ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และปัจจัยที่เกิดจากการรับรู้ในสำเนียงการพูด โดยมีรายละเอียดคือ

1) ปัจจัยที่เกิดจากคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษและการปรับตัวของนักศึกษา ที่ปรากฏให้เห็นคือ นักศึกษามีความสนใจในการเรียนภาษาผ่านสื่อมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน เช่น การดูหนัง ฟังเพลง ซึ่งคล้ายคลึงกับการศึกษาของแบดสตูบเนอร์และเอค (Badstübner and Ecke, 2009) เกี่ยวกับวิถีชีวิตของนักศึกษาชาวอเมริกาที่ไปเรียนระยะสั้นที่ประเทศเยอรมัน และมีความชื่นชอบในการเรียนรู้ภาษาจากการฟังสื่อทางโทรทัศน์ วิทยุ และอินเทอร์เน็ตมากกว่าการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนแบบอื่น นอกจากนี้การปรับตัวของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่าสอดคล้องกับการศึกษาของเฉิน (Chen, 2006) ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการปรับตัวเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางวิชาการของนักศึกษาชาวไต้หวันในการไปเรียนในประเทศอังกฤษ แม้ว่ากลุ่มนักศึกษากลุ่มดังกล่าวจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการเรียนในชั้นเรียน ก็ยังมีความเห็นว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่นักศึกษาปรับตัวยากที่สุดในระหว่างการไปเรียนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐานอย่างประเทศอังกฤษ ทั้งนี้องเดรท (Andrade, 2006) ก็เห็นด้วยในลักษณะเดียวกันว่า การปรับตัวด้านวิชาการที่เป็นปัญหาที่สุดของนักศึกษาต่างชาติคือประเด็นด้านภาษา นอกจากนี้ ในบริบทของประเทศมาเลเซียเอง ยีและมอค์ฮาร์ (Yee and Mokhtar, 2013) ได้อธิบายข้อค้นพบที่นักศึกษาต่างชาติมีปัญหาทางภาษา โดยเฉพาะกลุ่มที่ไม่เคยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชั้นเรียนมาก่อน นักศึกษาเหล่านี้มีลักษณะคล้ายกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ เมื่อการเรียนในชั้นเรียนมีอัตราการเรียนเนื้อหาที่สูง ปัญหาการรับรู้และความเข้าใจของนักศึกษาเองก็สูงตามไปด้วย ซึ่งต่างจากการเรียนแบบคิดคำนวณ การเรียนแบบฝึกปฏิบัติ หรือการเรียนภาษาที่สาม ซึ่งไม่จำเป็นต้องเข้าใจทักษะทางภาษาในการฟังคำอธิบายมากเมื่อเปรียบเทียบกับเรียนที่เน้นเนื้อหา

โดยภาพรวมของการปรับตัวพบว่านักศึกษามีความสามารถในการปรับตัวกับสังคมภายนอก ทั้งในเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและวัฒนธรรมต่างๆ ได้ดีกว่าการปรับตัวกับการเรียนในชั้นเรียน ซึ่งเน้นหนักไปในเรื่องความกดดันทางวิชาการ ซึ่งมาลาโกลลันตูและเซลาน (Malaklolunthu and Selan,

2011) ได้อธิบายข้อค้นพบดังกล่าวว่า นักศึกษาต่างชาติในประเทศมาเลเซียส่วนใหญ่มีความกังวลกับการเรียนแบบบรรยายในชั้นเรียน ซึ่งนักศึกษาเองต้องเตรียมพร้อมเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรม กลวิธีการเรียนในชั้นเรียนให้ประสบความสำเร็จ และทักษะทางภาษาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) ปัจจัยที่เกิดจากความมั่นใจในความสามารถและทักษะการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับความมั่นใจในทักษะการฟังในระดับที่ต่ำกว่าทักษะอื่นๆ เป็นปรากฏการณ์ที่แทบจะไม่พบเจอในงานวิจัยอื่นๆ ดังที่ ฟราเซอร์ (Fraser, 2002) ได้กล่าวไว้ว่า โดยปกติทักษะทางการได้ยินจะเป็นทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนจะได้รับมากกว่าทักษะการอ่าน การเขียน และไวยากรณ์หลังจากการไปเรียนในต่างประเทศ ซึ่งกรณีศึกษาที่ค้นพบในวิจัยนี้ค่อนข้างแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมา เพราะนักศึกษากลุ่มตัวอย่างนี้มีความมั่นใจในการอ่านมากที่สุด ซึ่งเป็นทักษะความสามารถทางภาษาเชิงรับ (receptive skill) เช่นเดียวกับทักษะการฟัง แต่ข้อแตกต่างของทักษะทั้งสองที่ทำให้ให้นักศึกษาให้ความเห็นว่ามี ความมั่นใจในทักษะการอ่านมากที่สุด และมีความมั่นใจในทักษะการฟังน้อยที่สุด ตามคำอธิบายของซาวิลทรอยด์ (Saville-Troike, 2006) คือ เนื่องจากทักษะการฟังอาศัยความเชี่ยวชาญด้านการสื่อสารแบบสองทาง เป็นลักษณะการสนทนาที่อยู่ในสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการฟังเพื่อตอบแบบทันทีทันใด ซึ่งต่างจากทักษะการอ่านที่หากผู้เรียนไม่เข้าใจในเนื้อหาที่สามารถกลับมาอ่านได้อีกครั้งหลายๆรอบเพื่อความชัดเจน นอกจากนี้ นิดา (Nida, 1953) ได้กล่าวว่า ในสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องฟังบรรยายอาจารย์ในชั้นเรียนหรือการฟังนอกชั้นเรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะที่แตกต่างกัน คือ ทักษะการฟังแบบจับใจความเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญจากการบรรยายของอาจารย์ (selective listening) และการฟังแบบทั่วไปเพื่อให้เข้าใจความหมายโดยรวมของข้อมูล (general listening) ซึ่งพบว่า นักศึกษามีความมั่นใจน้อยมากในการฟังภาษาอังกฤษทั้งสถานการณ์ที่อยู่ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

จากข้อมูลในช่วงต้นพบว่า การประเมินตนเองเกี่ยวกับความไม่มั่นใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษดังกล่าว ได้สอดคล้องกับกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบประยุกต์นั่นคือ การฟังบรรยายในชั้นเรียน โดยอาศัยทักษะการฟังเป็นหัวใจสำคัญในการทำกิจกรรม หากนักศึกษาไม่มีความมั่นใจในการฟังแล้ว ความล้มเหลวในการฟังบรรยายมีโอกาที่จะเกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มดังกล่าวยังขาดความมั่นใจในการฟังภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ซึ่งปรากฏคะแนนความมั่นใจที่ต่ำกว่าทักษะทางภาษาอื่นๆ ที่ขัดแย้งกับคุณลักษณะพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษในด้านกิจกรรมนอกห้องเรียนที่นักศึกษาชื่นชอบมากที่สุด คือ ความพยายามใน

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยวิธีการต่างๆ เช่น ดูหนังและฟังเพลง แตกต่างจากงานวิจัยของแบดสตูบเนอร์ และเอค (46) ที่พบว่านักศึกษาชาวอเมริกันใช้เวลาในการฟังภาษาเยอรมันจากการทำกิจกรรมนอกห้องเรียน ประมาณ 32.9 ชั่วโมง และนักศึกษายอมรับว่าพวกเขามีการพัฒนาด้านการฟังจากการพยายามจับคำพูดจากบทสนทนาในละคร วิทยุ เพลง และภาพยนตร์

3) ปัจจัยที่เกิดจากการรับรู้ในสำเนียงการพูด นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลเซียได้ในระดับที่ดีและดีมาก ซึ่งสามารถตีความได้ว่า นักศึกษาเริ่มปรับตัวให้เข้ากับการมีประสบการณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบนานาชาติ (International English) ได้เป็นอย่างดี ซึ่งผลลัพธ์ดังกล่าวมีประโยชน์มากสำหรับการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มชาวต่างชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเพื่อสามารถทำงานในวงการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับด้านต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น โดยปัญหาของการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์เกิดจากการออกเสียงที่แตกต่างจากเจ้าของภาษา จึงทำให้นักศึกษาไม่คุ้นชินกับสำเนียงดังกล่าว ประกอบด้วยอิทธิพลของภาษามาเลย์ ภาษาจีน หรือภาษาอินเดียนที่มีต่อภาษาอังกฤษในเรื่องอัตราความเร็วในการพูด เป็นต้น ทั้งนี้การรับรู้สำเนียงเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการฟังภาษาอังกฤษ แต่หากปัญหาส่วนหนึ่งเกิดจากการที่นักศึกษาไม่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะ เป็นสำเนียงใดๆได้เลย นักศึกษาก็ไม่สามารถก้าวข้ามไปถึงการฟังเพื่อวิเคราะห์สำเนียงต่างๆได้ (Oh, 2012) ดังนั้น การอาศัยบริบทในการฟัง (Contextual text) เป็นส่วนช่วยให้นักศึกษาเพิ่มความมั่นใจในการฟังคำศัพท์ หรือประโยคให้เข้าใจได้มากขึ้น (Na, 2009) นอกจากนี้ ซารีและยูเซฟ (Sari and Yusuf, 2009) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มักยึดถืออยู่กับการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบภาษาแม่ของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงค่านิยม การสื่อสารภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษาว่าเป็นส่วนที่สะท้อนถึงควมมีชนชั้นและศักดิ์ศรี (Prestigious accent) ฉะนั้นปัญหาที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ประสบเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบนานาชาติ คือ ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสำเนียงหรือลักษณะไวยากรณ์อื่นที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ซึ่งงานวิจัยของโอ (Oh, 2011) ยังปรากฏข้อค้นพบว่านักศึกษาเกาหลีมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในสำเนียงเกาหลีและอเมริกันมากกว่าสำเนียงมาเลเซีย ซึ่งสอดคล้องกับผลการรับรู้สำเนียงการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มองว่าสำเนียงภาษาไทยเป็นสำเนียงที่ฟังง่ายที่สุด รองลงมาคือสำเนียงอังกฤษและอเมริกา ส่วนสำเนียงมาเลเซียเป็นสำเนียงที่นักศึกษาไม่คุ้นชินที่สุด

5.3.2.2 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปี 2 ได้แก่ คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน และเจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษา ได้มีรายละเอียด ดังนี้

1) ตามนโยบายการศึกษาของประเทศมาเลเซียที่มีรายงานออกมาเมื่อปี 1979 และกลายเป็นรัฐบัญญัติทางการศึกษาเมื่อปี 1961 ได้จัดตั้งเส้นทางเพื่อการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการศึกษาของประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นโครงการที่อยู่ใน Vision 2020 (Lee, 1999) ซึ่งได้เน้นย้ำให้ลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซียสร้างมนุษย์ที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบ (Holistic approach) ประกอบด้วยความเป็นผู้มีสติปัญญาดี (Intellectual) มีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดที่ดี (Spiritual) ร่างกายแข็งแรง (Physical) และควบคุมอารมณ์ได้ดี (Emotional) ในการที่จะปรับปรุงหลักสูตรให้สามารถนำไปใช้ได้ นั้น จำเป็นจะต้องปรับลักษณะการสอนของอาจารย์ในชั้นเรียนและกลวิธีการสอนของอาจารย์ ที่เน้นย้ำให้ผู้เรียนคือศูนย์กลางของการเรียน สร้างบุคลิกของผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน และนำไปปฏิบัติโดยกลายเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกหลักสูตรในที่สุด (Ahmad, 1998) ลักษณะการสอนดังกล่าวได้สอดคล้องกับการเรียนการสอนในงานวิจัย คือ การให้นักศึกษาจัดทำโครงการเพื่อช่วยเหลือชุมชน ซึ่งในระหว่างการจัดโครงการผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารที่ใช้คำพูด (verbal communication) กับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม รวมถึงการฝึกฝนการนำเสนองานต่อสาธารณชนด้วย

ทั้งนี้ในปี 1996 ได้มีรัฐบัญญัติการศึกษาระดับใหม่ที่ออกมาในการส่งเสริมให้นำระบบการจัดการศึกษาเอกชนมาปรับใช้กับระบบการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย โดยจัดให้มีการนำระบบของ twinning programme กับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ เพื่อให้ถึงเป้าหมายของการเป็นศูนย์กลางการศึกษาระดับภูมิภาค (Regional educational hub) ในการจูงใจให้นักศึกษาต่างชาติเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยท้องถิ่นที่มีมาตรฐานในระดับสากล (Arokiasamy, 2011) นั้นหมายถึงอาจารย์ชาวมาเลเซียเองก็มีการเตรียมความพร้อมกับสถานการณ์ดังกล่าว โดยทางรัฐบาลได้สนับสนุนอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยของประเทศมาเลเซียไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทและเอกในประเทศแถบยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย รวมถึงการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยในการจัดฝึกอบรมอาจารย์ในสาขาต่างๆโดยการไปดูงานในต่างประเทศ (Jamil, 2008) ทำให้เปิดโลกทัศน์การเรียนรู้อย่างไม่มีวันจบสิ้นและสร้างเครือข่ายการศึกษากับกลุ่มประเทศมหาอำนาจต่างๆมากมาย ดังนั้น การปรับปรุงดังกล่าวจึงส่งผลให้ลักษณะการเรียนการสอนในประเทศมาเลเซียส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกับประเทศอื่นๆในยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย ซึ่งเน้นวิธีการสอนแบบชี้แนะแนวคิดโดยการตั้งคำถามเพื่อให้ได้คำตอบที่

หลากหลาย มากกว่าการตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมาจากอาจารย์ รวมถึงการตั้งโจทย์โครงการที่มีความกดดันมากกว่าการเรียนในประเทศไทย ทำให้นักศึกษาต้องทำงานหนักกว่า ดังตัวอย่างยีและมอค์ซาร์ (Yee and Mokhtar, 2013) ที่อธิบายกรณีศึกษาตัวอย่างของนักศึกษาชาวเยเมนที่เปรียบเทียบโครงการทางวิศวะในระดับปี 4 ซึ่งมีค่าเทียบเท่ากับโครงการส่วนหนึ่งของระดับปี 1 ในประเทศมาเลเซียเท่านั้น

2) คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาด้านการฟังของผู้เรียน ดังที่เอลลิส (Ellis, 1995) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนภาษาที่สองในต่างประเทศจำเป็นต้องอาศัย “ผู้ดูแล” (Caretaker) ไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง เพื่อน หรือครูอาจารย์ในการเอาใจใส่ดูแล โดยส่วนใหญ่ที่พบคือ ผู้ดูแลจะเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากเรียนภาษา ซึ่งแต่ละคนจะมีกลวิธีที่จะช่วยเหลือผู้เรียนในการเข้าใจในวัฒนธรรมและฝึกฝนทักษะทางภาษาที่ต่างกันไป (Nicha, 2010) เช่น กลวิธีการถามตอบในห้องเรียน การให้คำปรึกษาเกี่ยวเนื้อหาในบทเรียน กลวิธีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและให้โอกาสผู้เรียนแสดงออกทางความคิด เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จึงสอดคล้องกับความคุณลักษณะของอาจารย์ชาวมาเลเซียที่พยายามเปิดพื้นที่ให้นักศึกษาได้มีเวลาในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนเอง อีกนัยหนึ่งก็เพื่อพัฒนาความเข้าใจภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น เพราะก่อนที่นักศึกษาจะสามารถก้าวถึงความสามารถด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับอาจารย์ผู้สอนได้ นักศึกษาก็จำเป็นต้องมีทักษะด้านการฟังอย่างเข้าใจเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ นอกจากนี้ งานวิจัยยังปรากฏกลวิธีการสอนที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจในการฟังบรรยายมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับคำอธิบายของซาวิลทรอยด์ (Saville-Troike, 2006) ในเรื่องของวิธีการใส่ข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้น เช่น การเว้นจังหวะการพูดประโยคยาวๆ การให้เวลาแก่ผู้ฟังในการถามซ้ำเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และการให้คำหรือวลีที่สำคัญเพื่อให้ผู้ฟังเดาได้ว่าตนเองกำลังจะพูดเรื่องอะไร เป็นต้น

3) เจตคติของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อนักศึกษาในภาพรวมพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่านักศึกษาไทยไม่ค่อยมีบุคลิกที่แสดงถึงความกระตือรือร้นในการเรียน เช่น การตอบคำถามอาจารย์ การแสดงความคิดเห็นหรือตั้งคำถามอาจารย์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆในบทเรียน จึงทำให้อาจารย์ไม่ทราบว่านักศึกษาเข้าใจในสิ่งที่เรียนหรือไม่ แต่ลักษณะโดยทั่วไปของนักศึกษาไทยที่อาจารย์ค่อนข้างพอใจคือ การตั้งใจฟังในชั้นเรียนโดยไม่คุยกันเอง รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักศึกษาต่างชาติอย่างไม่มีปัญหา มีความรับผิดชอบสูง ขยันและทำงานหนัก เป็นต้น นอกจากนี้อาจารย์ได้แนะนำให้นักศึกษาไทยฝึกการเรียนแบบคิดวิเคราะห์มากกว่าการท่องจำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของไลท์บราวน์และสปาดา (Lightbown and Spada, 2006) ที่พบว่าผู้เรียนที่มี

อายุมากเมื่อเรียนภาษาอังกฤษมักจะมีสติงเครียดกับการเรียนภาษาจนไม่กล้าพูดหรือแสดงออกทางความคิดได้ นั่นจึงเป็นลักษณะความไม่มั่นใจทางภาษาที่ผู้เรียนมักจำนนและไม่สามารถก้าวข้ามผ่านได้ในที่สุด แม้แต่เด็กประถมบางคนเองก็แสดงออกโดยเพียงแค่ฟังและมีปฏิริยาทางสังคมกับเพื่อนๆอย่างเงียบๆในชั้นเรียน

นอกจากนี้ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไทยถูกมองว่าเป็นนักศึกษาที่ไม่ค่อยกระตือรือร้น เพราะการได้รับความช่วยเหลือที่มากเกินไปจากอาจารย์ผู้สอนในระหว่างที่เรียนอยู่ในประเทศไทย เนื่องจากการเรียนในประเทศมาเลเซียเป็นลักษณะการเรียนแบบบรรยาย (Lecture-based) และการทำโครงการ (Project-based) เป็นส่วนมาก ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่อาจารย์เองก็จะให้นักศึกษาไปอ่านและเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด จึงทำให้นักศึกษาไทยไม่ชินกับการเรียนในลักษณะดังกล่าว ซึ่งคล้ายคลึงกับการศึกษาของนามปีอาร์ และคณะ (Nambiar et al., 2012) ที่พบว่านักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีที่มาเรียนในประเทศมาเลเซียเองก็เป็นในลักษณะเดียวกันคือ มีปัญหาในการเรียนแบบบรรยายที่ต้องแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกับอาจารย์ผู้สอน ซึ่งนักศึกษาเองก็มีข้อจำกัดในทักษะทางภาษาและการรู้จักคำศัพท์น้อยเกินไป จนทำให้ไม่มีความมั่นใจในการแสดงออกต่อหน้าชั้นเรียนทันทีทันใดได้

5.4 ปัญหาและข้อจำกัดในการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พบปัญหาและข้อจำกัดในงานวิจัย ดังนี้

5.4.1 จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่วิจัยมีเพียง 11 คน เป็นจำนวนที่น้อยมากสำหรับการเป็นตัวแทนกลุ่มนักศึกษาที่ไปเรียนระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย จึงมองว่าการวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยในระดับการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่มีลักษณะเฉพาะมากกว่าการยกระดับเป็นลักษณะทั่วไป (Generalization)

5.4.2 ในช่วงแรกให้นักศึกษาสังเกตคำศัพท์ที่ฟังไม่เข้าใจ โดยการจดบันทึกเป็นภาษาไทยลงในสมุดทุกวัน แต่นักศึกษาไม่ชอบการเขียนบันทึกประจำวัน จึงได้ข้อมูลที่พบว่านักศึกษาเพิ่งเขียนเมื่อไม่นานก่อนส่ง ข้อมูลดังกล่าวจึงไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ในเชิงลึกได้ จึงเปลี่ยนวิธีการเก็บข้อมูลเป็นการทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์แทน

5.4.3 นักศึกษาบางคนไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการตอบคำถามและพูดคุยเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆที่ส่งเสริมในด้านการฟัง จึงทำให้มีความยากลำบากในการเก็บข้อมูล

5.4.4 การขออนุญาตสัมภาษณ์อาจารย์ชาวมาเลเซียบางท่านค่อนข้างไม่ราบรื่น จึงใช้วิธีการถามตอบทางอีเมลล์และแบบสอบถามประกอบด้วย

5.4.5 ระยะเวลา 1 เดือนในการเก็บข้อมูลในประเทศมาเลเซียค่อนข้างสั้นมาก การเก็บข้อมูลในชั้นเรียนเชิงลึกจำเป็นต้องศึกษาวิวัฒนาการของนักศึกษาในการพัฒนาด้านการฟังภาษาอังกฤษ จึงน่าจะเก็บข้อมูลแบบ 2 ลักษณะคือ 1) การอยู่เก็บข้อมูลตลอดเวลา 1 ภาคการศึกษาที่ประเทศมาเลเซีย 2) การอยู่เก็บข้อมูล 2 ช่วงคือช่วงเริ่มต้นการปรับตัวของนักศึกษา และช่วงสุดท้ายก่อนกลับบ้าน

5.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอนในต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนให้แก่ศึกษาในต่างประเทศมีความสำคัญมากสำหรับการสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแก่นักศึกษาในระยะยาว แม้ว่าผลสัมฤทธิ์ในทักษะทางภาษาอาจมีการพัฒนาเพียงเล็กน้อยด้วยข้อจำกัดด้านระยะเวลาและความสามารถทางภาษาของนักศึกษา แต่ถึงกระนั้น การเรียนในประเทศมาเลเซียถือว่าเป็นโอกาสการศึกษาในต่างแดนที่มีคุณภาพระดับนานาชาติและมีแนวโน้มสถิติของนักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยค่อนข้างสูง ดังนั้น การส่งนักศึกษาไปเรียนในมหาวิทยาลัยของประเทศดังกล่าวย่อมต้องให้นักศึกษาเตรียมพร้อมทางด้านภาษาเป็นสำคัญ เพื่อลดความตึงเครียดและเพิ่มความมั่นใจในระหว่างที่ไปศึกษา ซึ่งอาจเป็นการจัดโครงการแบบ Pre-departure เพื่อฝึกการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การฟังบรรยาย การนำเสนอผลงาน การประชุมกลุ่ม การอ่านและเขียนเพื่อนำไปใช้กับการทำโครงการหรือการตอบข้อสอบ เป็นต้น นอกจากนี้ การปรับทัศนคติด้านการเรียนในต่างประเทศเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงด้วย เพราะการเรียนในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยนักศึกษาต่างชาติ นักศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวให้ยอมรับกับบุคลิกลักษณะของคนในสังคมด้วย เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีและไม่มีปัญหาต่อไป ดังนั้น การเรียนในประเทศมาเลเซียถือเป็นทางเลือกทางการศึกษาที่ดีมากสำหรับนักศึกษาในการพัฒนาศักยภาพทางด้านวิชาการให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆในอาเซียน แต่ควรมีการ

วางแผนเพื่อเตรียมพร้อมทางด้านภาษาเพื่อให้นักศึกษามีความมั่นใจในการเรียนในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อน
นักศึกษาจากประเทศอื่นๆได้

5.6 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งนักศึกษาไปเรียนในต่างประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ยังเป็นที่
ต้องการสำหรับมหาวิทยาลัยไทยที่กำลังริเริ่มโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา และความร่วมมือด้านวิชาการระดับ
ภูมิภาคเป็นจำนวนมาก จึงเสนอแนะให้มีการทำวิจัยในผลสัมฤทธิ์ของการส่งนักศึกษาไปเรียนในต่างประเทศใน
ด้านต่างๆ เช่น ด้านวิชาการ ด้านบุคลิกภาพของนักศึกษา เป็นต้น

5.6.2 ควรเป็นงานวิจัยในพื้นที่อื่นๆของประเทศมาเลเซีย เพราะเป็นประเทศที่มีความเติบโตในการเป็น
ศูนย์กลางการศึกษาระดับภูมิภาค (Regional educational hub) ของนักศึกษาต่างชาติ และพื้นที่อื่นๆที่มี
ความสำคัญทางด้านการศึกษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ เป็นต้น

5.6.3 นอกจากการทำวิจัยกับกลุ่มนักศึกษาในระดับปริญญาตรี งานวิจัยครั้งต่อไป อาจมีกลุ่มตัวอย่างที่มี
มีระดับชั้นอื่นๆ เช่น นักศึกษาแลกเปลี่ยนระดับมัธยมต้นและปลาย ปริญญาโทและเอก เป็นต้น เพราะกลุ่ม
ตัวอย่างที่ต่างกันย่อมมีกรณีศึกษาที่มีความน่าสนใจ

5.6.4 ควรเป็นงานวิจัยที่มีเป้าหมายในการวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะอื่นๆทางภาษา เช่น การฟัง การพูด และ
การเขียน

5.6.5 งานวิจัยต่อไปที่น่าสนใจควรศึกษาหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของ
พื้นที่ เพราะเป็นสิ่งที่นักศึกษาต่างชาติทุกคนต้องมีประสบการณ์ หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวได้แก่ การ
ปรับตัวกับวัฒนธรรมการเรียนในประเทศต่างๆ วัฒนธรรมการใช้ชีวิต สังคมรอบข้าง วัฒนธรรมท้องถิ่นที่ต่างจาก
บ้านของตนเอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

แหล่งอ้างอิงภาษาไทย

- กิตติมา จันทร์ตรี. (2541). *ช่องแคบมะละกา มาเลเซีย-อินโดนีเซีย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- จารุณี มณีกุล. (2545). *การใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทัศนีย์ องค์กรณะคมกุล. (2546). *การพัฒนาแบบฝึกหัดการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากรม. อ้างจาก Snow, Backy and Kyle Perkins. (1978). The Teaching of Listening Comprehension and Communicative Activities. *Tesol Quarterly* 1.
- บังอร ปิยะพันธ์. (2537). *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- ปิยะพันธ์, บ. (2537). *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2534). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แหล่งอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Adams, R. (2006). Language Learning Strategies in the Study Abroad Context. In Margaret A. Dufon and Eton Churchill, *Language Learners in Study Abroad Contexts* (pp. 259-292). Clevedon, GB: Multilingual Matters.
- Affective Outcomes of Summer Study Abroad. *Foreign Language Annals*, 36(3), 370-385.
- Ahmad, R. H. (1998). Educational Development and Reformation in Malaysia: Past, Present, and Future. *Journal of Educational Administration* , 36, 462-475.
- Allen, H. W. and Herron, C. (2003). A Mixed-Methodology Investigation of the Linguistics and Affective Outcomes of Summer Study Abroad. *Foreign Language Annals* , 36 (3), 370-385.
- Anderson, A., & Lynch, T. (2003). *Listening* (11 ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Andrade, M. S. (2006). International Students in English-speaking University. *Journal of Reserch International Education* , 131-154.
- Aroklasamy, A. R. (2011). An Analysis of Globalization and Higher Education in Malaysia. *Australian Journal of Business and Management Research* , 1 (9), 73-81.
- Aziz, A., & et. al. (2006). *English for Academic Communication*. Kuala Lumpur: McGrawHill.
- Badstübner, T. (2009). Students Expectations, Motivations, Target Language Use, and Perceived Learning Progress in a Summer Study Abroad Program in Germany. *Wiley-Blackwell* , 41-49.
- Bauer, L. (2002). *An Introduction to International Varieties of English* . Edinburg: Edinburgh University Press.
- Brown, J. D. (2005). *Testing in Language Programs: A Comprehensive Guide to English Language Assessment*. New York: McGraw Hill.
- Burt, C. (2005). What is International English? *Teachers College, Columbia University Working Papers in TESOL & Applied Linguistics* , 1-20.

- Chen, W. (2006). *Learning in a New Academic Culture: An Investigation of a Group of Taiwanese Postgraduates at the University of Leicester*. In *English in Southeast Asia: Prospects, Perspectives, and Possibilities*.
- Cubillos, J. H. et al. (2008). The Impact of Short-term Study Abroad Programs on L2 Listening Comprehension Skills. *Foreign Language Annals* , 157-185.
- Cubillos, J. H. & Ilvento, T. (2013). The Impact of Study Abroad on Students' Self-efficacy Perceptions. *Foreign Language Annals* , 494-511.
- D.G.E.Hall. (2549). *A History of South-East Asia* (3 ed., Vol. 2). Bangkok: TOYOTA Thailand Foundation.
- Dickson, P. and Cumming, A. H. (1996). Profiles of Language Education in 25 Countries: Overview of Phase 1 of the IEA Language Education Study. *National Foundation for Educational Research*, 134.
- Ellis, R. (1995). *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Engie, L. and Engie, J. (2003). Study Abroad Levels: Toward a Classification of Program Types. *Frontiers : The Interdisciplinary Journal of Study Abroad* , 4 (Fall 2003), 1-20.
- Fraser, H. (2002). *Change, Challenge, and Opportunity in Pronunciation and Oral Communication*. Paper presented at the English Australia Conference. Retrieved approximately November 2002.
- Freed, B. (1995). *Second Language Acquisition in a Study Abroad Context*. PA: John Benjamins B.V.
- Flowerdrew, J. (1994). *Academic Listening: Research Perspectives*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Graddol, D. (2000). *The Future of English: Education and Training*. London: The British Council.
- Goh, C. (2008). Metacognitive Instruction for Second Language Listening Development: Theory, Practice and Research Implications. *Sage Publication* , 188-213.
- Hunt, G. T. (1987). *Public Speaking* (2 ed.). New Jersey: Prentice-Hall.

- Jamil, H. B. (2008). *Ethnic Arithmetic and the Challenges of Nation Building: A Study of Malaysian Education Policy for National Integration, 1970 to Present*. PhD Thesis, University of Sheffield.
- Jamil, H. et al. (n.d.). Teacher Professional Development in Malaysia: Issues and Challenges. *Journal of International Cooperation in Education* , 85-102.
- Kachru, B. (1992). *The Other Tongue* (2nd ed.). Urbana: University of Illinois Press.
- Kaplan, M. A. (1989). French in the Community: A Survey of Language Use Abroad. *The French Review* , 290-301.
- Kim, L. S. (2010). *Manglish : Malaysian English at its wackiest* (7 ed.). Singapore: Craft Print International Ltd.
- Lee, M. N. (1999). Education in Malaysia: Towards Vision 2020. *School Effectiveness and School Improvement: An International Journal Research, Policy and Practice* , 10 (1), 86-98.
- Lightbown, P. M. & Spada, N. (2006). *How Language are Learned: Oxford Handbook for Language Teachers*. Oxford: Oxford University Press.
- Lowenburt, P. (1991). Variation in Malaysian English: The Pragmatics of Language in Contact. In J. Cheshire, *English around the World: Sociolinguistic Perspectives* (pp. 364-375). Cambridge: Cambridge University Press.
- Lumkes, J. H. et al. (2012). Hearing Versus Experiencing: The Impact of a Short-term Study Abroad Experience in China on Students Perceptions Regarding Globalization and Cultural Awareness. *International Journal of International Relations* , 151-159.
- Malaklolunthu, S. & Selan, P. S. (2011). Adjustment Problems among International Students in Malaysian Private Higher Education Institutions. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* , 15, 833-837.
- Marslen-Wilson, W. D. & Welsh, A. (1978). Processing Interactions and Lexical Access during Word-cognition in Continuous Speech. *Cognitive Psychology* , 29-63.
- Martinsen, R. A. (2010). Short-term Study Abroad: Predicting Changes in Oral Skills. *Foreign Language Annals* , 504-530.

- Mau, S. D. (2008). *The Effectiveness of Scenarios and the Socratic Method in Teaching Law to Construction Students*. Department of Building and Real Estate. Faculty of Land and Construction, The Hong Kong Polytechnic University.
- Meara, P. (1994). The Year Abroad and its Effects. *Language Learning Journal* 10 , 32-38.
- Middlehurst, R. and Woodfield, S. (2004). *The Rold of Transnational, Private, and For-profit Provision in Meeting Global Demand for Tertiary Education: Mapping, Regulation, and Impact, Case Study Malaysia*. Vancouver: Commonwealth of Learning.
- Ministry of Education Malaysia. (2012, June 4). Retrieved from <http://www.moe.gov.my/?id=85&lang=en>
- Na, Y. (2009). Context Clues and Contextual Guessing. *Sino-US English Teaching* , 48-56.
- Nambiar, R. M. et al. (2012). Literacy Encounters in a Non-Anglophone Context: Korean Study Abroad Students in Malaysian Classroom. *Asian Social Science* , 110-118.
- Nida, E. A. (1953). *Selective Listening*. S.I: Summer Institute of Linguistics.
- Nordin, M. and Husiin, H. (2011). *Malaysian Studies*. Selangor: KHL Printing Co Sdn. Bhd.
- Nurtjahja, O. R. and Sabani, N. (2007). Intensive English Language Program for Overseas Students at Malaysian Private Teriary Education Institutions. *The Second Biennial International Conference on Teaching and Learning of English in Asia : Exploring New Frontiers (TELiA2)* (pp. 1-10). Langkawi: Faculty of Communication and Modern Languages, Universiti Utara Malaysia.
- Oh, S. (2011). Effects of Three English Accents on Korean High School Students' Listening Comprehension and Attitude. *English Teaching* , 39-63.
- Ortmeyer, C. and Boyle, J. (1985). The Effect of Accent Differences on Comprehension. *RELC Journal* , 48-53.
- Platt, J.T., and Weber, H. 1980. *English in Singapore and Malaysia*. Petaling Jaya: Oxford University Press.
- Rajadurai, J. (2006). Pronunciation Issues In Non-Native Contexts:. *Malaysian Journal of ELT Research* , 42-59.

- Samuels, J. S. (1984). Factors Influencing Listening: Inside and Outside the Head. *Theory into Practice* 23, 3 (1984): 183-189.
- Sari, D. F. & Yusuf, Y. Q. (2009). The Role of Attitudes and Identity from Nonnative Speakers of English towards English Accents. *English as International Language Journal* , 110-128.
- Saville-Troike, M. (2006). *Introducing Second Language Acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schneider, E. D. (2011). *English around the World*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Shoebottom, P. (1996). *Second Language Acquisition: Essential Information*. Retrieved February 21, 2009, from <http://esl.fis.edu/teachers/support/cummin.htm>
- Sleeter, C. (2001). Preparing Teachers for Cultural Diverse Schools: Research & the Overwhelming Presence of Whiteness. *Journal of Teacher Education* , 94-106.
- Stevens, P. (1983). *New Orientation in the Teaching of English*. London: Oxford University Press.
- Talif, R. and Hie, T. (1994). Malaysian English: Exploring the Possibility of Standardization. *PertanikaJ. Soc. Sci. & Hum.* , 69-76.
- Tauroza, S., & Luk, J. (1996). *Accent, Listening Comprehension and Low Proficiency ESL Learners in Hong Kong. Perspectives: Working papers of the Department of English: City Polytechnic of Hong Kong*, 8(2), 111-134.
- Tovankasame, N. (2011). An Investigation of Communicative LAnguage Learning in Study Abroad Students through Strategies Provided by Supportive Caretakers. *The 4th Annual PSU Phuket Research Conference* (pp. 1-9). Phuket: Prince of Songkla University.
- Valette, R. M. & Disick, R. S. (1972). *Modern Language Performance Objective and Individualization*. New York: Harcourt Bare Jovanovich Inc.,
- Vandergrift, L. (1998). Constructing meaning in L2 Listening: Evidence from Protocols. In S. Lapkin, *French as a Second Language in Canada: Recent Empirical Studies* (p. 246). Toronto: Toronto University Press.

- Vandergrift, L., & Goh, C. C. (2012). *Teaching and Learning Second Language Listening: Metacognition in Action*. New York: Routledge.
- Vygotsky, L. (1978). *Mind and Society*. MA: Harvard University Press.
- Wenden, A. (1987). Metacognition: An Expanded View on the Cognitive Approach. *The Reading Teacher*. 39(3): 290-295.
- Widdowson, H. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Wills, R. (2009). *An Investigation of Factors Influencing English Listening Comprehension and Possible Measures for Improvement*. University of Tasmania, Australia. Retrieved from: <http://www.aare.edu.au/05pap/guo05088.pdf>
- Woodman, K. (1998). *A Study of Linguistic, Perceptual and Pedagogical Change in a Short-term Intensive Language Program*. Unpublished doctoral dissertation, University of Victoria, British Columbia, Canada.
- Yee, C. P. & Mokhtar, A. H. (2013). International Students' Learning Experiences at Private Higher Education Institutions in Malaysia. *Proceeding of The Global Summit on Education 2013*, (pp. 298-312). Kuala Lumpur.

ภาคผนวก

ภาคผนวกที่ 1

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

English Listening Comprehension Test

Part of the Research Titled “English Listening Proficiency of 2nd Year Students Majoring
in Thai Studies, Faculty of International Studies,
Prince of Songkla University”

Supported by

Faculty of International Studies
Prince of Songkla University, Phuket Campus

Name.....Student’s

No.....

.....

Test structure	Scores	Results
Part I: Conversation	20	
Part II: Lecture	20	
Total	40	

Listening Comprehension Test

Part I: Conversation

Text 1: Direction

A. Listen to the conversation and write your answers based on what you have just heard.

1. Who is the tourist talking to?

2. Where does the tourist want to go at first?

3. How can the tourist get to different places to which he wants to go in Georgetown?

4. Where can the tourist have lunch?

5. How does he want to travel outside Georgetown?

Text 2: On the phone

B. Listen to the conversation and fill in the following message note.

Message note

To (1.) _____ Date 10/10/2010 Time 12:30

Caller (2.) _____ Phone No. (3.) _____

Reason for the call (2 reasons)

(4.) _____

(5.) _____

Text 3: Coffee tasting

C. Listen to the conversation and choose the correct answer.

1. Where does the conversation take place?
 - a. A coffee bar
 - b. A restaurant
 - c. A morning market
 - d. A department store
2. How do people call the **White coffee** in New York City?
 - a. Milk coffee
 - b. Light coffee
 - c. Bright coffee
 - d. Cream coffee
3. What is the **coffee art**?
 - a. To put something in the coffee.
 - b. To paint something while drinking coffee.
 - c. To draw pictures to tell a story about coffee.
 - d. To create a picture on the surface of the coffee.
4. Do you think the buyer is going to buy the coffee?
 - a. No, because no one in her family is a coffee drinker.
 - b. Yes, because she will get a discount on other things.
 - c. No, because she cannot get the coffee that she wants.
 - d. Yes, because she needs to buy something as a Chinese New Year present.
5. After listening, what characteristics do you think suit the buyer most?
 - a. She is not a coffee-drinker, but she is no stranger to coffee.
 - b. She always tastes coffee in different places, but she does not like to buy it.
 - c. She always makes a cup of coffee for her family, but she does not drink it herself.

- d. She drinks more coffee than anyone in her family except her dad, but she does not like to buy it.

D. Listen again and write T (True) or F (False) and write down what it is wrong. (5 points)

- _____1. You can get a discount on other items if you buy the coffee for 200 baht or more. _____
- _____2. Bourbon is the same as Malaysia White coffee. _____
- _____3. White coffee originated in Malaysia and has become a popular coffee in the US. _____
- _____4. Many modern coffee bars now serve coffee with designs in the top layer. _____
- _____5. The buyer is going to buy the Arabica coffee for her mother. _____

Part II: Lecture

Text 1: Knowledge about Asian society

E. Listen to the lecture and choose the correct answer for each question.

1. Where did Marco Polo come from?
 - a. China
 - b. Italy
 - c. America
 - d. Morocco
2. Did Marco Polo travel alone?
 - a. Yes, he traveled by himself.
 - b. Yes, he traveled several times.
 - c. No, he traveled with his friends.
 - d. No, he traveled with his family.

3. At approximately what age did Marco Polo reach China?
 - a. 17 years old
 - b. 18 years old
 - c. 20 years old
 - d. 21 years old
4. Who was Kubli Khan?
 - a. The host of Marco Polo
 - b. The queen of Marco Polo
 - c. The instructor of Marco Polo
 - d. The employer of Marco Polo
5. How long did Marco Polo stay in China?
 - a. 12 years
 - b. 17 years
 - c. 20 years
 - d. 75 years
6. What was '*Description of the world*'?
 - a. Name of a place
 - b. Name of publication
 - c. Name of a wall picture
 - d. Name of a story-telling
7. What did he think about China compared to Europe?
 - a. It contained a lot of fascinating things to learn about.
 - b. It had a great emperor who provided him with hospitality.
 - c. It was considered the most developed country in that period.
 - d. It was the largest country with the largest population in the world.

8. How did people heat their home in 1275?
 - a. They put the fire into chimney.
 - b. They set fire to a special type of wood.
 - c. They lit and burned a special type of stone.
 - d. They used the smoke from a special type of fire.
9. What did he see in the south of China
 - a. Bath
 - b. Gold
 - c. Crocodile
 - d. Highway paved
10. Why did many people believe Marco Polo's stories?
 - a. Because he was the first traveler to visit China.
 - b. Because he was the most famous traveler of the world.
 - c. Because the Chinese never accepted anyone but him to visit their country.
 - d. Because he made a famous claim that China was the most developed country in Asia.

F. Listen again and note down what Marco Polo found interesting in China. You can only write a sentence in each point.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Listening Comprehension Tape Script

Part I: Conversation

Text 1: Direction

- A: Where are you going, madam? I can take you anywhere in Penang.
- B: I want to go to Little India. How can I get there?
- A: Oh, it's just 3 blocks away from here.
- B: So, I don't need any transportation to take me around Georgetown then.
If I am hungry during the day, where should I go?
- A: You can go to the Chinese food court. It's located around Georgetown.
- B: That's good. I want to try Mee goreng and Nasi lemak.
- A: Yes, don't you want to go outside Georgetown, like Penang Hill or Penang Bird Park?
- B: Yes, that's why I'm looking for the bus station.

Text 2: On the phone

- A: Hello, is Brad there?
- B: No, he just went out for lunch.
Would you like to leave a message?
- A: Yes, please tell him that Barbara will arrive in Bangkok around 5 pm. He has to pick her up at the airport and take her to dinner. I booked the table for 7:30 pm, so he should be there 10 minutes earlier.
- B: Ok, may I have your name please?
- A: I'm Francisco. It's spelled F-R-A-N-C-I-S-C-O. My number is 075-4870089.
- B: You are Francisco, spelling F-R-A-N-C-I-S-C-O. And your phone is 075-4870089.
- A: You are right!
- B: Alright, I'll tell him.
- A: Oh! I almost forgot. Can you tell him that he also has to pick me up before heading to the airport? Probably around 4: 20, otherwise he won't know who Barbara is.
- B: Yep, I got your message.
- A: Thanks a lot.

B: You're welcome. Bye.

A: Bye.

Text 3: Coffee tasting

A: Would you like to taste a cup of coffee, madam?

B: Um. I love its smell, I don't drink coffee though.

A: Maybe you can get it for your family. It's Chinese New Year. If you buy more than 200 baht of our product, you will get 10% off to buy other things in this store.

B: Right, I should buy it for my parents. What coffee have you got here?

A: We've got different kinds of coffee. I'd like to introduce some Brazilian coffee to you. I think it's the best coffee in the world. It's called Bourbon. Please take a sip.

B: How about this? It looks different from the others.

A: You're right. We called it White coffee. It originates from the town of Ipoh, Malaysia. It's a drink made from coffee beans roasted in margarine, brewed and then served with sweetened condensed milk, so it becomes cream-colored.

B: I've seen many American people drink this kind of coffee as well. Is that right?

A: Yep, but the New Yorkers call it 'Light coffee'. Actually, it's just the same concept of adding milk, cream or whitener to the coffee.

B: I've heard that many fashionable coffee bars now serve 'coffee art'. They draw leaves, hearts, and other designs in the top layer of the coffee.

Alright. I'll buy one of those over there. Actually, my family is not coffee-drinkers, except my dad. He loves Arabica.

A: Let me check first. Oh! I think we don't have it in stock right now. Would you like anything else instead?

Part II: Lecture

Text 1: Knowledge about Asian society

Today we're going to talk about Marco Polo, the most famous traveler in all of history. He was one of the first Europeans to visit China and the Far East. At the age of 17, he left Italy with his father and uncle. It took them more than three years to cross the mountains and

deserts of Asia. In the year of 1275, they reached China and the palace of Kublai Khan, the great emperor. They stayed in China for almost 20 years, as guests of the emperor. He sent them on many trips around his empire. They were amazed at what they saw. China was a country far more advanced than Italy or any other country in Europe.

After he returned to Italy, Marco Polo dictated many of his stories to a friend. His book, *Description of the World*, became the most popular book in Europe. European people found it difficult to believe his stories of Chinese people, animals, places, and things. They were so different from Europe at that time. The following 5 paragraphs are just a few of Marco Polo's descriptions.

One, in one area of China, there were black stones. People dug them out of the mountains. They lit the black stones and they burned very slowly, giving off heat. The people used these stones to cook and heat their home.

Two, in China there was a great system of highways. These highways had two lanes paved with stone or brick. Men planted trees every ten feet to keep the sun off of travelers' heads.

Three, the Chinese people were also very clean. In every town, there were many public baths. Everyone bathed at least three times a week. Rich families built baths in their homes and bathed daily.

Four, China was one of the first countries to use paper money. The government made bills from the bark of a special tree. They signed the money and stamped it with the royal seal. The people could use this money the same as they could use gold or silver.

Five, he told that he saw a strange animal which lived along the river in the south of China. The crocodile looked like a large piece of wood and was more than ten feet long. In the front, it had two small legs. Its eyes were very large. Its mouth was big enough to eat a man and its teeth were long and sharp.

Most people believed Marco Polo's stories. But others told him they didn't believe his descriptions. He answered that he didn't tell half of what he saw.

(Foley, H. B. (1994). Now hear this High beginning Listening, Speaking & Pronunciation. Boston: Heinle & Heinle Publishers.)

Answer Key English Listening Comprehension Test

Part I: Conversation

Text 1

- E. 1. Taxi driver
2. Little India
3. By walk
4. Chinese food court/ Food court
5. By bus

Text 2

- F. 1. Brad
2. Francisco
3. 075-4870089
4. Pick up Barbara at the airport around 5
and take her to dinner by 7:30 pm.
5. Pick up Francisco before heading to
the airport around 4:20.

Text 3

- G. 1. d.
2. b.
3. d.
4. a.
5. a.

- D. 1. T
2. F
3. T
4. T
5. F

Part II: Lecture

Text 4

- H. 1. b.
2. d.
3. c.
4. a.
5. c.
6. b.
7. a.
8. c.
9. c.
10. b.
- I. 1. People used black stones for
cooking and heating.
2. There was a great system of
highways.
3. People were very clean.
4. China was one of the first
countries to use paper money.
5. There was a strange animal
called crocodile in the south of
China.

ภาคผนวกที่ 2

แบบสอบถามพื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย

แบบสอบถาม

“พื้นฐานภาษาอังกฤษและการศึกษาระยะสั้นในประเทศมาเลเซีย”

กรุณาตอบคำถามทุกข้อ (ทั้งข้อที่ทำเครื่องหมายและข้อเขียน) เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการส่งนักศึกษาไปศึกษา
ระยะสั้น ณ ประเทศมาเลเซีย (จัดทำโดย คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต)

ชื่อ _____ เพศ _____

ตอนที่ 1 พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.1 คะแนน TOEIC ล่าสุด: การฟัง _____ การอ่าน _____ การเขียน _____ รวม _____

1.2 ท่านคิดว่า หลังจากกลับจากต่างประเทศแล้ว ท่านยังสนใจที่จะไปศึกษาในต่างประเทศหรือไม่ (กรุณาลงสีดำ
ในช่อง พร้อมอธิบายเพิ่มเติมประกอบเหตุผล)

สนใจ เพราะ _____

ไม่สนใจ เพราะ _____

ตอนที่ 2 คุณลักษณะพื้นฐานในการเรียน

2.1 หลังจากกลับจากต่างประเทศ ท่านคิดว่าท่านมีคุณลักษณะของการเรียนภาษาในหัวข้อต่างๆหรือไม่

(กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องที่เหมาะสมกับท่าน มากที่สุดคือ 5 - น้อยที่สุดคือ 1)

คุณลักษณะของนักศึกษา	5	4	3	2	1
โดยทั่วไป ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษ					
ท่านอยากเรียนวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ					
ท่านชอบบรรยากาศการเรียนโดยทั่วไปในต่างประเทศ					
ท่านมักมีคำถามในใจเกี่ยวกับเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่เสมอ					
ในขณะที่ฟังบรรยาย หากไม่เข้าใจท่านจะยกมือถามเมื่อมีโอกาส					
ท่านมักเข้าหาอาจารย์หลังเลิกเรียน เพื่อพูดคุยซักถามเกี่ยวกับเรื่อง เรียน และเรื่องต่างๆ					
ท่านมักจะทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน					

ท่านเป็นคนที่กระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาใหม่					
ท่านมีความกดดันในการเรียนภาษาอังกฤษ					
ท่านมักจะคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส					
ท่านมีความพยายามในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยวิธีการต่างๆ เช่น ดูหนัง ฟังเพลง					
ท่านประสบผลสำเร็จในการพัฒนาทักษะภาษาตามที่ตั้งใจไว้					

2.2 การใช้ภาษาอังกฤษขณะที่อยู่ในห้องเรียน

2.2.1 ท่านคิดว่า อะไรคือสิ่งที่ยากที่สุดในการปรับตัวในการศึกษา ณ ประเทศมาเลเซีย กรุณาเรียงลำดับความยากที่สุดถึงน้อย

ที่สุด (1-7) พร้อมทั้งอธิบายประกอบเหตุผล

..... ความแตกต่างของลักษณะการเรียนในชั้นเรียน _____

..... ทักษะการเรียนในชั้นเรียน _____

..... ความสามารถทางภาษาอังกฤษ _____

..... ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม _____

..... ที่พัก _____

..... การเงิน _____

..... อื่นๆ _____

2.2.2 ท่านคิดว่า ใครช่วยเหลือท่านในการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียน _____

2.2.3 ท่านคิดว่า ท่านเข้าใจเนื้อหาที่บรรยายเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด (กรุณาทำเครื่องหมาย O บนตัวเลขเปอร์เซ็นต์ที่ท่านคิดว่าเหมาะสมที่สุด)

10%	20%	30%	40%	50%
60%	70%	80%	90%	100%

2.2.4 หากท่านอยู่ในสถานการณ์ที่ฟังบรรยายไม่เข้าใจ ท่านจะอย่างไร

2.2.5 ท่านคิดว่า ท่านมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด (กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องที่เหมาะสมกับท่าน มากที่สุดคือ 5 - น้อยที่สุดคือ 1 พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่างเหตุการณ์)

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	5	4	3	2	1	คำอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่าง
การออกเสียง						
ไวยากรณ์						
คำศัพท์						
การฟัง						
การพูด						
การอ่าน						
การเขียน						

2.2.6 ขณะที่เรียนอยู่ในชั้นเรียน ท่านคิดว่ากิจกรรมใดยากที่สุด (กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องที่เหมาะสมกับท่าน 5 คือมากที่สุด - 1 คือน้อยที่สุด พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่างเหตุการณ์)

กิจกรรม	5	4	3	2	1	กรุณาอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่าง
การฟังบรรยาย						
การจดบันทึก						
การประชุมกลุ่มย่อย						
การแสดงความคิดเห็น						
การเขียน						
การนำเสนอผลงาน						
อื่นๆ _____						

2.3 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2.3.1 โดยส่วนใหญ่ ท่านใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันกับใครบ้าง

2.3.2 ท่านคิดว่า ใครช่วยเหลือท่านในการพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2.3.3 ท่านคิดว่า ท่านมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชีวิตประจำวัน มากน้อยเพียงใด เพียงใด (กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องที่เหมาะสมกับท่าน มากที่สุดคือ 5 - น้อยที่สุดคือ 1 พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่างเหตุการณ์)

ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษ	5	4	3	2	1	กรุณาอธิบายเพิ่มเติม หรือแสดงตัวอย่าง
การออกเสียง						
ไวยากรณ์						
คำศัพท์						
การฟัง						
การพูด						
การอ่าน						
การเขียน						

2.3.4 ท่านคิดว่า ท่านเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษในบทสนทนาชีวิตประจำของท่าน มากน้อยเพียงใด (กรุณาทำเครื่องหมาย O บนตัวเลขเปอร์เซ็นต์ที่ท่านคิดว่าเหมาะสมที่สุด)

10%	20%	30%	40%	50%
60%	70%	80%	90%	100%

ตอนที่ 3 การพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษด้านสำเนียง

3.1 ท่านคิดว่า สำเนียงมีผลต่อการฟังของท่านมากน้อยเพียงใด (กรุณาลงสีด้าในช่อง พร้อมอธิบายเพิ่มเติมประกอบเหตุผล)

มีผลมาก _____

มีผลน้อย _____

ไม่มีผลเลย _____

3.2 ท่านคิดว่า ท่านคุ้นชินกับภาษาอังกฤษสำเนียงใดมากที่สุด กรุณาเขียนเรียงตามลำดับมากที่สุด 1 – น้อยที่สุด 3

..... สำเนียงอังกฤษ สำเนียงอเมริกัน สำเนียงออสเตรเลีย สำเนียงไทย

..... สำเนียงมาเลย์ อื่นๆ _____ ไม่สามารถจำแนกได้

3.3 ท่านคิดว่า ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ เป็นอย่างไร

3.4 ท่านคิดว่า การที่ท่านสามารถเข้าใจหลายสำเนียงได้ จะเป็นผลดีต่อไปในอนาคตหรือไม่ (กรุณาลงสีด้าในช่อง พร้อมอธิบายเพิ่มเติมประกอบเหตุผล)

เป็นผลดี _____

ไม่มีผล _____

ภาคผนวกที่ 3

แบบทดสอบวัดผลการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์

Malaysian English Accent Test: Listen carefully to a list of 20 words in Malaysian English accent. Write down the words that you hear from the tape and 1) mark ✓ your level of listening in each word (Difficult to understand, Understand but unable to write, and Easy to understand). 2) Mark ✓ your context dependence of listening in each word (Understandable without context and Understandable with context).

Example: You will hear "Happy - She is very happy to see the movie."

Part 1: A list of 1-10 words

Word	Level of listening			Listening and Context Usages	
	Difficult to understand	Understand but unable to write	Easy to understand	Understandable <u>without</u> context	Understandable <u>with</u> context
1.1					
1.2					
1.3					
1.4					
1.5					
1.6					
1.7					
1.8					
1.9					
1.10					

Part 2 : A list of 11-20 words

Word	Level of listening			Listening and Context Usages	
	Difficult to understand	Understandable <u>without</u> context	Understandable <u>with</u> context	Understandable <u>without</u> context	Understandable <u>with</u> context
2.1					
2.2					
2.3					
2.4					
2.5					
2.6					
2.7					
2.8					
2.9					
2.10					

Answer Key for Malaysian English Accent Test

Part 1:

- 1.1 Big
- 1.2 Point
- 1.3 Time
- 1.4 Coin
- 1.5 Thought
- 1.6 Prices
- 1.7 Film
- 1.8 Desk
- 1.9 Little
- 1.10 Our

Part 2:

- 2.1 Cloth
- 2.2 Comment
- 2.3 Checkbook
- 2.4 Simple
- 2.5 Children
- 2.6 Shorten
- 2.7 Talk
- 2.8 Past tense
- 2.9 Confirm
- 2.10 Ladies

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนิชา ไตรวรรณเกษม
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำสาขาไทยศึกษา คณะวิทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
สถานที่ทำงาน	คณะวิทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 80 หมู่ 1 ถนนวิชิตสงคราม ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต E-mail: nicha.t@phuket.psu.ac.th
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2551	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (สาขาภาษาเพื่อการพัฒนา) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พ.ศ. 2553	ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานทางวิชาการ

- Tovankasame, N. (2011). The Lexicon of Thai Pidgin English in Phuket. *International Conference on Humanities 2011*. Penang: Universiti Sains Malaysia.
- Tovankasame, N. (2011). An Investigation of Communicative Language Learning in Study Abroad Students through Strategies Provided by Supportive Components. *The 4th Annual PSU Phuket Research Conference*. Phuket: Prince of Songkla University.
- Tovankasame, N. (2012). Characteristics of English Used amongst the People in the Rawai Community of Phuket. *Journal of International Studies*, 2 (2).
- Tovankasame, N. (2012). An Explanation for Borrowed Words Existence in Puntae Language. *the 6th Annual International Free Linguistics Conference*. Sydney: The University of Sydney.